

COLECȚIA EXCELSIOR

H. FLOWERDE
**AMENINTAREA
MISTERIOASĂ**

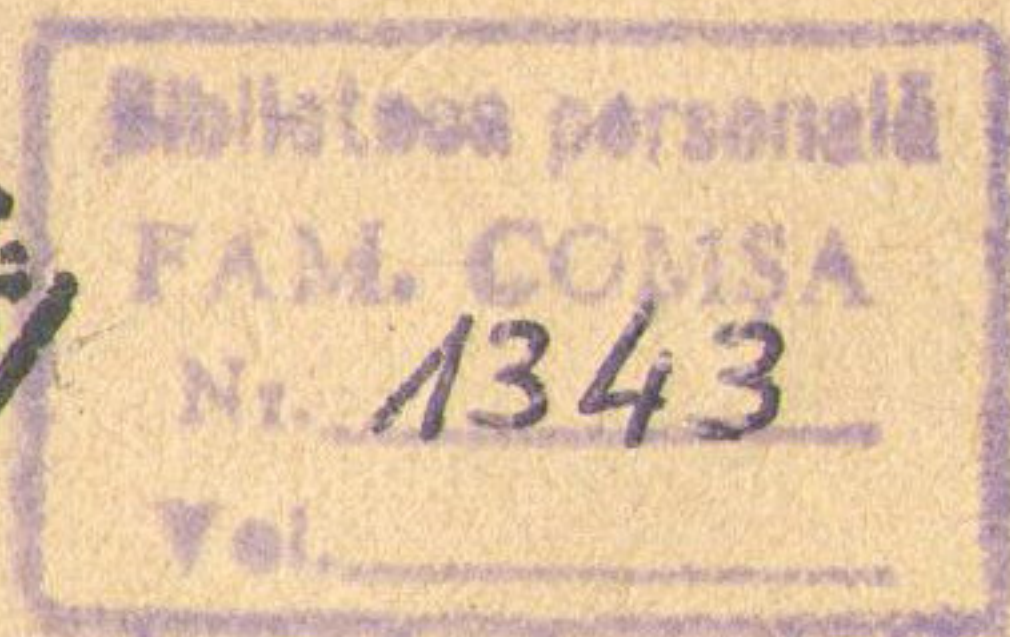
EDITURA
"VATRA"
S.A.R.

24. 05. 67
COLECTIA EXCELSIOR

APARE SUB INGRIJIREA LUI
DUMITRU LAMBRU

AMENINTAREA MISTERIOASĂ

de H. FLOWERDE

EDITURA
VATRA
S.A.R.

București, — Str. Vasile Conta 12, — Tel. 1.38.93

COLECTIA EXCELSIOR
SELECȚIUNI DIN MARILE
SUCCESE LITERARE MONDIALE

Editura Vatra S. A. R.

București

*Diu cântă-se mele
Din albu
viii
varace*

CAP. I

— Ați pierdut ceva? întrebă lordul Ilden pe un ton de interes binevoitor. Doi ochi mari, violeți, exprimând o surpriză înspăimântată, se ridicară spre el. Tânăra persoană căreia îi aparțineau acești ochi și care parcurgea poșta cu pași încetiși și plecată spre pământ, era atât de absorbită de cercetările ei, încât nu auzise apropiindu-se pași.

Lordul Ilden, înapoindu-se, la căderea nopții, cu pușca pe umăr, la castelul din Pennybrook Hall, avusese totată libertatea să admire grațioasa siluetă pe care o urma la câțiva pași. Totuși, când frumosul obraz se ridică spre el, frumusețea lui îl frapă atât de mult — deși femeile din societatea lui aveau obiceiul de-a afirma că dintre toți bărbații din generația lui, el era cel mai puțin sensibil la farmecele femeilor — încât sângele cald i se urcă în obraji.

— Dacă ați voi să-mi spuneți ce căutați, poate v'aș putea ajuta? reluă el.

— Am pierdut două bilete de o sută de franci, răspunse numaidecât tânăra fată, pe un ton mâhnit. Am făcut imprudența de a le

băga în buzunar și au căzut, probabil, când mi-am scos batista.

— Când v'ați dat seama de lipsa lor?

— De aproape o jumătate de oră, când am ajuns la capătul acestei poteci. De-atunci le caut.

Vocea ei, care tremura puțin, avea inflexiuni plăcute.

Lordul Ilden fu, o clipă, încurcat; nu avea vocația unui Don Quijote și nu-și oferea fără socoteală serviciile persoanelor tinere, chiar când erau frumoase ca aceasta. Regretă ceea ce făcuse. Dar devreme ce oferta pe care o făcuse fusese acceptată, trebuia să se execute.

— Credeți într'adevăr că ați pierdut banii pe poteca aceasta? întrebă el.

— Da, da, sunt sigură că nu mi-am atins buzunarul înainte de a fi intrat pe această potecă; dar o străbătusem de mai multe ori, când mi-am dat seama de pierderea lor.

Lordul Ilden gândi că acesta era un mod bizar de a se plimba, dar cum era foarte puțin curios din fire, nu întrebă nimic. Afară de aceasta, un singur lucru interesa: s'o ajute să-și regăsească banii pierduți.

— Când ați constatat pentru ultima oară prezența bancnotelor în buzunar?

— Le-am pus acolo chiar în clipa când înșeam din Rectory. Am fost până acum guvernanta copiilor lui Mrs. Haydon și acești două sute de franci, reprezentau salariul meu pe ultimul trimestru.

— Intr'adevăr? spuse lordul Ilden, uimit că se putea lucra atâta timp pentru o sumă atât de mică. Înțeleg că pentru d-voastră, aceasta

este o mare pierdere. Sunteți sigură că banii nu v'au căzut pe drum?

— Da, altminteri m'aș fi înapoiat numai decât acasă, căci pe drum ar fi fost ridicați din primul moment. Dar cred că i-am pierdut pe-aici, pe aproape.

— În cazul acesta, ați putea amâna pe mâine dimineată cercetările. Acum e prea întuneric, pentru a vedea ceva. Pe poteca aceasta, pe unde nu trece nimeni, banii dv. sunt în siguranță.

— Dar eu plec mâine dimineată devreme. Trebuie neapărat să-i găsesc astă-seară.

Lordul Ilden oftă, resemnat.

— Atunci, să ne grăbim să profităm de puțină lumină care mai rămâne. Să căutăm fiecare în altă direcție. Cum erau împăturiți banii dv.?

După ce obținut o descriere cât se poate de exactă, Lordul Ilden coborî către drum.

După mai puțin de zece minute, el o întâlni pe tânăra fată aproape de locul unde se despărțiseră. Ținea în mână două bancnote.

— Speranța mea de a le regăsi n'a fost înșelată, spuse el dându-i biletele îndoite.

Bucuria coloră obrajii fetii, iar grija care-i întuneca fruntea, se risipi.

— Cum o să vă pot mulțumi, strigă ea într'un elan nestăpânit. Aceasta era toată averea mea.

Desfăcu biletele și-și trecu mâna peste ele, pentru a le netezi. Lordul Ilden o privea, puțin stânjenit și fericit că întunericul împiedica un examen prea minuțios.

— Sper că în viitor veți avea ceva mai

multă grijă de „averea” dv., o sfătui el glumind.

— Oh! da, desigur, răspunse tânăra fată cu un frumos râs de mulțumire. Mă întreb, ce aş fi devenit fără dv. Credeam că am explorat bine poteca. Dar unde ați regăsit aceste biete bancnote?

— Oh! Chiar la intrare; a trebuit să cobor aproape până la barieră, răspunse el repede. Acum, bună seara!

Tânăra fată îi întinse mâna, timid, și a-
dăugă, ezitând.

— Vă mulțumesc din toată inima, aş fi fericită să cunosc numele aceluia căruia trebuie să-i păstrez recunoștință; mi-l puteți spune?

Ilden privi frumosul obraz pe care bucuria îl schimbase și încurcătura lui crescu.

— Ce interesează numele meu, răspunse el pe un ton detașat; e un serviciu atât de neînsemnat; nu merită să vă amintiți de el.

O întovărăși pe tânăra fată până la bariera care despărțea poteca de șosea și curmă scurt mulțumirile pe cari ea era gata să le reia.

Dar când grațioasa siluetă dispăru la cotitura drumului, el nu se grăbi să-și reia drumul. Studie direcția vântului și porni pe marginea pădurii, dealungul potecii.

„Cel mai bun mijloc de-a ieși din încurcătură, dacă ea ar descoperi șiretlicul, își spuse el, ar fi să pot regăsi într'adevăr biletele”.

Merse câteva clipe dealungul pădurii, încrezându-se în norocul său și nevoind să amâne pe mai târziu aceste cercetări pe cari mâine, desigur, n'ar mai fi vrut să le reînceapă.

Intunericul crescând îl făcu să-și dea seama de inutilitatea încăpățânării sale.

Reveni deci spre cărare, când observă o hârtie ghemuită pe pământ. Norocul îi încorona cercetările, chiar în clipa în care renunțase la ele.

Se aplecă și ridică hârtia. La simpla ei atingere însă, fu desamăgit: nu erau bi'ete de bancă. Pentru mai multă siguranță, aprinse o brichetă. Intr'adevăr, nu erau banii, ci pur și simplu un plic rupt, mototolit și făcut ghem. Era gata să-l arunce din nou, când un cuvânt din adresă îi atrase atenția. Intinse bine plicul. Purta numele lui.

Cum putuse să cadă acolo? Desigur, nu el fusese cel care-l aruncase. Un al doilea examen îi arată că dacă plicul acesta conținuse o scrisoare, era o scrisoare pe care el n'o primise. Adresa era scrisă de mâna unei femei pe care el n'o cunoștea, iar marca purta ștampila „Lallerton”, localitate de a cărei existență nici nu avea cunoștință. Și totuși, adresa era foarte limpede:

Onorabilului Jasper Ilden, Pennybrook Hall, Yorkshire, pentru Lord Ilden.

Marca dovedea că plicul fusese aruncat la cutie abea cu trei zile înainte.

Fruntea lordului Ilden se contractă: sprințele se apropiară. „Mă întreb, gândi el, dacă conținutul plicului zace deasemeni printre acele de pin. E prea târziu acum, pentru a mă convinge de acest fapt”.

Strecură plicul în buzunar, promițându-și să întreprindă a doua zi, în zori, îndoita sa cercetare și se pregătea să-și reia drumul.

când avu impresia că aude un sgomot de pași înăbușiți, destul de aproape de el.

Se așeză imediat la pândă; două incidente recente, cari ar fi putut să aibă urmări tragice, îl dădeau suficiente motive de neîncredere.

Dar fusese desigur un renghiu al imaginației sale, căci cu toată vigilența sa, nu auzi nimic, iar ochii lui scotociră zadarnic întunericul; nu se vedea nimic.

„Visez”, gândi el. Își aranjă pușca pe umăr, luă țigara între buze, își aprinse din nou brichetă, dar o stinse îndată, căci, în aceiaș secundă, ca și când un dușman ascuns n’ar fi așteptat decât această lumină pentru a cunoaște poziția lui exactă, un glonț îi trecu pe lângă ureche, pentru a se înfige în copacul cel mai apropiat.

Ilden căzu numaidecât pe un genunchiu și, luând pușca în mâini, o pregăti pentru a trage el însuși în caz de recidivă. Bruscheța atacului îl împiedecase să-și dea seama de direcția din care pornise. Iar dacă el ar fi tras la întâmplare, n’ar fi făcut altceva decât să-l informeze mai bine pe dușman asupra poziției sale.

Obrazul lui încordat nu exprima nici o uimire, ci mai curând o vigilență pasionată. După sângele rece cu care primise acest atac, s’ar fi spus că-l așteptase.

Dacă invizibilul său atacator și-ar fi atins scopul, ar fi afirmat desigur că aceasta era consecința unui simplu — deși supărător — accident. Într’o pădure, poți foarte bine să tragi într’o pasăre. fără să-ți dai seama că vei atinge un pair al regatului, care se plimbă după căderea nopții.

Ilden își imagina această scuză, dar hotărârea, dacă cineva trebuia să pledeze pentru a se apăra pentru omucidere din imprudență, să fie el acela. Degetele îi rămaseră sprijinite de trăgaci. Cinci minute se scurseră într-o liniște și o imobilitate desăvârșită. Pierzându-și răbdarea, Ilden aprinse un chibrit și-l ridică deasupra capului.

Această sfidare, nu fu remarcată.

Fie că atacatorul se retrăsese, fie că se temea să nu se descopere, el nu-și reînoi atacul. Lordul Ilden așteaptă încă cinci minute, apoi se ridică și-și reluă drumul.

Se întorsese abea pe cărare, când auzi sgomotul barierei care se deschidea. Cineva venea dintr'acolo. Așteaptă. Nu era nici nervos, nici înspăimântat; totuși, socoți că era mai bine să aibă un tovarăș de drum, în aceste locuri cari se dovedeau atât de primejdioase.

Pașii se apropiau grăbiți, pași caracteristici feminini. Nu fu deloc uimit, recunoscând-o pe tânăra fată cu bancnotele. Din clipa când se despărțiseră, el se aștepta aproape s'o vadă revenind.

— Oh! cât sunt de mulțumită că vă regăsesc, spuse ea, deîndată ce-l recunosc. Mă temeam grozav că n'o să vă regăsesc.

Ilden privi cu neîncredere în jurul său.

— Să mergem, spuse el, și-mi veți spune pe drum dece ați ținut atât de mult să mă revedeți.

— Pentrucă v'am adus înapoi banii dv.

— Banii mei?

— Da, cei pe cari mi i-ați dat dv. E foarte, foarte frumos din partea dv.. dar...

— Ce vă face să credeți că v'am înșelat? întrebă Ilden, deși își dădea seama de inutilitatea intenției sale de a se preface.

— Nu mi-am pierdut banii, răspunse interlocutoarea sa, triumfând. Eram sigură că i-am pus în buzunar, când de fapt rămăseseră în camera mea.

Lordul Ilden râse, deși era puțin vexat văzându-se descoperit.

— Dacă e așa, e inutil să mai încerc să mă apăr, spuse el, încercând să fie vesel. Mi s'a părut că țineți mult la acești bani și eu aveam, din întâmplare, în buzunar două bilete cu cari nu știam ce să fac; și cum speram să le regăsesc pe ale dv. mâine dimineață...

— Oh! nu mă las înșelată, exclamă tânăra fată, sunteți foarte bun, foarte generos și înțeleg acum de ce n'ați vrut să-mi spuneți numele dv. Voiati ca, dacă voi descoperi substituirea să-mi luați posibilitatea de a vă restitui banii. Imi permiteți să vă întreb pentru a doua oară cine sunteți?

— Dacă țineți neapărat să știți, mă numesc Patrick Ilden.

Ajunseră din nou la barieră. Dar tânărul bărbat nu se opri. Hoțărâse să meargă pe șosea care era mai puțin primejdioasă pentru el decât pădurea.

— Lord Ilden, repetă ea.

Nuanța de interes care se simțea în vocea ei, îl uimi.

— Ați mai auzit de mine? întrebă el.

— Oh, da, foarte des; fratele meu vorbea mult de dumneavoastră. La rugby, ați fost e-

roul lui. Vă amintiți poate de Gerard Courthorpe?

— De bietul Courthorpe? Desigur, îmi amintesc de el, și am fost foarte uimit aflând de moartea lui. Intr'adevăr, sunteți sora lui?

Vocea lui se animă deodată. Se hotărâse să facă drumul până la Rectory împreună cu tânăra fată, resemnat să suporte mulțumirile ei. Acum, acest drum i se părea prea scurt, pentru explicațiile pe cari ar fi vrut să le primească. Il iubise mult pe Gerard Courthorpe. Când îl cunoscuse, acesta era socotit drept fiul unui om foarte bogat. Ce triste împrejurări o obligaseră pe sora lui să accepte acest post de guvernantă nu prea demn de invidiat și îi micșoraseră resursele în așa măsură, încât pierderea a două sute de franci să devină o catastrofă pentru ea? Spera să afle toate acestea.

Dar tânăra guvernantă nu-i lăsa libertatea să pună întrebări: avea ea însăși multe de spus.

— Bunătatea dv. nu mă surprinde, după toate cele spuse de fratele meu, explică ea. Lăuda adesea generozitatea dv., o generozitate fără egal, și pe care o ascundeți ca și când v'ar fi fost rușine de ea. Imi amintesc cât de mult m'a impresionat, în copilărie, eliminarea dv. dela Rugby. Erați acuzat de o indelicateță pe care un altul — unul din verii dv. o comisesse, aranjându-se astfel încât aparențele să fie împotriva dv. Și dv. ați refuzat să vă apărați și să descoperiți pe vinovat. Cât de mult admira Gerard măreția sufletului dv.! Și cum mă făcea să împărtășesc admirația lui!

— De altfel, fratele dv. a făcut ca adevă-

ratul vinovat să fie descoperit, iar eu să mă reabilitez. Da, într'adevăr, Gerard era un excelent prieten și sunt foarte fericit s'o întâlnesc pe sora lui — pe sora lui cea mică, dacă memoria nu mă înșală. Mi-ați spus că locuiți la Rectory? L-ați pierdut și pe tatăl dv.?

Observase tocmai că fata purta o rochie neagră. Doliul după fratele ei trecuse de multă vreme.

— Tatăl meu a murit acum câteva luni. Își pierduse toată averea. Mâhnirea l-a ucis. N'ați aflat din ziare, de moartea lui?

— Călătoream atunci în străinătate și n'am știut nimic. Sunt foarte mâhnit pentru dv., spuse Iden cu sinceritate. Nu mai aveți familie? Aceasta e, într'adevăr, trist. tr'adevăr, trist.

— Da, sunt singură, și lucrul acesta este foarte trist. Mrs Haydon, care a cunoscut-o pe mama, a avut bunătatea să-mi ofere un post de guvernantă la dânsa; dar... ezită o clipă, înainte de a continua — dar plec mâine, pentru a mă apuca de o altă îndeletnicire.

Cuvântul „îndeletnicire” sună penibil, în urechile lui Ilden. Sensibilitatea lui era atinsă, auzindu-l pronunțat de buzele unei tinere fete al cărei frate fusese prietenul său. Era și mai penibil încă, să se gândească că ea trebuia să lucreze un an întreg pentru a câștiga o mizerabilă sumă pe care el o putea ceda fără a-i simți lipsă, din prisosul său. Dar ce putea el să facă? Absolut nimic. Rămase tăcut, în timp ce Florence povestea simplu, fără amărăciune, dificultățile pe cari le întâlnise înainte de a se putea obisnui cu

viața aceasta săracă.

Își tortura creierul, își chinuia imaginația, pentru a găsi un mijloc onorabil de a-i veni în ajutor, și, natural, problema rămânea nerezolvată, când ajunseră împreună la Rectory.

Pe pragul casei, o femeie mică, agitată și pretențioasă, pândea sosirea guvernantei. Cum? O tovarășie masculină? Iată un lucru care nu-i putea suscita dispoziția — și glasul ei o interpelă de departe pe tânăra fată.

Florence spuse în grabă tovarășului ei „bună seara” și trecu dincolo de poarta grădinii.

Lordul Ilden auzi de departe vocea acră a doamnei, care o copleșea pe tânăra fată cu muștrările ei.

Abea când ajunse la capătul aleei castelului, își aminti de atentațul îndreptat împotriva sa.

„E a treia oară, își spuse el, jocul devine interesant”.

CAP. II

Pennybrook Hall, unde locuia Lordul Ilden, era reședința, — cu multe ipoteci și, actualmente, înțesată de familie — a unchiului său, onorabilul Jaspar Ilden.

După moartea tatălui său, la înapoierea dintr'o călătorie care durase doi ani, Patrick acceptase invitația unchiului său de a participa la o reuniune familiară, la castel. Se aflau acolo, unchiul său dinspre tată, Rupert, cu toți ai săi, precum și o mătușe din partea mamei sale, lady Hay, întovărășită de fiica sa, Catherine.

De altfel, societatea nu era deosebit de atrăgătoare. Sir Jaspar era un om de viață chinuit de patima băuturii și dedându-se acesteia, ca și când n'avea alt ideal decât să-și grăbească moartea. Soția lui, culeasă într'un teatru, era o creatură violentă și vulgară, care nu-și ascundea supărarea de a fi obligată să renunțe — prin faptul existenței lui Patrick — la titlul de baroană. Era, spunea ea, o nedreptate strigătoare la cer ca titlul să treacă fiului și nu fratelui defunctului.

Spre deosebire de Jaspar, sir Rupert era un om taciturn și rezervat, ba chiar oarecum bizar. Acesta avea doi fii, dintre cari cel mai mare, Percival, era să distrugă reputația lui Patrick, la rugby, prin înșelătoria sa. De altfel, Percival nu putuse niciodată să ascundă gelozia pe care o avea față de vărul său, posesor al tuturor bunurilor cari îi lipseau lui.

Fratele lui Percival, Grant, mai tânăr cu cinci ani decât cel dintâi, rămăsese aproape un străin pentru Patrick. El purta părul lung și scria versuri; aceasta era aproape tot ce știa Patrick despre el.

Familia lui sir Rupert era complectată de fiica sa Jane, care odinioară făcuse cu încăpățănare curte vărului ei, dar care se hotărâse, prudentă, în timpul șederii acestuia în străinătate să se căsătorească cu baronetul Charles Barton. Lady Barton găsisse deja mijlocul de a mărturisi lordului Ilden că această căsătorie fusese o greșală regretabilă, dar prea marea prietenie pe care ea era gata să i-o arate, sfârși prin a-l desgusta.

Și-ar fi scurtat desigur șederea la Pennybrook Hall, fără prezența mătușii sale, lady Mary Hay și a fiicei sale Catherina, pe cari le iubea mult. Catherina și el fuseseră întotdeauna buni prieteni și aprecia cu atât mai mult prietenia verișoarei sale, cu cât ea nu încetase să rămână în marginile unei afecțiuni frățești.

Toți oaspeții erau adunați în jurul mesii, când Patrick intră în sufragerie. Unchii lui nu-i dădură nici o atenție deosebită, dar Percival lăsa să se observe enervarea pe care i-o pricinuisese întârzierea vărului său.

— E prima oară când nu ești punctual, spuse el pe un ton dulce-acrișor.

— Asta pentru că am avut o aventură, răspunde Ilden, privindu-l drept în ochi.

— O aventură? Nimic tragic, sper?

Ilden spuse vesel:

— Oh! nu; ce te face să crezi că s'ar putea întâmpla ceva tragic la Pennybrook?

Percival își mușcă buzele.

— De obicei, o aventură implică o primejdie, fie pentru viață, fie pentru inimă, spuse el încercând să glumească, și, cum toată lumea știe că inima ta e invulnerabilă... Povestește-ne aventura pe care ai avut-o.

— Ea a avut ca scenă pădurea de brazi, spuse Ilden, privindu-l din nou drept în ochi. Am întâlnit acolo o tânără foarte mândră și întâlnirea a fost urmată de un incident... care mă interesează în mod deosebit, dar despre care nu vă voi vorbi.

— Ei, asta e prea mult, după ce ne-ai făcut atât de curioși! exclamă Catherine Hay.

Cu un zâmbet, Ilden o făcu să înțeleagă

că curiozitatea ei va fi satisfăcută ceva mai târziu, dar că nu voia să povestească cele întâmplate, în fața tuturor acestor martori.

Auzindu-l vorbind despre o fată, gazda sa, Mrs. Jaspar Ilden, ciuli urechile. Una din temerile ei, și pe care nu avea îndemânarea s'o ascundă, era aceea de a-l vedea pe nepotul ei căsătorindu-se și luând astfel soțului ei și ultima posibilitate de moștenire.

— Dacă ești prudent, Patrick, nu te încrede în tinerele fete mâhnite. Descoperi adesea prea târziu că ele nu sunt decât niște intrigante oribile. Nu-i așa, Jaspar?

Luat astfel ca martor, sir Jaspar se grăbi să înghită un pahar de porto.

— Incă n'am întâlnit o femeie care să nu fie așa, spuse el cu brutalitate.

Cu această ocazie, Jane Barton încercă să ia apărarea sexului ei și conversația devie.

Patrick nu se interesează de această conversație, până în clipa când Mrs. Jaspar anunță:

— Aceasta e ultima masă pe care o ia cu noi Percy. Ne părăsește, astă-seară.

— O hotărâre bruscă, mi se pare? întrebă Patrick.

Percival păru vexat.

— Deloc; încă acum o săptămână am comunicat unchiului că voi fi nevoit probabil, să părăsesc astă-seară Pennybrook.

Unchiul Jaspar, care nu strălucea prin curtoazie, afirmă că nu-și amintea deloc acest lucru.

Lordul Ilden deveni gânditor.

16 Era curios să cunoască motivul acestei pleări, neașteptate, dar nu voi să pună nici o

întrebare și căută să gonească îngrijorarea care-i încrețise o clipă fruntea.

Când, după masă, se află în salon alături de verișoara Catherine, el o întrebă pe un ton vesel:

— Imi poți acorda zece minute, Cathie? Am nevoie de un sfat.

— Desigur. E vorba de domnișoara mânărită?

— Nu, ea poate să aștepte. Despre mine vreau să-ți vorbesc.

— E, poate, de fapt, acelaș lucru, glumi Catherine. Vrei să facem o plimbare prin grădină? E o seară foarte frumoasă.

Patrick ezită.

— Nu, spuse el, să nu ne ducem în grădină; astă-seară, ar fi poate primejdios. Să intrăm în bibliotecă.

— Pare să fie foarte serios, spuse Cathie pe acelaș ton amuzat.

Și Ilden răspunse, râzând deasemeni:

— Desigur, foarte serios, mai serios decât îți închipui, poate. Pregătește-te să auzi ceva îngrozitor.

Traversară salonul și, în pragul ușii, îl întâlniră pe vărul Grant, poetul byronian, care, văzându-i împreună, se încruntă.

— Cred că vărul Grant nu-mi acordă decât un loc foarte mic în inima lui, spuse Patrick încet. Privirea lui nu prea exprimă bunăvoință.

Catherine surâse. Fața ei era linsită de frumusețe, dar expresia deschisă și amabilă o făcea atrăgătoare. Când Catherine zâmbea nimeni nu mai observa că nu era frumoasă.

Obişnuit să trăiască în apropierea ei, Patrick nu acordase până atunci decât foarte puţină atenţie farmecelor mai mult sau mai puţin atrăgătoare ale verişoarei sale.

În seara aceasta, el îşi dădea însă mai bine seama de aceste farmece şi conveni cu sine însuşi că verişoara Catherine nu era lipsită de atracţie, fără a putea rivaliza însă, din acest punct de vedere, cu Florence Courthorpe. Florence era desigur cea mai frumoasă fată pe care o întâlnise până acum.

— Cathie, crezi că sunt un nervos sau un imaginativ? întrebă el.

— Tu? Deloc! Defectul tău este tocmai că eşti prea pozitiv, prea raţional.

— Atunci n'o să mă acuzi că sunt victima imaginaţiei mele, când o să-ţi spun că există cineva care ţine foarte mult să facă unchiului Jaspar farsa de a-l ridica la rangul de „baronet”, al şaptelea din dinastie.

Cathie deschise ochii mari.

— Patrick, ce tot spui tu?

— Un capitol de foileton: în timp de o lună, s'a încercat de trei ori să mi se ia viaţa, fără a se reuşi. Asta ţi se pare de necrezut, nu-i aşa? Totuşi e absolut adevărat şi, în acelaş timp, atât de ciudat, încât n'am suflat o vorbă, nimănui. Dar voiam să-ţi cunosc părerea. Dacă vrei să şezi o clipă, o să-ţi spun toată povestea.

— Trei atentate! E îngrozitor!! strigă Catherine, doborâtă. Dacă lordul Ilden dorise s'o impecioneze, reuşise pe deplin.

— Dar oare cine îţi poate dori moartea?

— E tocmai punctul pe care vreau să-l
18 lămurim împreună. Să luăm lucrurile dela în-

ceput. (După cum se vede, Patrick era un spirit metodic.) În primele zile ale acestei luni, ducându-mă la domeniul din Kirby ca să vânez, m'am oprit în trecere la Ilden. În cursul unei plimbări călare, calul meu a fost speriat de un foc de armă pornit dindărătul unui gard. Dădusem tocmai drumul căpăstrului, pentru a-mi aprinde o țigară. Calul meu se aprinse și fu gata să mă arunce jos. Crezui că vreun dobitoc se amuza sperîind păsările în câmpul vecin și dădui atât de puțină importanță faptului, încât, după ce devenii iar stăpân pe calul meu, nici nu mă gândii să mă întorc pentru a-l dojeni pe imbecil.

„Nu-mi amintii de acest incident decât mai târziu, la Kirby, în ziua când, în timpul unei partide de vânătoare, unul dintre oamenii mei, pe care-l aveam alături, se alese cu brațul sfărâmat de un foc de armă.

„Cu toate investigațiile cât se poate de serioase, fu imposibil să-l descoperim pe autor. Acest glonte nu era destinat altcuiva decât mie. El m'ar fi atins drept în inimă, dacă în clipa aceea, Marston, paznicul, n'ar fi întins brațul pentru a-mi da cartușe. Mișcarea lui m'î-a salvat viața, în mod providențial.

„După extracție, glonțele a fost examinat; era de alt calibru decât cele întrebuințate de camarazii mei. Se ajunsese deci la presupunerea că paznicul fusese victima răzbunării unui braconier, care-l ura. Aceasta fu părerea celor dela Kirby și eu nu putui nici s'o accept, nici s'o resping cu totul. Dar incidentul din seara aceasta, m'a lămurit definitiv.

„Treceam prin pădurea de brazi, când deo-

data s'a auzit un foc de armă; de data asta, nu mai e nici o îndoială că eu am fost țintă. Din fericire pentru mine, ticălosul, oricine ar fi el, nu este un bun țintaș. Dacă eu l-aș fi atacat de trei ori, în aceleași condiții, azi n'aș mai avea a mă teme de el. Dar, continuând să exerseze, va deveni mai dibaciu și va reuși să-mi trimită un glonte în țeastă.

Tonul degajat cu care vorbea, nu reușea să atenueze consternarea Catherinei.

— E teribil! spuse ea palidă și cu voce schimbată. Și nu l-ai zărit niciodată pe dușmanul tău?

— Niciodată: e marele meu regret. De fiecare dată am fost luat pe neașteptate. Astă seară, pentru prima oară, aș fi dorit să fac cunoștință cu gentlemanul care-mi poartă atâta interes. Din nefericire, împrejurările nu mi-au permis acest lucru. Mai întâi, era noaptea; apoi, personagiul cunoștea poziția mea, iar eu pe a lui, nu.

— Și nu bănuiești pe nimeni? Nu e cineva pe care să-l fi jignit sau căruia să-i fi făcut vreo nedreptate?

— Nu-mi amintesc să mă fi purtat urât cu cineva.

— Poate fără să fi vrut, amintește-ți, în timpul călătoriilor tale: un Corsican, un Spaniol, un Hindus? Se spune că oamenii aceștia sunt atât de răzbunători!

Patrick râse cu poftă.

— Buna mea Cathie, devii romantică. Ți închipui că am jefuit vreun templu din India, sau că am cântat din ghitară sub fereastra vreunei seniorite cu un soț gelos? Vai! Călă-

toriile mele nu oferă nici un episod atât de interesant. Nu, nu mă tem de nici o *vendetta*. Conștiința mea e foarte curată.

— Atunci, cum ți-ai creat acest dușman? Ce motiv poate avea, pentru a-ți dori moartea?

Ochii lui Patrick se cufundară într'ei.

— Gândește-te bine, spuse el.

— Dar nu văd nimic. Cui i-ar folosi moartea ta, dacă nu...

Ea se opri deodată. Ii venise un gând care o umplea de oroare.

— Nu crezi că..., murmură ea.

Lordul Ilden dădu din cap.

— Nu cred nimic, spuse el, nu voi încredința nimănui bănuelile mele. Dar în tine am o încredere desăvârșită, Cathie; cunosc înțelepciunea și discreția ta; și știindu-te nepărtinitoare, părerea ta va avea o mare influență asupra concluziilor mele. Dacă vrei să-mi cunoști părerea, iat-o. Nu văd nici un alt motiv ca să mi se dorească moartea, decât acela de a fi moștenit.

— Pentru a vorbi limpede, crezi că moartea ta ar da un titlu unchiului tău Jaspar și ar soluționa toate dificultățile financiare.

— Da, dar sunt convins că unchiul Jaspar nu-i amestecat în această afacere. Din nefericire, dacă aș părăsi scena acestei lumi, unchiul Jaspar n'ar fi singurul care să beneficieze de dispariția mea. Unul dintre prietenii mei, mi-a spus odată glumind, că toți creditorii unchiului Jaspar i-ar mulțumi lui Dumnezeu dacă mi-ar vedea într'o zi, numele într'un anunț mortuar.

— Creditorii? Dar ce amestec au ei?

— Ei împrumută banii. Și n'au nici o șansă să-i recapete, decât dacă moștenirea mea ar cădea pe capul unchiului Jaspar. Până la epoca adolescenței, sănătatea mea a rămas foarte delicată și eu sunt singurul supraviețuitor dintre mai mulți frați, morți în primii ani ai vieții. Speranțele unchiului Jaspar nu erau lipsite de fundament. Totuși, mi-e greu să regret că am spulberat aceste speranțe și că i-am înșelat creditorii devenind un băiat robust.

— Nu-i acuzi, totuși, pe aceștia? întrebă ea, neîncrezătoare.

Lordul Ilden dădu din nou din umeri și răspunse glumind:

— Cine știe? Se spune că sunt în stare să facă orice pentru bani și, cum unchiul Jaspar va sfârși prin a se sinucide în scurt timp, ei trebuie să lucreze serios.

Catherine scoase un strigăt.

— Imi amintesc un cuvânt pe care l-am auzit zilele acestea, spuse ea. Treceam prin fața camerei unchiului Jaspar, și nevastă-sa îi făcea o scenă. Știi că e obișnuită cu acestea și, atunci când e iritată, nu ia seama nici la cuvintele pe cari le spune, nici la cei ce le aud: „Știu bine că nu-ți pasă de asta, dar dacă vei muri înaintea lui, eu voi rămâne toată viața mistress Ilden, spunea ea; nu voi purta niciodată titlul de baroană.

„Crezui că discursul acesta era provocat de lipsa lui de temperanță și argumentul găsit de duioasa sa soție pentru a-l obliga să fie mai atent cu sănătatea lui, mă amuză..

Jaspar complotă împotriva vicleșii mele, n'ar fi strigat-o sub propriul ei acoperiș. Trebuie să căutăm în altă parte. Odată unchiul Jaspar, soția și creditorii lui îndepărtați, pe cine mai găsim? Pe unchiul Rupert, care ar putea privi cu încredere perspectiva de a urma curând fratelui său; apoi Percival și Grant, cari ar beneficia de schimbarea situației.

— Numai Percy; Grant nu, corectă repede Catherine.

— Ba da, și Grant! El ar deveni „Honorable”, iar tatăl său, îmbogățit, i-ar putea acorda o pensie mai mare. Jane mi-a spus că se plânge adeseori de poziția sa, care ar fi prea meschină pentru a-i îngădui să se căsătorească.

— Dar eu pot să afirm că el n'ar vrea să se îmbogățească din nenorocirea altuia, susținu fata cu căldură.

— Cu atât mai bine! replică Patrick. E destul de penibil să te gândești că printre cei din jurul tău, există cineva care-ți dorește moartea și care o dorește aceasta în așa măsură, încât nu se dă înapoi nici din fața unui asasinat. Dar să avem curajul să privim lucrurile și oamenii în față. Unchiul Jaspar e incapabil de cel mai mic efort, chiar de-ar fi vorba să cucerească prin aceasta un regat; dar starea în care a căzut, îl face să sufere influența oricui. Soția lui nu mi se pare a merita cea mai mare stimă. Unchiul Rupert e atât de puțin expansiv, încât nu mă pot lăuda că-l cunosc. Nu l-am auzit niciodată exprimând o părere personală. Sentimentele lui sunt poate prea profunde pentru a ieși vreodată la suprafață.

Insfârșit, rămâne Percival. Nu vreau să vorbesc de el; el mi-a dat până acum prea multe motive de supărare. Vezi că, fără a ține seamă de creditori, cari sunt o legiune, sunt mulți oameni cari au interes ca sărmana mea persoană să dispară... Și e probabil că într'o bună zi, sau într'o bună seară, voi fi asasinat într'un colț de pădure, de un personagiu la care nu m'am gândit niciodată.

— Patrick, trebuie să părăsești Anglia, spuse Cathie foarte emoționată. Aici nu te mai bucuri de nici o siguranță.

Lordul Ilsen, râse, dar râsul lui era plin de amărăciune.

— Aș face-o poate, dacă aș putea pune un termen exilului meu; dar nu vreau să-mi petrec toată viața în străinătate.

— Oh! nu, va trebui să te căsătorești și să te stabilești la tine, la Ilden.

— Până astă seară, încă nu m'am gândit la această problemă, spuse el.

Ochii Catherinei se luminară, plini de malițiozitate. Nu vorbise Ilden chiar astă seară despre o domnișoară mahnită? Tragica însemnătate a confidențelor lui, o făcuse să uite de aceasta.

— Și astă seară ai întâlnit-o pe fata cu care ai vrea să te căsătorești?

Ilden zâmbi.

— Nu, n'am întâlnit încă o femeie care să-mi placă atât de mult ca tine, Cathie.

— Atunci, de ce ți-a venit astă seară ideea de a te căsători? întrebă ea.

— Mi s'a părut cel mai bun mijloc de a
24 deslega această intrigă. Dacă se dorește în-

tr'adevăr succesiunea mea, gândul că ajunge să suprimă o singură viață pentru a se asigura de această moștenire — cele ale celor doi bătrâni nu contează — poate fi în cordată atenția celui interesat. În ziua când aş avea un fiu, situația ar fi schimbată. Cel mai hotărât scelerat — și cel care mă atacă mi se pare că face parte din rasa celor lași — cel mai hotărât scelerat dă înapoi din fața ideii de-a asasina o familie întreagă.

— Înțeleg, spuse Catherine pe gânduri. Ți-vei dezarma dușmanul, fără a căuta măcar să-l cunoști. Dar... cu cine vrei să te căsătorești?

Lordul Ilden roși; apoi, luându-i mâna:

— Cu tine, scumpa mea Catherine, dacă vrei să-mi faci cinstea de a mă accepta ca soț.

Catherine râse, dar roși deasemeni.

— Cu mine! exclamă ea. Glumești Patrick, și situația e prea gravă pentru a fi luată atât de ușor.

— Sunt tot atât de serios ca și situația. Știu că e aproape o impertinență să adresezi o cerere în căsătorie unei fete, lăsând-o să înțeleagă că ar putea deveni văduvă chiar înainte de a se fi căsătorit; dar mai știu că tu ești capabilă de un mare devotament, pentru a-mi veni în ajutor.

— Desigur, Patrick, voi face totul pentru tine cu excepția căsătoriei.

— Dece? întrebă Ilden. N'am fost noi totdeauna cei mai buni prieteni. Cathie?

— Foarte buni prieteni, da, răspunse ea cu hotărâre și presc cu toată sinceritatea să te ajut să iesi din situația aceasta primejdioasă. Dacă lipsa iubirii ar fi fost singurul obstacol.

as fi putut să nu țin seamă de aceasta; dar mai există și altul. Astfel încât, vezi, trebuie să cauți în altă parte.

Lordul Ilden era uimit și umilit, deși nu voia s'o mărturisească. Știa de multă vreme că el și Cathie erau prieteni buni, adevărați camarazi; dar nu se îndoise un moment că ea ar putea schimba această prietenie într'un sentiment mai tandru.

— Mulțumesc pentru sfat, spuse el țeapăn, dar nu sunt dispus să-l urmez. Nu există nici o altă femeie din care aș dori să fac „femeea mea”.

Veni rândul Cathiei să fie mâhnită.

— Totuși, tu nu mă iubești, Patrick? întrebă ea îngrijorată.

— Te iubesc mai mult decât pe oricare alta.

Ea își regăsi veselia.

— Oh! Aceasta nu dovedește nimic, spuse ea, m'ai speriat. Dacă trebuie să renunți la căsătorie, vom căuta alt mijloc de a-l dezarma pe dușmanul tău.

— E singurul ajutor eficace pe care mi l-ai fi putut da. Regret că te-am plictisit povestindu-ți supărările mele; n'am făcut decât să-ți turbur liniștea.

Cathie își trecu brațul pe după gâtul vărului ei și, forțându-l să-și aplece capul, îl sărută pe buze.

— Scumpe Patrick, nu trebuie să fii supărat pe mine și, mai ales, să nu regreti că m'ai socotit prietenă. Ți voi păstra întotdeauna această prietenie și, fii sigur de asta, dacă vei

găsi un alt mijloc de a avea ajutorul meu, nu întârzia să-mi spui; promite-mi.

Patrick, dezarmat de sinceritatea și de bunăvoința Cathiei, făcu promisiunea cerută și amândoi se înapoiară în salon.

Abea intrară, când Mrs. Jaspar le anunță că Percival, neștiind unde să-i găsească și neputând întârzia, deoarece risca să piardă trenul, o însărcinase să le predea salutările sale.

— Cine l-a condus la gară? întrebă lordul Ilden.

Și, înainte de a se retrage în camera sa, făcu o plimbare prin grajduri, cu scopul de a-l interoga pe servitorul care-l condusesese.

Când primi din gura acestuia asigurarea că l-a văzut pe Percival urcându-se în tren, se retrase mai liniștit.

CAP. III

Abea când se deșteptă, a doua zi, Ilden își aminti de plicul pe care-l găsisese în pădurea de brazi. De îndată ce fu îmbrăcat, porni în căutarea majordomului.

— Cine deschide cutia de scrisori, dimineața, pentru a le distribui, Wardie? întrebă el.

După cum își închipuia lordul, majordomul avea această misiune.

— Și nimeni nu vede scrisorile înaintea d-tale?

— De-obicei, nu, milord.

— Și când se face excepție?

— Când Mr. Percival este aici, e uneori atât de nerăbdător să-și primească poșta, încât deschide cutia înaintea mea

Lordul Ilden îi arată plicul.

— Presupun că nu-ți poți aminti în ce zi a sosit această scrisoare?

— Nu, milord. Aș spune chiar că sunt aproape sigur că n'am văzut-o.

Aceasta era tot ce voia să știe dela interlocutorul său. Își luă pălăria pentru a ieși, voind să facă un tur prin pădure înainte de dejun. Știa bine că nu trebuia să se aștepte să regăsească scrisoarea, dar totuși, cine știe... Și apoi, voia să examineze la lumină locul unde se produsese atacul nocturn.

— Intr'o poveste cu detectivi, gândi el, ticălosul ar fi lăsat vreun indiciu care ar permite să fie identificat.

Dar soarta se arată mai puțin binevoitoare decât în romanele polițiste. El nu descoperi nici o urmă a atacatorului său și nu regăsi nici scrisoarea furată.

Totuși, regăsi copacul în care se înfipsese glonte. Patrick îl scoase, cu ajutorul unui briceag și-l ascunse în portofelul său, alături de cel ce fusese extras din brațul paznicului dela Kirby.

Exista oare vreo legătură între scrisoarea furată și atentatul comis împotriva sa? Inapoiindu-se la castel, Patrick își puse această întrebare și ajunse la concluzia că avea la „Latterton” un prieten necunoscut, o prietenă, mai curând, devreme ce scrisul era al unei femei — care cunoștea primejdia ce-l pândea și voise să-l informeze.

Și Percival, descoperind acest avertisment — cum a putut descoperi că scrisoarea conți-

nea un avertisment, iată un nou mister — socotise că trebuie să-l supprime...

Căuta tocmai un motiv plauzibil pentru a părăsi Pennybroock ceva mai curând decât anunțase, când Jardine, servitorul său, care pândea, dela o fereastră, întoarcerea sa, îi ieși grăbit în întâmpinare.

— S'a întâmplat un lucru atât de ciudat, încât țin să vi-l povestesc numaidecât, spuse el agitat. Și scoase din buzunar, cu grijă, o bucată de pânză arsă cu un acid corosiv.

— Ce este asta? întrebă Ilden.

— Dar nu știu nimic, milord, poate veți ști dv. Prima mea grijă, azi dimineață, a fost să vă curăț termosul, așa cum mi-ați recomandat eri seară. După ce l-am spălat cu grijă, l-am pus, întors, pe marginea ferestrei, ca să se poată usca bine. L-am lăsat acolo, în timp ce v'am adus sus cafeaua. Când m'am înapoiat, termosul era întors.

„Puțin vexat că cineva și-a permis să se atingă de el l-am scuturat pe acest șervet, pentru a mă convinge că n'a mai rămas nici o picătură de apă. Numai decît, șervetul s'a colorat ușor. Credeam că a făcut cineva o glumă proastă și am spălat din nou termosul cu grijă, cum am făcut și prima oară. Inchipuiți-vă uimirea mea, când am văzut pe șervet o gaură care creștea mereu. Doamne! Când mă gândesc că dacă n'aș fi spălat bine a doua oară sticla, aș fi putut fi otrăvit!

— Probabil că așa ar fi fost, spuse lordul Ilden. Unde s'a întâmplat asta? În oficiu?

— Nu, milord. În bucătărie. Eram în fața ferestrei.

— Fereastra era deschisă:

— Da, milord. Sunt sigur că cineva de-afară, mă supraveghea. Și cum nu era nimeni în bucătărie când am ieșit eu...

— Ești sigur că termosul era absolut curat, când l-ai lăsat d-ta?

— Oh! absolut sigur, milord.

Fruntea lordului Ilden se întunecă, în timp ce gândea: „Sau dau scuze vărului meu Percival pentru bănuiala mea, sau și-a lăsat aliați la Pennybrook”?

— Sper, Jardine, că n'ai vorbit nimănui despre asta?

— Nimănui, milord. Am făcut o anchetă discretă pentru a încerca să aflu cine a atins termosul, dar, după părerea mea, niciunul dintre viitori n'a observat măcar cel mai mic lucru în legătură cu această chestiune.

Patrick cunoștea de mult prudența lui Jardine; el dădu din cap, în semn de aprobare.

— Mi-ai spus că ai spălat din nou termosul?

— Vai, da, milord, și-mi pare foarte rău, dar am făcut-o înainte de a-mi da seama că șervetul era ars și înainte de a mă fi gândit că era vorba de altceva decât de o glumă prostească.

— E foarte supărător. Un chimist ne-ar fi putut spune ce conținea; dar poate că ne-o va spune examinând șervetul. Voi pune să se facă analiza. Pregătește-mi bagajele pentru trenul de ora zece.

— Ne înapoiem la Ilden, milord?

— Da, răspunse scurt Patrick, deși n'avea deloc intenția să se înapoieze deocamdată acasă.

Dacă tânărul lord nu cunoștea lașitatea, el nu se lăsa târât nici de o temeritate fără rost. În împrejurările actuale, ar fi fost o imprudență, să rămână la Pennybrook. Pe cât de mult i-ar fi plăcut să braveze deschis un dușman declarat, pe atât îi displăcea să se expună unor lovituri date pe întuneric. Se temea că nervii săi vor sfârși prin a suferi depe urma acestei tensiuni permanente. Inarmat împotriva văicărelilor lui Mrs. Jaspar, el anunță, la masă, hotărîrea sa de a pleca în aceiaș zi.

După cum se așteptase, gazda sa nu prevăzuse această plecare. Ea protestă cu tărie.

— Ghicesc că la baza acestei plecări e o femeie, spuse fosta actriță.

Nepotul ei avu un zâmbet enigmatic, care o exasperă, mai puțin totuși decât răspunsul lui.

— Intr'un fel oarecare, da, spuse el, gândindu-se la necunoscuta din Lallerton, pe care va încerca s'o descopere.

— Te-aș putea întreba care-i numele ei?

— Din nefericire, nu-l cunosc nici eu, răspunse Patrick, amuzat de supărarea mătușii sale. Dar nu mai surâse, când ea reluă, supărată:

— In cazul acesta ți-l pot spune eu. Se numește Florence Courthope. Vezi că sunt mai bine informată decât îți închipui d-ta, adăugă ea batjocoritoare, dar, remarcând schimbarea expresiei lui, continuă pe un ton mai potolit și chiar binevoitor:

— E mai bine să te fac atent din timp: e o fată întreprinzătoare și ambițioasă, așa spune o intrigantă, dacă nu m'aș teme că fo-

losesc o expresie cam prea tare. Mrs. Haydon a fost nevoită s'o dea afară dela Rectory, din cauza fiului său, căruia-i făcea prea multe avansuri; scuza ei este că, fiind lipsită de orice mijloace, singura salvare ar fi să se mărite.

Lordul Ilden se pregătea tocmai să-i ia apărarea, când deodată, un gând îl făcu să se rețină. Mrs. Jaspar auzise despre întâlnirea lui cu tânăra fată. Aceasta îi va furniza poate o indicație prețioasă. Cu tonul cel mai indiferent, el întrebă:

— Percival ne-a văzut împreună?

Dar Mrs. Jaspar voia să se răzbune pentru rezerva nepotului ei.

— Acesta e secretul meu, spuse ea râzând; și adresându-se oaspeților ei, le împărtăși supărătoarea veste că Patrick, urmând exemplul rău dat de Percival, avea să-i părăsească chiar în dimineața aceea, fără să-i fi pregătit cel puțin mai din vreme pentru aceasta.

Mârâind, sir Jaspar spuse câteva cuvinte neînțelese, cari exprimau desigur părerile sale de rău. Sir Rupert, ieșind din mutismul său obișnuit, spuse câteva cuvinte politicoase. Proasta stare a sănătății sale, explica acest caracter tăcut ca și puținul interes pe care părea să-l acorde celor ce-l înconjurau. Agitația perpetuă a mâinilor sale, trăda parcă o turburare mentală.

Patrick observă că anunțarea plecării sale, accentua acest simptom morbid.

— Era o mare plăcere pentru mine să te văd aci, nepoate, spuse el ezitând. Cu cât trec mai mulți ani cu atât semeni mai mult

cu mama ta. Ştii poate că am iubit-o mult pe mama ta...

— Nu, unchiule, răspunse Patrick puțin jenat, și, mai ales, uimit de această expansiune neobișnuită.

— Deaceea te iubesc tot atât de mult ca pe fiii mei, reluă bătrânul după o clipă de tăcere. De altfel, Percival... Percival, n'am întotdeauna motive să mă laud cu el. Și Grant, cu lăsoanele lui de estetic, cu poezia lui, nu seamănă Ilde-
nilor...

— Versurile lui Grant sunt foarte frumoase, unchiule, și îi vor aduce un mare renume.

Sir Rupert dădu din umeri.

— Când mă voi duce acasă, la Mordenhale, vei veni să-mi faci o vizită, sper.

Cu câteva clipe mai devreme, Patrick ar fi jurat că nu va călca niciodată la Mordenhale. Dar afecțiunea pe care i-o mărturisise bătrânul, îl mișcă — și promise că va veni.

Micul dejun era totdeauna foarte scurt; părăsiseră aproape toți sufrageria, când Catherine coborî. Intrarea ei îl mulțumi pe Patrick; dorea să vorbească din nou cu ea. Când îi anunță plecarea lui imediată, ea se grăbi să-l însoțească la gară.

— În ciuda regretelor mele personale, sunt mulțumită că ai luat această hotărîre, Patrick, spuse ea. Gândul la primejdia care te pîndeste aci, m'a ținut trează toată noaptea. Vei călători în străinătate, nu?

— Nu cred că e necesar. De altfel, nu intenționez să mă pun pur și simplu la adă-

post de această lovitură, fără a ști de unde vine. Mă voi retrage într'un colțisor unde nu mă cunoaște nimeni și unde nu cunosc pe nimeni. Acela dintre rudele mele care mă va urmări, îmi va furniza o puternică dovadă împotriva sa; și sosirea, în urma mea, a unui străin în acel loc, mă va pune deasemeni în gardă. Aci, la Hall, mi-e cu neputință să-i deosebesc pe dușmani de prietenii mei.

— Există totuși cel puțin o prietenă pe care poți conta, observă Cathie zâmbind. Promite-mi că-mi vei comunica unde te afli și că-mi vei trimite din când în când câte o veste, altfel aș fi întotdeauna gata să-mi închipui cele mai rele lucruri.

— De îndată ce voi fi instalat în locuința mea, îți voi scrie. Prima măsură de prevedere ce trebuie luată, este să mi se piardă urma. Râse cu un râs amar: „In fond, toate astea par ridicule”, conchise el.

— Ridicule! exclamă Catherine. Spune că e îngrozitor, dureros. Nu sunt precauțiuni prea serioase. Dar gândindu-mă bine noaptea trecută, am ajuns la concluzia că nu cineva dintre rudele tale îți doare moartea. Aș acuza mai curând un creditor.

— Și dacă l-ai întâlni pe acest creditor, ai afirma că nu poate fi un asasin. În corporația aceasta nu se obișnuiește să se poarte pe față insigna profesională.

Cei doi tineri vorbeau, în sufragerie, în timp ce Catherine își termina micul dejun. Avusese impresia că aude niște pași înăbușiți.

că cel ce se plimba nu era altul decât Grant. Acesta roși.

— Veneam să te avertizez că trebuie să te grăbești, dacă nu vrei să pierzi trenul, spuse el. Trebuie să pleci numaidecât. Dacă îți face plăcere, te voi însoți la gară.

— Ți mulțumesc, dar verișoara mea mi-a făcut aceiaș ofertă îndatoritoare.

— E loc pentru trei în trăsură... afară doar dacă nu sunt indiscret; poate aveți să vă spuneti unele secrete...

— Fără a fi vorba de *secrete* — Patrick, înțelegând insinuările lui Grant, accentuă acest cuvânt — avem de vorbit împreună, numai noi doi.

— Ți poți lua rămas bun dela vărul tău, în timp ce eu îmi voi pune pălăria, Grant, spuse Catherine pe un ton hotărât. Nu știam că e atât de târziu.

Fața lui Grant se întunecă și el își luă rămas bun dela vărul său, fără nici un entuziasm.

Când Catherine se întoarse, după câteva clipe, îi găsi pe cei doi tineri stând în picioare, tăcuți.

— Rudele mele îmi mărturisesc o dragoste neașteptată, în momentul plecării, spuse Patrick batiocoritor după ce luă loc în trăsură, lângă verișoara sa. Adineauri, era unchiul Rupert care mă invita cu căldură să-l vizitez, iar acum e Grant, care părea consternat că nu mă poate însoți la gară.

O roșeață caldă acoperi obrajii Catherinei.

— Sunt sigură că l-ai iubi pe Grant, dacă

l-ai cunoaște mai bine. El nu seamănă deloc cu Percy sau cu Jane.

— Cu atât mai bine pentru el! replică Patrick scurt.

Se întreba ce putea face Grant sub fereastra sufrageriei. Avusese cu adevărat intenția să intre pentru a-i da un avertisment sincer? Făcuse mai curând impresia cuiva care ascultă la uși, surprins în exercițiul onorabilei sale funcțiuni.

Hotărât, era o adevărată ușurare să părăsească Pennybrook-ul și atmosfera lui ostilă.

Se apropiau de stație, când verișoara sa îi strânse brațul:

— Cine e omul acela care se plimbă? spuse ea. E desigur un străin, căci îi cunosc pe pe toți străinii.

Ei îl depășeau tocmai pe acest personagiu,

Ei îi depășeau tocmai pe acest personagiu, un bărbat înalt, bine îmbrăcat, abea trecut de treizeci de ani, care mergea încet pe șosea, cu mâinile la spate, cu ochii în pământ, și părea cufundat în gânduri.

La trecerea trăsurii, el ridică repede capul și Catherine se apropie involuntar de tovarășul ei, voind parcă să-l apere.

— Cine e? întrebă ea. Când te-a zărit, am crezut că va scoate un revolver din buzunar și va trage asupra ta.

— Fă confidențe femeilor, spuse el, și imaginația lor va trage cele mai neașteptate concluzii. Domnul acesta care nu se ocupa de noi, a tresărit atunci când trăsură l-a atins aproape. Era o mișcare naturală și el a fost deasemeni surprins, fiindcă noi l-am privit

atât de insistent. E un trecător inofensiv pe care n'am cînstea să-l cunosc.

— Un trecător inofensiv! Dacă tu nu-l cunoști, sunt sigură că el știe foarte bine cine ești. Ce privire ți-a aruncat! O privire plină de ură! L-ai recunoaște, dacă l-ai mai întâlni vreodată?

— Da, cred. Trăsăturile lui de șoim și ochii sălbateci sunt foarte deosebiți.

— Nu mi s'a părut să aibă aerul unui creditor, reluă Cathie.

— Nici acel al unui asasin cu plată, spuse Patrick. Dealtfel ai dreptate să-i supraveghezi pe străini. După plecarea mea caută să afli cine e acesta. De altfel, dacă mă urmărește pe mine, nu va întârzia deloc, devreme ce a putut vedea că plec din Pennybrook.

— Ne va urma la gară și va căuta să afle unde pleci. Numai să nu te urmeze! Sunt foarte necăjită.

Ilden râse, și se întoarse, pentru a privi înapoi.

— A abandonat urmărirea, spuse el, nu se mai vede.

În locul unde trăsură îl depășise pe pieton, drumul făcea un cot care-l putea ascunde.

— Așteaptă, îl vom vedea reapărând peste o clipă, dacă n'o fi luat-o peste câmp pentru a ajunge odată cu noi la gară. În cazul acesta, vom ști că a făcut-o din cauza ta, adăugă ea cu o agitație crescândă, căci nu părea deloc să fie un călător grăbit.

— E adevărat; ți-ai greșit cariera, Cathie, ai fi putut fi un excelent detectiv. Cu un aliat

ca tine, sunt sigur că-mi voi învinge dușmanul. Și e adevărat că nu vrei să-mi fii aliat, continui să refuzi să-mi fii soție? Hotărîrea ta e irevocabilă?

— Irevocabilă. Desigur că personagiul nostru a luat-o peste câmp; nu se mai vede.

Patrick înțelese că verișoara lui voia să schimbe subiectul conversației. Nu mai insistă.

Mica gară era acum foarte aproape.

— Am avut dreptate! exclamă Catherine. E la gară.

Bărbatul înalt intră în sala unde se distribuiau biletele.

— Trebuie să fi fugit tot timpul, remarcă fata. Cred că suntem pe urma cea bună.

— Dacă aș fi sigur de acest lucru, l-aș urmări pentru a afla ceva mai mult despre el.

— Urmărirea nu-ți va fi grea, căci se pare că el însuși nu prea are de gând să te piardă din vedere.

— Ei bine! Îi voi ușura această muncă. Pentru început, mă voi urca în acelaș compartiment cu el.

— Oh! nu! nu! Patrick, se rugă verișoara lui, te conjur, fii prudent.

E foarte serios.

— Și eu iau lucrurile foarte în serios. Omul acesta nu va fi primejdios, atâta timp cât se va simți supravegheat.

— Poate că are un revolver asupra lui.

— Și eu am unul; și dacă acesta este domnul al cărui fel de a ținti îl cunosc deja, te asigur că sunt mai tare decât el.

Coborîră din trăsură și intrară și ei în gară. Străinul dispăruse din nou.

— Il vom regăsi pe peron, spuse lordul Ilden.

Dar numai impiegații se duceau și veneau dealungul peronului. Desigur, că, vrînd să nu atragă atenția asupra sa, călătorul ocupase deja un loc într'un compartiment.

Patrick își luă repede rămas bun dela verișoara sa.

— Trebuie să încerc să-mi regăsesc amicul, spuse. Și o luă repede dealungul trenului.

Cathie îl urmărea cu privirea, cu ochii în-tunecați de lacrimi. Era, poate, ultima oară când îl vedea pe acest scump Patrick, pentru care avea o dragoste frățească.

Lordul Ilden se opri în fața unui vagon de clasa a treia. Il recunoscuse acolo pe personagiul pe care-l căuta. Stătu cu mîna pe clanța ușii, gata s'o deschidă, când uimirea îl înmărmuri.

Pe banchetă, în față, o femeie tânără vorbea cu călătorul. Era Florence Courthorpe, fata cu bancnotele, cum o numea el.

CAP. IV

În clipa când privirea lordului Ilden coborî asupra tinerei fete, ochii ei îi întîlniră pe ai lui. Florence îl recunoscuse numaidecât și-l salută cu un zâmbet strălucitor.

Patrick își ridică pălăria și se apropie de valetul său, Jardine, care deschisese portiera vagonului de clasa întâia.

— Ai bilete pentru Ilden Market? întrebă el. 39

— Da, milord.

— Dă-mi-l pe al meu; dă-mi și valiza mea. Te duci la castel cu bagajele și aștepti acolo să-ți dau instrucțiuni. Eu nu voi coborî la Richerby; voi merge mai departe cu trenul. Servitorul, stilat, nu manifestă nici o uimire.

— Foarte bine, milord!

— Dacă cineva se interesează de mine, vei putea lăsa să se înțeleagă că sunt tot la Pennybrook. Vei spune ce vei voi despre înapoierea d-tale.

— Foarte bine! milord, am înțeles.

Catherine se apropie de vărul ei.

— Nu e în tren? întrebă ea agitată.

— Ba da! Ba da! este aci, dar în tovarășia unei femei; nu face să le întrerup întrevederea. De altfel, Cathie, cred că ne-am alarmat degeaba. Văzându-ne venind la gară, el a înțeles că trebuia să se grăbească pentru a nu întârzia la întâlnire; asta e tot.

Dar Cathie nu voi să renunțe atât de ușor la fantezia ei.

— Femeia aceasta este poate o complice, spuse ea.

Lordul Ilden avu un zâmbet enigmatic.

— Nu cred, căci doamna aceasta mi-a anunțat ea însăși intenția de-a părăsi azi dimineață Pennybrook-ul.

— Așadar, o cunoști? întrebă Cathie, uimită.

— Și această persoană e deasupra oricărei bănueli, aruncă Patrick în grabă, căci trenul se puna în mișcare.

40 Cathie rămase pe peron, mai nedumerită decât fusese vreodată. Cazul acesta nu era,

Oricum, destul de turburător, pentru a nu mai
a nevoie să se introducă și o femeie?

Ieșind din gară, îl întâlnește pe Grant care
cobora de pe bicicletă. Ea își șterse repede la-
crimile; nu voia să-l lase să vadă că plânse.

— Nu știam că ții atât de mult să asisti la
plecarea lui Patrick, spuse ea îmbujorându-se.
Păcat că ajungi cu două minute prea târziu.

— Aș putea supraviețui nefericirii mele spuse
el cu ironie, și accept această despărțire de „mi-
lord” fără a resimți o inconsolabilă tristețe.
În lipsa lui, poate că se vor putea bucura și
simplii muritori de tovarășia d-tale.

— Desigur, numai dacă „simplii muritori”
nu se vor arăta insuportabili. Dacă ții atât
de puțin să-ți vezi vărul, nu înțeleg de ce te-ai
obosit să pedalezi până aici.

— Pentru ca să nu te înapoiezi singură,
scumpa mea Cathie. Dar dacă prezența mea
te incomodează, dacă preferi să meditezi în
liniște asupra confidențelor cari ți-au fost fă-
cute, nu te voi însoți, desigur.

— Ce amabilă condescendență! spuse ea
glumind veselă. Dacă ai venit, trebuie să te
suport; doar dacă lungimea drumului nu te
descurajează, căci, având intenția de a mă îna-
poia pe jos, am trimis trăsura înainte. Tre-
buie, într'adevăr, să mă gândesc serios la se-
cretul care mi-a fost încredințat; dar prezența
d-tale nu mă va jena deloc. Poate că mi-ai
putea da chiar unele lămuriri. Cunoști, poate,
din vedere, pe vreunul dintre creditorii unchiu-
lui Jaspar?

Frumosul obraz al lui Grant se întunecă;
ochii lui scânteiară de iritație.

— Te joci cu mine, spuse el. Ilden nu ți-a vorbit despre creditorii unchiului Jaspar, sau, dacă a făcut-o, nu nenorocirea acestor bieți oameni ți-a stors lacrimi.

Catherine avu o mișcare de mândrie jignită.

— Subiectele de conversație dintre mine și Patrick, nu-l privesc decât pe el și pe mine, spuse ea pe un ton atât de hoărât, încât Grant trebui să-și ceară iertare.

După ce-i primi scuzele, Cathie reveni la subiectul care-o interesa.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, Grant; nu-i cunoști pe creditorii unchiului d-tale?

Cei doi tineri o luară pe drumul care permisesse străinului să ajungă la timp la gară pentru a prinde trenul. Grant, fermecat de a putea fi singur în tovărășia Catherinei Hay, în acest decor câmpenesc, se scuturase de obișnuita sa melancolie.

— Creditorii unchiului Jaspar, exclamă el aproape vesel. Ce vast câmp de cunoștințe presupune aceasta! Sunt legiune, Cathie! Unchiul meu îmi datorează chiar și mie o jumătate coroană.

— Ei bine? în această legiune n'ai remarcat nici o figură deosebită?

— Cunosoc pe mai mulți.

Percival a încercat să scoată bani dela unul dintre ei, dându-se drept „lordul Ilden”. Pentru a mușamaliza afacerea, care amenința să ia o întorsătură proastă, tatăl meu a trebuit să plătească o sumă considerabilă, neplăcere care, de-altfel, se repetă destul de des, din cauza nebuniilor sau exigențelor lui Percival. Acesta este unul din motivele pentru

cari eu sunt redus la o porție neîndestulătoare.

Tonul lui era plin de amărăciune și, cunoscând justetea acuzațiilor sale, Catherine, în alte împrejurări, ar fi fost înduioșată de nemulțumirile tovarășului ei. Dar acum, subiectul ei o absorbea prea mult, pentru a se mai putea ocupa de altceva.

— Printre aceștia nici unul nu ți-a atras atenția în mod deosebit?

— E da! unul dintre ei, un patriarh cu fața de pergament, cu o barbă imensă.

— Un bătrân?

— Cel puțin optzeci de ani!

Catherine încetă de a-i mai dovedi cel mai mic interes.

— Ai remarcat poate, la Pennybook sau în altă parte un individ destul de înalt, dar încovoiat, cu trăsături de pasăre de pradă și cu privirea stranie, neliniștită? Când l-am văzut eu, se plimba cu mâinile la spate. Cred că e un obicei al lui.

Grant tresări ușor; el completează descrierea:

— Omul e îmbrăcat în negru și poartă o pălărie moale, cu boruri largi... Ce știi despre el?

— Nimic, afară doar de faptul că a luat acelaș tren cu Patrick. Aș fi vrut să știu cine e.

— Pe el l-ai luat drept creditor? Poate că nu te-ai înșelat, adăugă el gânditor, dar eu pe unchiul Jaspar îl urmărește.

— Dar pe cine, atunci?

— Pe Percy. Mă întreb ce interese comune pot avea ei.

Catherine păli. Era cu puțință ca Percival, 43

cu care ea avea raporturi de fiecare zi, și comploteze într'adevăr împotriva vărului său.

— Oh! spune-mi tot ce știi despre acest personagiu, se rugă ea foarte agitată. Cum de-l cunoaște Percy? Ce au ei comun?

— Nu-ți pot spune nimic. L-am văzut pe acest individ o singură dată. Eri după amiază, Percy și cu mine ne întorceam acasă prin landă, certându-ne ca de obicei, când l-am remarcat pe acest individ plimbându-se pe o potecă alăturată. Percy nu-l zărise.

— Ia te uită! ce a devenit individul care se plimba aci adineauri? Presupun că nu era o arătare, și totuși a dispărut ca o fantomă.

— Despre ce vorbești? întrebă deodată Percy. Când îi făcui descrierea individului, el deveni nervos, neliniștit, și voi să se întoarcă din drum. Refuzai să-l înțovărășesc; mi se părea ridicul să lungesc drumul cu o jumătate de milă, pentru a evita să întâlnesc un trecător, desigur inofensiv. Dar Percy se încăpățână; eu îmi urmai singur drumul. Credeam că glumește. când, întorcându-se, îmi spuse:

— Dacă reapare fantoma, o să mă avertizezi, nu?

„Nu fui deloc uimit când, în deschizătura unui zid, o văzui din nou pe așa zisa fantomă: un om în carne și oase. Mă așteptam să-l văd, mă dusei la el și-l întrebai dacă-mi putea da un chibrit ca să-mi aprind o țigară. Nu avea ceeace-i cerusem. Mă prefăcui că găsesc unul în fundul buzunarului și, aprinzându-l, continuai conversația astfel începută.

44 „Când, mai târziu, îi povestii amabilului meu frate cele petrecute, nu mă putui opri să re-

Marc agitația lui, pe care căuta totuși s'o ascundă cât mai bine. La masă, el anunță intenția de a părăsi Pennybroock în aceeași seară. Nimic nu mă va opri să cred că există o legătură între prezența, aci, a acestui individ și plecarea bruscă a lui Percy.

Povestirea lui Grant, începută pe un ton ușor și sfârșită pe un ton mai serios, o turburase pe Cathie.

Nu mai știa ce să creadă. Viața lui Percival era amenințată, ca și cea a vărului său? În cazul acesta, ipoteza lui Patrick era răsturnată, nu mai era vorba de asigurarea unei moșteniri, ci de o ură care se întindea asupra întregii familii. Intr'adevăr, cine ar profita de moartea lui Patrick și a lui Percival? Numai Grant.

Ea îl uimi pe acesta, punându-i o întrebare ciudată.

— Dacă ați muri toți fără a lăsa moștenitori, tatăl d-tale, unchiul, Patrick și voi doi, cui i-ar reveni titlul și proprietățile?

— E un lucru la care nu m'am gândit nicio dată. Ești înspăimântătoare, Cathie. Mi se pare că dacă am muri toți, așa cum nu te temi să gândești, Jane și copiii ei — dacă ar avea copii — ar avea unele șanse.

Când spiritul pornește pe câmpul nelimitat al presupunerilor, nimeni nu poate prevedea unde se va opri îndrăzneala lui. Catherine gândi că Jane, ambițioasă și fără scrupule cum era, având un soț nu tocmai remarcabil... Dar nu, fantezia o ducea prea departe; respinse numaidecât bănuiala groaznică și nedreaptă.

Plecarea lui Percival putea avea alt substrat 45

decât dorința de a fugi de o primejdie personală. Trebuia să descopere această cauză posibilă.

— Fratele d-tale ți-a spus unde pleacă? întrebă ea.

— Pleca la Paris pentru a-i întâlni acolo pe Washingtoni. Dacă norocul îl favorizează, vom auzi poate zilele acestea vorbindu-se despre căsătoria lui cu moștenitoarea.

— Ah! făcu fata, nu-mi închipuiam că Percy e îndrăgostit.

— E îndrăgostit de zestre, spuse Grant. Și tăticul american ar fi îndrăgostit de un titlu. Percy i-ar conveni de minune, dacă ar avea unul. Nu cred că el se interesează prea mult de tânăra persoană, dar el nu se va căsători niciodată decât pentru bani. Eu am oroare de așa ceva.

— Da, sunt sigură că nu te vei căsători cu o fată pentru averea ei. Dar dacă ai iubi, cred că o zestre mare n'ar fi o piedică pentru căsătoria ta?

— Ba da, răspunse Grant cu hotărîre. Eu nu voi fi niciodată altfel decât un om sărac, și nu mă voi îmbogăți cu ajutorul unei femei. M'aș disprețui pe mine însumi.

— Dar dacă ea te-ar iubi, dacă ar fi hotărîită să nu se căsătorească niciodată cu altcineva?

Catherine vorbea pe un ton foarte calm și privind-o, Grant constată că fața ei nu desmințea calmul vocii sale.

— Nu voi ști niciodată dacă mă iubește, spuse el aspru, căci n'o voi întreba niciodată.

Cathie avu un răs limpede.

— Dar dacă ea ți-ar spune-o, ce-ai face?
Poetul scoase un oftat.

— I-aș cere să mă uite.

Cathie plecă ochii și, astfel, pleoapele ei ascunseră o lacrimă. Ea fu foarte fericită ză-
rind-o pe mama sa, care venea tocmai la timp
pentru a pune capăt acestei convorbiri delicate.

CAP. V

În timpul acesta lordul Ilden își continua
călătoria. Acum, când își regăsise sângele rece,
îi era rușine de fuga sa și de faptul că se
lăsase influențat de nervozitatea verișoarei sale
atribuind cele mai negre planuri străinului în-
tâlnit pe șosea.

Faptul că acest străin o cunoștea pe Flo-
rence Couthorpe și că voiaja cu ea, îl puneau
într-o lumină lipsită de romantism.

Dar dacă străinul nu-i mai inspira neîn-
credere, încerca totuși față de el un fel de
gelozie.

Incidentul din seara trecută îl impresionase
destul de mult pentru a-l face, dacă nu s'o
uite pe sora prietenului său defunct, cel puțin
să amâne pe mai târziu grija de ceeace i se
întâmpla.

Gândul că sora lui Gerard Courthorpe tre-
buia să fie guvernantă la niște oameni infe-
riori ei prin naștere, pentru a putea obține
câteva sute de franci pe an, îl supăraseră mult.
Se gândise că dacă s'ar adresa mătușii sale,
marchiza de Dalmenay, o persoană influentă
și plină de bunăvoință, aceasta i-ar procura
tinerei fete, care știa să fie atât de recunoscă-

toare pentru un mic serviciu, o situație mai potrivită rangului ei. Gândul că el era singurul în stare să-i dea un ajutor eficace, îi flatase la început vanitatea. Acum, în fața dovezii că ea era mai puțin singură pe lume decât își imaginase, simțea cum bunăvoința lui scade puțin ca valoare; dar în ceea ce privește străinul, curiozitatea lui — deși dintr'un alt motiv — nu era acum mai puțin vie decât atunci când își imaginase că e un asasin.

Și nu se eliberă de această preocupare, decât cu prețul unui mare efort de voință. Era mai important să se gândească la scopul călătoriei sale.

Pornit pe o pistă falsă, nici nu se gândise măcar să acorde cea mai mică atenție celorlalți călători din tren. La Rickerby, va trebui să repare această greșeală. Aci cobora din tren, pentru a lua trenul spre Ilden.

Cel trimis în urmărire sa — dacă există într'adevăr — nu va întârzia, acolo, să supravegheze mișcările vălețului său, transportul bagajelor. La rândul său, el din compartimentul în care se afla, va exercita o contrasupraveghere.

Când trenul își încetini mersul pentru a intra în gară, Patrick se postă îndărătul portierei, astfel încât să poată vedea fără a fi văzut.

Trenul spre Ilden Market era deja format pe o altă linie, gata de plecare. Cel de Pen-ybrook venise cu câteva minute întârziere și hamalii se grăbeau să transporte bagajele dela un tren la celălalt.

Lordul Ilden își fixă atenția asupra pro-

priilor sale bagaje, lângă cari stătea, atent, Jardine, așteptând ca ele să fie transportate. O clipă mulțimea de călători ce se grăbeau spre trenul proaspăt format, le ascunse privirii sale. După ce valul se risipi, îl văzu pe peron pe tovarășul Florencei Courthorpe. Așa dar, el nu călătorea cu tânăra fată; acesta fu primul gând al lui Patrick și lucrul acesta îl bucură. Ar fi rămas desigur cu această impresie plăcută, dacă necunoscutul n'ar fi trecut pe lângă bagajele sale și nu le-ar fi aruncat o privire grăbită, desigur pentru a se asigura de locul spre care porneau, căci imediat după aceea, el se îndreptă cu un pas hotărât spre trenul de Ilden Market și se urcă în el.

În momentul acesta, trenul în care se afla Ilden se puse în mișcare și el avu vreme să se lase în voia noilor gânduri pe cari înfățișarea necunoscutului, din nou suspectă, i le sugeră.

Singur faptul de a o cunoaște pe Florence Courthorpe nu constituia o garanție de onorabilitate. Florence nu era răspunzătoare de moralitatea cunoștințelor ei și, dealtfel, poate că aceste raporturi suspecte nu erau decât superficiale sau poate chiar accidentale. Poate să fi fost chiar un viclesug al personagiului, care, folosind orice pretext, nu începuse con-vorbirea decât pentru a înlătura bănuelile.

Patrick începu să zâmbească. Prezența lui miss Courthorpe în tren va servi proiectelor sale mai mult decât și-ar fi închipuit străinul.

Spiritul de intrigă și de aventură se trezea în el. La stația următoare, se va urca în vagonul „domnișoarei cu bancnotele” și o va chestiona cu abilitate. Va afla dela ea numele acestui presupus inamic — aceasta în primul rând — și poate și alte informații interesante.

Călătoria lui de azi nu avea alt scop decât de a face să i se piardă urma; o inspirație de moment, îi va pune capăt. Proiectase la început să se ducă la Lallerton, dar studiind harta ciclistă, observă că satul acesta nu se afla decât la trei mile de Shipton, o stație din drumul spre Ilden Market, astfel că amânase pe mai târziu acest proiect. Intr’adevăr dacă o persoană care se interesa de mișcările sale l-ar fi văzut coborând la Shipton, nu i-ar fi fost greu să descopere unde se ducea.

De îndată ce trenul se opri, el coborî din vagon, luând cu sine valiza, cu intenția de a se urca în vagonul în care se afla Florence. Acest proiect fu ucis dela început; abea coborât, o zări pe tânăra fată, care ajunsese desigur la capătul călătoriei sale.

Numaidecât, el își modifică programul. Dacă nu se oprea și el aci, întrebarea pe care voia să i-o pună fetii rămânea fără răspuns.

Aceasta îl și recunoscuse și, după un prim gest de surpriză — evident, ea îl credea în trenul de Ilden Market — îl salută zâmbind; dar, după cum avu impresia Patrick, era un zâmbet puțin jenat. El își explică această jenă, când văzu o matroană impunătoare care se îndrepta spre tânăra fată. Era desigur noua „patroană” a guvernantei. De vreme ce trebuia să renunțe la orice convorbire,

era mai bine să-și continue călătoria.

Un hamal se grăbi să ia valiza lordului Ilden și acesta îi acceptă serviciile, deși erau inutile, în speranța că va obține câteva informații.

— Imi poți spune cine e doamna aceea? întrebă el, arătând spre impunătoarea doamnă.

— E Mrs. Morgan Wright, soția doctorului, răspunse hamalul.

— Locuiește aci, nu-i așa? reluă indiscretul călător, care avusese grijă să-și întipărească în minte numele „Witterby”, înscris cu litere mari pe frontonul gării.

— Da, domnule, la Minerva House, în cealaltă extremitate a satului. Era tot ce voia să știe Patrick. Dacă avea nevoie să-i scrie Florencei Courthorpe, îi cunoștea acum adresa.

În momentul când trenul se puse în mișcare, tânăra guvernantă, care stătea pe peron împreună cu patroana sa, adresă călătorului care stătea în picioare îndărătul portierei, un timid gest de adio.

Ochii vigilenți ai lui Mrs. Morgan observară acest gest și se întoarseră plini de furie, asupra nevinovatului destinatar, a cărui inimă se strânse de teamă pentru tânăra fată.

După toate aparențele, viața nu-i va fi mai ușoară la medicul acesta de țară decât la pastor.

Acum, când Florence părăsise trenul, călătoria i se părea lui Ilden lipsită de orice farmec și nu se mai gândea decât s'o scurteze. În consecință, coborî la stația următoare, lăsând valiza în gară. Pentru această formal-

itate, trebuia să-și spună numele. Luat pe neașteptate, îl dădu pe cel de „Ray”, primul care-i venise în minte.

Deși nici un alt călător nu părăsise trenul, prudența îl sfătui să nu se oprească în imediată apropiere.

Evitând deci satul, porni pe un drum care-l conduse spre câmp. Timpul era frumos, peisagiul deasemeni. După inactivitatea forțată din tren, plimbarea aceasta devenea o plăcere.

După ce parcurse câteva mii, cum se apropia de o nouă localitate, el își dădu seama că marșul îi trezise pofta de mâncare, ca și buna dispoziție. Se bucură, descoperind în fundul unei grădini de zarzavaturi o casă cu înfățișare cochetă, a cărei firmă îi trezea toate speranțele.

În fața hanului se înălța o mare clădire pătrată și cele două case păreau două sentințele postate de fiecare parte a drumului, pentru a păzi intrarea satului.

Exilatul avea tot timpul să exploreze mai târziu acest sat. Străbătând grădinița care despărțea satul de șosea, el intră la „Taurul Negru”.

Sala era foarte curată și, din vasele depe cămin, buchete de flori proaspăt culese, răspândeau un parfum plăcut. Dacă calitatea grădinii corespundea înfățișării locului, Ilden nu va căuta mai departe; se va stabili aici, cel puțin deocamdată.

Lunchul i se păru minunat. Mâncărurile simple erau bine preparate și pofta lui de mâncare le făcea mai savuroase.

Călătorul reținu o cameră pentru o noapte.

Cu țigara aprinsă, și o ceașcă de cafea în fața lui, cu stomacul satisfăcut și spiritul odihnit, își aminti că trebuia să fixeze o linie de conduită.

Proiectul său de a se duce la Lallerton pentru a obține lămuriri, i se părea destul de puțin motivat. Presupunerea că în această localitate există o persoană care se interesa de el, cunoștea pericolul care-l amenința și voia să-l prevină, se baza numai pe descoperirea — într'o pădure — a unui plic adresat lui! Asta însemna să tragă concluzii puțin prea grave dintr'un fapt bizar, desigur, dar totuși foarte neînsemnat. Fără a mai ține seamă că la Lallerton, dacă corespondenta sa îl cunoștea, nu se mai putea bucura de protecția unui nume de împrumut.

Pentru moment, spera să trăiască în siguranță în acest sat. Perspectiva de a rămâne înmormântat aci pentru veșnicie, nu era deloc seducătoare; dar era oare mai plăcut gândul că în ziua când va îndrăzni să iasă din mormânt, își va găsi dușmanul sau dușmanii, gata să-l facă să reintre în el, și pentru totdeauna?

Încă odată, căsătoria îi apăru ca singurul mijloc de a distruge intriga care-l înconjură. Odată căsătorit, s'ar putea stabili pentru un an sau doi în străinătate. Dar dacă el accepta să-și sacrifice libertatea pentru a-și apăra viața, ce femei ar consimți la o căsătorie grăbită, secretă și urmată de un exil mai mult sau mai puțin primejdios?

Mătușa sa, marchiza, îi dăduse în mod confidențial o întreagă listă de fete de măritat. În fiecare din aceste candidate, se găsea stofa

unei soții fermecătoare. Dar el nu se simțea îndemnat să ceară vreuncea din ele să încerce această experiență.

Ideia căsătoriei fiind înlăturată, el se gândi că ar trebui să cunoască numele presupusului său inamic. Pentru a-l afla, era deajuns să-i scrie lui mis Courthorpe. Ceru cerneală și hârtie.

Când avu tocul în mână, își dădu seama că era destul de greu de compus această scrisoare. Ce explicație să-i dea unei tinere persoane pe care abea o cunoștea, pentru a justifica dorința lui de a cunoaște numele tovarășului ei de călătorie? Ea va socoti indiscretă această curiozitate, și, venind dela ea, această presupunere îl va umili peste măsură. Apoi, cum să-i explice că răspunsul ei trebuia să fie adresat lui „Mr. Ray”?

Hotărât, problema era delicată, și inspirația nu venea. Poate, dacă s’ar gândi bine... Patrick se apropie de fereastră și dădu la o parte perdeaua.

Contemplă îndelung grădinița, straturile de legume, mărginite de flori, aleile acoperite de nisip. Apoi, privirea i se îndreptă asupra casei din față.

Un nume era gravat pe fronton. Il citi... și tresări de surpriză.

Fără să-și dea seama, pornise pe drumul care-l ducea la Witerby, iar în fața lui era „Minerva House”, casa medicului, casa în care locuia acum Florence Courthorpe.

„Intâmplarea face multe isprăvi, se gândi el înveselit. Iată că voi fi scutit de a-i mai scrie, căci nu se poate să n’o întâlnesc”.

CAP. VI

Așezată în fața ferestrei deschise a camerei ce-i fusese rezervată, Florence Courthorpe trecea în revistă întâmplările zilei.

Era abea ora zece seara, dar la medicul de țară obișnuiau să se culce devreme. Aceasta era o regulă. Mrs. Wright o informase pe noua guvernantă, și tonul ei hotărât arăta că ea nu admitea să se calce această regulă.

Florence afirmase, cu bună credință, că îi va fi foarte ușor să se conformeze regulamentului casei.

Această primă zi îi păruse ucigător de lungă și de plictisitoare și o convinsese că viața nu va fi mai veselă aci decât la Rectory.

După toate probabilitățile, Mrs. Wright fusese prevenită de Mrs. Haydon împotriva ei.

Soția pastorului din Pennybroock o făcea răspunzătoare de purtarea fiului ei. El o exasperase pe Florence cu urmărirea sa, dar pușdoarea, mai mult decât teama că-și va pierde locul, o reținuse pe sărmana față să se plângă.

Prezența lordului Ilden în acelaș tren cu ea, făcuse ca aparențele să fie din nou împotriva ei. Mrs. Wright o avertizase deja pe Florence că nu va suporta s'o vadă pe guvernanta copiilor săi întretinând relații cu o persoană de alt sex.

— Cine e tânărul cu care ai schimbat semne de prietenie? întrebă ea, cum ieșiră din gară.

Florence, fără a-și explica de ce, roși toată indicând numele și titlul lordului Ilden.

Neîncrederea nu prea deghizată cu care-i fu primit răspunsul, o făcu să adauge repede: 55

— E un vechiu prieten al fratelui meu; și-au făcut împreună studiile la Rugby.

— Și acest mare senior te-a însoțit dela Pen-nybroock?

Florence roși din nou și arată că, deși lua-seră acelaș tren, lordul Ilden și ea nu călătoriau împreună.

Soția medicului se crezu obligată să spună Florencei, în termeni acri-dulci, că o tânără fată, mai ales o guvernantă, nu trebuia să aibă purtări cari ar putea da naștere cine știe căror bănueli.

Inima Florencei se strânse. Va trebui deci să trăiască sub jugul acestei persoane lipsite de orice bunăvoință.

Doctorul nu acordase nouii venite, o subalternă care era puțin mai mult decât o servitoare, decât foarte puțină atenție. Era un om șters și tăcut, lăsând toată grija conducerii casei pe seama soției sale.

Poate că experiența îl adusesese la această supunere prudentă.

Cei doi copii de cari trebuia să aibă grije, fuseseră prezentați tinerei fete. Fetița, prea vioae și cam impertinentă, îi semăna mamei. Băiatul părea să fi moștenit caracterul șters al tatălui. Amândoi lăsaseră să se vadă din prima zi că nu aveau nici simpatie, nici aptitudini pentru studii.

În ciuda acestui început atât de promițător, așezată în fața ferestrii care domina drumul și prin care intra o palidă rază de lună — avusese grijă, de teamă să nu fie socotită o risipitoare, să stingă lampa — Florence nu era nenorocită.

Prea agitată pentru a putea dormi, ea își amintea, printr'o întoarcere în trecut, de seara sosirii sale la Pennybrook, de primele ore ale vieții ei de dependență.

Primirea pe care i-o făcuse Mrs. Haydon, fusese binevoitoare. Atitudinea ei nu se schimbase decât mai târziu, după ce remarcase asiduitățile fiului ei. Totuși, cu toată simpatia care i se arătase, biata Florence plânsese toată noaptea. Impasibilitatea ei de azi, o uimea. Devenise atât de repede indiferentă? Fără eforturi, aproape instinctiv, ea accepta inevitabilul ca pe o necesitate și rămânea convinsă că era mai bine să nu dea prea multă atenție întâmplărilor rele, dacă nu voia să le facă mai dureroase.

Se mândrea cu tăria caracterului ei care o făcea să accepte greutățile cu această fericită filozofie, fără a-și da seama că, dacă privea cu un ochiu liniștit dificultățile drumului, dacă nu dădea prea multă atenție spinilor, era pentru că gândul ei se oprea cu mai multă atenție asupra prietenului fratelui ei, odinioară atât de iubit, decât asupra propriilor ei neajunsuri.

Gerard vorbea cu atâta entuziasm despre Patrick Ilden, încât imaginația adolescentei făcuse din el un fel de erou. Încă de atunci nutrise dorința de a-l cunoaște pe acest model de desinteresare, de cinste, de bravură. Ea făcuse din el un „cavaler fără teamă și prihană”.

Adesea, sperase că-l va putea cunoaște însfârșit, dar de fiecare dată o întâmplare potrivnică venea s'o lipsească de această bucurie.

Circumstanțele care-l aduseseră în viața ei erau făcute pentru a îndreptăți părerea pe care și-o făcuse despre el. Patrick dăduse dovadă de cea mai delicată bunătate, de cea mai cavalierească generozitate. Ca un erou de roman venise în ajutorul ei, tocmai în clipa când viața o copleșea. Prea mândră pentru a o lăsa pe Mrs. Haydon să vadă mâhnirea pe care i-o cauzau reaua voință și nesiguranța zilei de mâine, venise în pădure pentru a căuta un refugiu unde să poată plânge în voe.

Pierderea banilor complectase nefericirea ei. Și în momentul când ar fi cedat poate descurajării, apăruse un salvator, salvatorul pe care ea l-ar fi ales între alți o mie.

Este oare de mirare că o amintire atât de dulce și de reconfortantă o făcea să uite grișile meschine? Totuși, frumoasa poveste n'avea urmare. Părăsind Pennybrookul, ea nu mai avea nici o posibilitate de a-l întâlni din nou pe lordul Ilden.

Când îl revăzuse la gară, încercase o bucurie nevinovată, gândindu-se că va călători în acelaș tren cu ea.

Fără îndoială, se ducea la castelul Ilden și va coborî la bifurcarea de linii Rickerby.

În stație, îl pândise, și fusese decepționată că nu-l văzuse traversând peronul.

Dar ziua aceasta, confidentă a atâtor dorințe himerice îi rezervă uimitoarea surpriză de a le realiza.

Adresând, în gară, un timid adio „cavalerului” ei, era convinsă că acesta era un adio definitiv.

Când, prin fereastra camerei de studii, în

ip ce, pentru a inaugura cunoștința făcută
e lupta cu elevii ei rebeli, îl văzuse ieșind
în micul han, apoi revenind cu un hamal
care-i aducea valiza, ea nu-și putuse crede
ochilor.

Din acest moment, noua ei funcție nu i se
mai păru penibilă. Nu mai avea timp să
cântărească aceste dificultăți, fiind ocupată cu
căutarea unei explicații pentru ciudata coinci-
dență care-l adusesese la Witerby pe tovarășul
ei de drum.

Ghicea totuși că prezența lordului Ilden la
„Taurul Negru” va părea foarte suspectă se-
verei Mrs. Wright. Dar, dacă îi fusese peni-
bil, la Pennybrook, să suporte reproșuri pen-
tru niște atenții pe cari le detesta, aci, sentimen-
tul de a fi pe nedrept persecutată pentru prie-
tenul fratelui ei, dădea mâhnirii ei o ciudată
savoare.

Aceasta va creia un fel de legătură între ei
și ea, și, simpla idee, îi dădea o bucurie se-
cretă, a cărei cauză nu se gândea s'o caute.

Imprudenta sugestie a lui Mrs. Wright asu-
pra scopului călătoriei tânărului lord, îi veni
în minte. Era o presupunere absurdă; totuși,
încet-încet, ideea se insinuă în imaginația ei.
De vreme ce era atât de greu de găsit o altă
explicație, nu putea oare fi aceasta cea ade-
vărată?

Lordul Ilden îi arătase o adevărată simpa-
ție; el păruse foarte mâhnit de trista schim-
bare survenită în situația ei. Poate o urmase
pentru că voise să-i vorbească? Isi amintea cu
plăcere că în gara Witerby se îndreptase către
ea pentru a-i vorbi. Dacă n'o făcuse, era din

cauza prezenței soției medicului și mai ales din cauza rugăminții pe care o citise în ochii ei. Ea îl văzuse atunci adresându-se unui hamal și acesta, răspunzându-i, se întorsese spre noua ei „patroană”. Poate că lordul Ilden se informase de adresa ei?

Oh! Aceasta era foarte puțin probabil, natural...

Dar, la nouăsprezece ani, se ține oare seama în mod strict de logică?

Unei zile minunate de toamnă, îi urmă o noapte romantică. Liniștea atmosferei permitea tinerei fete să-și prelungească veghea, lângă fereastra deschisă.

De cealaltă parte a drumului, aruncată în mijlocul satului ca o panglică de argint, lumina lunii cădea pe acoperișul de țiglă roșie al hanului, în timp ce fațada rămânea în umbră. Totuși, pe ici pe colo, prin câte o fereastră deschisă, se strecura lumina unei lămpi.

Florence se întreba îndărătul căreia din aceste ferestre privirea ei l-ar fi descoperit, dacă ar fi putut străbate storurile, pe cel care-i popula visurile.

Ca pentru a răspunde întrebării ei, o fereastră se deschise și baronetul se sprijini de pervazul ferestrei, pentru a se bucura și el de frumusețea serii.

Instinctiv, Florence se dădu înapoi. Știa bine că, din cauza întunericului, el n-o putea recunoaște; totuși, când privirea lui se îndreptă spre fereastra ei, inima îi bătu cu putere.

Aproape numaidecât, viziunea dispăru. Florence suspină și așteptă cu un fel de neliniște, reapariția sa.

Dar se părea că așteptarea ei trebuia să rămână zadarnică. Se scurseră douăzeci de minute.

Atunci se produse un fapt nou, un fapt pe care nu l-ar fi prevăzut niciodată.

În fața casei, un ghemotoc întunecat pe care ea îl observase acolo din primul moment, dar fără a-i da vreo atenție, căpătă deodată viață. Înaintând cu mișcări încete și continue, el ieșise din zona de întuneric și se apropiase de fereastra baronetului.

Florence înăbuși un strigăt plin de uimire și de groază. Era un bărbat și, desigur, unul care urmărea un scop urât, devreme ce se ascundea.

Misteriosul personagiu se ridică în vârful picioarelor și întinse capul, pentru a privi în cameră. Țeava unui revolver îi strălucea în mână.

Acum aștepta lipit de perete. Florence era prea sdruncinată pentru a putea gândi. Totuși ea înțelese că lordul Ilden nu era în cameră, că bărbatul îi pândea întoarcerea. De îndată ce lordul va reveni, arma va lua foc. Florence împietrită de groază, se aștepta în fiecare secundă să audă detunătura.

Deodată, o impulsivă subită o învioră. Ce făcea ea aci, martor inutil, în timp ce viața prietenului visurilor ei era amenințată?

Trebuia să-l pună în gardă numaidecât, înainte de a nu fi prea târziu.

Graba n-o făcea să uite prudența. Dacă cineva o auzea ieșind, interogatoriul care ar urma ar face să se piardă clipe prețioase. Deschise deci ușa camerei sale, o închise apoi

fără cel mai mic sgomot și traversă culoarul, cu pași înăbușiți.

Când ajunse la ușa exterioară, era sigură că nu trezise nici o atenție. Cu aceeași prudență, întoarse cheia, dădu la o parte zăvorul și se găsi însfârșit afară.

Dintr'o săritură, fu la intrarea grădiniței, sbură dealungul aleei, și ajunse la ușa hanului. Gândul că asasinul pe care și-l închipuia culcat la pământ, o vedea, îi făcea frig până la oase, dar n'o putu opri.

Din fericire, ușa hanului nu era închisă.

Inima îi tresărea în piept. Florence se afla într'un culoar slab luminat. Ușa aceasta la dreapta, era desigur cea a camerei lordului Ilden. Florence își băgă capul înăuntru. Nu se înșelase, camera era goală.

O voce care i se adresă, o făcu să tresară. Patronul hanului, auzind pe cineva intrând la această oră neobisnuită, venea să recunoască pe musafirul întârziat.

Apariția unei fete în cămașă de noapte, cu pantofi de casă, cu părul desfăcut și sburându-i pe umeri, îl umplu de o uimire care ajunse la paroxism, când ea îl întrebă pe neașteptate:

— Unde e lordul Ilden, vă rog?

Hangiul rămase o clipă încremenit, fără a înțelege.

— Lordul Ilden? repetă el. Nu cunosc pe nimeni cu acest nume, prin apropiere.

Florence îl privi, uimită, la rândul ei:

— Dar e aci, în hotel!

— Nu, miss. Nu avem aci decât pe Mr. Ray, care a sosit azi după masă.

În aceeași clipă, lordul Ilden răsări în spa-

tele hangului. Se dusesese la bucătărie pentru a vorbi un moment cu gazdele sale. Auzindu-și numele, deveni atent.

Nu arată nici o surpriză și nimic nu trădează admirația pe care o trezea în el un tablou atât de frumos.

Abea atunci își dădu seama Florence de incorectitudinea toaletei sale. O roșeață arzătoare i se urcă în obarji, mărimdu-le strălucirea.

— D-ta ești, miss Courthorpe? întrebă lordul Ilden, fără a-și părăsi calmul. Vrei să-mi vorbești? Intră aci, te rog.

Și împinse ușa întredeschisă a camerei sale.

Dai ochii Florencei exprimară o spaimă tragică.

— Oh! nu! nu! nu intra acolo, exclamă ea. Un asasin te pândește în fața ferestrei.

Chipul tânărului se contractă. Dar pentru Florence fu o mare ușurare, faptul că el nu se arată neîncrezător față de cele spuse de ea.

/ — Îți sunt foarte recunoscător că ai venit să mă previi, răspunse el cu sânge rece. E în grădină, fără îndoială?

— Da, l-am văzut dela fereastră camerei mele.

Liniștea interlocutorului ei îi redase stăpânirea de sine.

Baronetul se întoarse spre hangiu:

— Vrei să-ți previi servitorii că un răufăcător se ascunde în grădină? E a patra oară când atentează la viața mea. Voi da o bună recompensă celui ce va pune mâna pe el. Miss Courthorpe, vrei să intri în bucătărie, în timp ce noi vom cerceta tufișurile? Să nu răcești.

— Da, da, domnișoară, intrați, spuse gaz-

da, care se îndepărtase și ea de foc pentru a
veni să afle noutăți și înțelesese mai curând
decât soțul ei cele întâmplate.

Dar Florence nu era dispusă să dea cu
invitației. Ieșind, lordul Ilden se expunea la
bună voie primejdiei. Imprudenta lui o tero-
riza.

— Oh! nu! nu! nu te duce d-ta în grădi-
nă! se rugă ea, chinuită. Ar însemna să te
expui în mod inutil, de vreme ce acest răufă-
cător te caută pe d-ta. Un foc de revolver se
trage atât de repede!

— Și eu sunt înarmat. Dacă există vre-
ce primejdie, trebuie să-mi iau și eu partea mea.
Nu mă tem decât de un lucru; ca ticălosul să
nu fi fugit între timp.

Tonul lui lăsa să se observe o oarecare ne-
răbdare; ea înțelese că era inutil să insist
și, temându-se să nu fie inoportună, o urmă
pe gazdă în bucătărie.

Femeea îi chemase pe cei doi grăjdari și le
explicase că un hoț se ascundea în grădină.
Hangiul își luase o pușcă veche de vânătoare.
Cei patru bărbați ieșiră prin ușa din fund.

Reținându-și răsufierea, Florence asculta, a-
tentă, așteptându-se să audă dintr'un moment
într'altul, o detunătură. Trebuia să facă efor-
turi, pentru a răspunde prin monosilabe nu-
meroaselor întrebări ale gazdei, a cărei cu-
rizitate era foarte excitată.

Din când în când, femeea își întrerupea
interogatoriul, pentru a se duce la ușă și a
asculta ce se petrece în grădină.

După mai puțin de un sfert de oră — care
i se păru sărmanei Florence un veac —

tori se înapoiară. Dar nu aduceau nici un vânat. Vânatul fugise. Plecase atât de discret, încât hangiul se îndoia că existase vreodată.

— Sunteți sigură, domnișoară, că nu v'ați înșelat? spuse el. Noaptea se întâmplă adeseori așa ceva, știți.

Dar Patrick, care știa că fata nu se înșelase, răspunse în locul ei, și știu să-și impună părerea. Apoi, adresându-i-se:

— Acum când, grație d-tale, acest trist personagiu a fugit, dă-mi voie să te însoțesc pentru a trece drumul.

Ea nu credea că acest lucru era necesar; Patrick ascultă zâmbind obiecțiile fetei și nu ținu seamă de ele.

— Nu trebuie să rămân la Witerby, spuse el conducând-o. Așa că nu voi mai avea ocazia, înainte de plecare, să-ți mulțumesc. Dar îți voi scrie, căci, într'adevăr, îți datorez viața. Cât e de ciudat, nu? faptul că ne-am întâlnit aici! Eu sunt foarte fericit de acest lucru. M'am oprit în satul acesta, numai pentru a face ca un dușman necunoscut, care-mi dorește moartea, să-mi piardă urma.

Credeam că izolarea acestui sat va fi o garanție de securitate. Întâmplarea aceasta mi-a dovedit că mă înșelam. Va trebui să găsesc altceva.

Ea ar fi avut să-i pună o sută de întrebări. Dar ajunseseră în pragul solemnei și imensei case, și se temea să-l rețină. Curmă scurt mulțumirile lui și intră în casă.

El așteaptă câteva secunde și, când ușa fu în-

cnisa țară sgomot în urma ei, traversa din nou drumul, cu revolverul în mână. Dacă dușmanul lui ar fi avut tot atâta hotărâre câtă viclenie, n'ar fi putut găsi un moment mai favorabil pentru executarea planului său. Dar lașul, desigur serios înspăimântat, abandonase partida și glonte, oarecum așteptat, nu veni.

— Dacă ticălosul meu ar fi fost numai pe jumătate atât de hotărât pe cât e de abil în a-mi descoperi urma, aș fi dormit de mult în mormântul părinților mei, gândea baronetul intrând în camera sa.

Între timp, Florence străbătuse coridorul și începuse să urce scara. Mergea cu pași de lup și se întreba cu teamă cum ar fi primită explicația ieșirii ei nocturne, dacă această ieșire ar fi fost remarcată, când o lumină căzu deodată asupra ei și o voce furioasă o interpelă:

— Mă întreb ce explicație poți să-mi dai pentru extraordinara d-tale purtare, miss Courthorpe? spunea Mrs. Morgan Wright.

Fața virtuoasei soții a medicului de țară, ca și glasul ei, trădau cea mai vehementă indignare.

Florence pierduse puterea de a vorbi. Inima îi bătea cu violență. Cum va putea să fie acceptată ca veridică, această bizară aventură?

CAP. VII

66 Lordul Ilden rămânea foarte îngrijorat. Existența unei conspirații împotriva vieții lui, nu mai putea fi tăgăduită și primejdia devenea din ce în ce mai mare. Se mira acum de nai-

vitătea care-l făcuse să creadă că era de-ajuns să fugă depe câmpul de bătae pentru a-și asigura securitatea. Dușmanul lui își bătuse joc de ridiculele sale precauțiuni și repeziciunea cu care-i descoperise urmele arăta până unde merge viclenia lui și cât îl făcea de primejdios.

Prima sa grijă, intrând în cameră, fu de-a inspecta cu grijă. Nici un asasin nu se ascunsese în ea. Dar dispozitivul ferestrei, fără închizător solid și fără obloane, lăsa dușmanului posibilitatea de a-și reînoi atacul în timpul nopții.

Prudența cerea să vegheze. De-altfel, Patrick era prea agitat, pentru a simți nevoia de a dormi.

După cum îi declarase și d-rei Courthorpe, nu va mai petrece nici o zi la Witerby. Nu va putea trece, pe câmp, pe lângă un tufiș, fără a se teme că îndărătul lui se ascunde un asasin.

Se va duce la Lallerton, așa cum proiectase în primul moment. Până dimineata, nu putuse imagina altă soluție. O clipă, se gândise să recurgă la ajutorul poliției. Dar nu se oprise la această idee, ci o respinse cu desgust. Rămăsese la convingerea că cineva din preajma lui, — dacă nu lucra direct — era totuși amestecat în acest complot; și, dacă-l interesau prea puțin neplăcerile pe cari le putea prileiui unor rude pe cari nu le iubea, ținea totuși mult la reputația familiei și, pentru a o menaja, era gata să suporte cele mai grele situații.

Odată cu venirea dimineții, neliniștile nopții se risipiră, în parte cel puțin, și Patrick privi situația mai puțin tragic. I se descoperise

urma. Dar oare nu comisese mai multe imprudente, cum era aceea de a lăsa valiza la gară și de-a o aduce apoi cu un comisionar, furnizând astfel cuiva care l-a putut vedea coborînd din tren, posibilitatea de-a afla unde se dusesese?

De îndată ce sgomotele îl făcură să-și dea seama că viața la han își reluase cursul normal, ceru să i se servească micul dejun; și, la ora primului tren, era gata de plecare.

Gazda îl copleși cu reverențele sale și ținu să-l conducă el însuși la gară. Cuvintele Florence Courthorpe care se interesaseră de lordul Ilden, nu găsiseră o ureche surdă. Politețea exagerată a hangiului îl amuză un moment pe tânărul baronet, apoi îl obosi. La prima ocazie care i se prezentă, fu fericit să scape de el.

Era abea ora opt. Trenul trecea la opt și un sfert. Patrick, nerăbdător, se plimba pe linie. În ciuda voinței sale, privirea lui cerceta, neliniștită, sala de așteptare în care ar fi putut să se strecoare asasinul.

Pentru a nu se enerva, intra din nou în gară; niște pași ce se auzeau pe drum, îl făcură să tresară. Era doar hamalul dela care aflase în ajun numele d-nei Wright și care venea să-și reia serviciul.

O trăsură intra în curte și, odată mai mult, atenția lui fu trezită. Un mic servitor intra în gară, aducând niște bagaje. Liniștit, Patrick se duse la ghișeu și ceru un bilet pentru Ilden Marcket. N'avea de gând să se ducă până acolo, dar s'ar fi putut ca cineva să se informeze de direcția pe care o luase.

Când se întoarse, el încercă o mare surpriză, o surpriză amestecată cu plictiseală și plăcere.

Lângă bagajele pe cari le pusese jos servitorul, stătea o femeie.. Era Florence Court-horpe.

Ea îl văzuse deja și încerca să înăbușe emoția care făcuse ca sângele să i se urce în obraji. Când înaintă spre dânsa cu mâna întinsă, ea avu un zâmbet forțat.

— Iată o plăcere la care nu mă așteptam, spuse el, zâmbind la rându-i. Dar nu cumva părăsești Witerby? Ai venit abea eri.

Fata roși din nou.

— Da, plec, spuse ea cu o prefăcută indiferență. Mrs. Morgan a văzut numaidecât că nu voi reuși să fac educația copiilor ei. În condițiunile acestea, e mai bine să nici nu încerc.

Lordul Ilden era stânjenit. Nu se putu opri să nu întrebe:

— Plecarea d-tale n'are nici o legătură cu incidentul de aseară, sper?

Florence ezită.

— Oh! Mrs. Wright era prevenită dinainte împotriva mea, sunt sigură.

— Și întâmplarea de aseară a determinat-o să te concedieze? insistă Patrick.

Florence nu răspunse decât cu un semn din cap.

Urmă o scurtă tăcere. Dar o privire furișă îi arată toată supărarea lui.

— Nu trebuie să ai remușcări, spuse ea. Sunt sigură că n'aș fi putut rămâne la Witerby.

— Povestește-mi ce s'a întâmplat, spuse el scurt.

Tonul lui autoritar o impresionă pe Florence, care răspunse fără reticențe:

— Mrs. Wright trebuie să mă fi auzit ieșind și-mi pândeia întoarcerea. A refuzat să creadă cele spuse de mine și s'a arătat foarte aspră. Nu eram demnă, mi-a spus ea, să trăiesc sub acoperișul ei și m'a îndemnat să plec cu primul tren. Nu mă așteptam să te găsesc aci, adăugă ea ridicând spre el o privire timidă. Pentru ea, aceasta era continuarea minunatei povești.

— E intolerabil! exclamă Patrick cu vio-
lentă. De ce n'ai făcut apel la mine, la oa-
menii dela han? Să ne înapoiem la Witerby.
Voi vorbi eu însumi cu Mrs. Wight și-o voi
obliga să-ți ceară scuze. Sunt chiar convins
că te va ruga să-ți reiei postul.

Tânărul obraz avu o expresie de mâhnire.

— Oh! nu, te rog. Ar fi în stare să nu
vrea să te creadă. Și apoi, serios, nici nu mai
vreau să mă întorc la ea.

— Înțeleg, spuse el impresionat de ardoa-
rea conținută a glasului ei, e mai bine să nu
ai legături cu această femeie rea; mi-ar fi
neplăcut să te știu la ea. Dar îi voi scrie
doctorului Wright, pentru a restabili faptele și
a-l convinge de nedreptatea comisă de soția
lui. Imi pare foarte rău că n'am intrat cu
d-ta aseară. N'ar fi trebuit să te las să dai
singură o explicație adevărată, dar neverosi-
milă. Unde te duci, acum? Ce proiecte ai?

O nouă responsabilitate îi căzuse pe umeri,
70 o sarcină supărătoare, dar pe care n'avea

dreptul s'o refuze. Nu mai era vorba ca vechiul prieten al fratelui să se intereseze cu mai multă sau mai puțină căldură de soră; devreme ce ea suferise o pierdere din pricina lui, îi datora o reparație.

Ea intuiti ceeace se petrecea în conștiința lui. Delicatețea ei, ca și mândria, o făcură să răspundă:

— Mă duc la o prietenă, o fostă colegă de pension. Locuiește în Lallerton, în apropiere de Shipton Gate. Cunoști acest sat?

Patrick nu încercă să-și ascundă uimirea.

— Lallerton? repetă el. Iată o coincidență bizară; acolo plec și eu. Astfel încât, vezi, dacă nu cunosc încă acest sat, igonoranța mea nu va fi de lungă durată. Dacă accepți tovărășia mea, voi avea plăcerea de a face drumul împreună cu d-ta.

Era o ofertă de pură politeță. Patrick se gândea că, dacă era acceptată, șansele de a călători incognito și de a face să i se piardă urmele, se împușinau. Dar era prea bine crescut pentru a nu respecta regulele curtoaziei, și Florence nu-și putu da seama de constrângerea pe care și-o impunea.

Bucuria ei nu era umbrită de nimic. Gândul primejdiei permanente care-l amenința pe eroul ei, o chinuia — și ar fi vrut să-l poată apăra, așa cum făcuse și în ajun. Iar inima îi bătea de un naiv și tandru orgoliu, legănându-se în speranța că, prin vigilența ei, va putea achita cel puțin o parte din datoria pe care o avea față de el.

Pentru a începe, ea supraveghea cu atenție împrejurimile. Mica gară era, de-altfel, per-

fect liniștită, și cea mai exersată privire n'ar fi putut descoperi nimic suspect.

Totuși, tânăra detectivă benevolă sooase un oftat de ușurare, când trenul sosi în gară și se instală în el.

— Suntem siguri că aci, la plecare, nu ne-a supravegheat nimeni, spuse ea, devreme ce suntem singurii cari am luat trenul.

Observația aceasta îl surprinse pe baronet; ea era un ecou al propriilor sale gânduri. Nu se așteptase ca preocupările lui să fie împărlășite în asemenea măsură de Florence.

— Poate că există deja în tren cineva care ne supraveghează, sugeră el.

— De asta mă tem și eu. Ghicind că vei lua primul tren, dușmanul d-tale de aseară, l-a putut lua dela stația precedentă. Totuși, aruncând o privire prin vagoane, n'am văzut nici o siluetă care să-mi amintească de omul de aseară. E drept că, ceeace am putut vedea mai bine, eri, în întuneric, a fost forma pălăriei sale.

Lordul Ilden se gândi că tovărășia lui miss Courthorpe nu era lipsită de unele avantagii. Ochiul unei femei este mai atent decât cel al unui bărbat, iar spiritul ei mai prevăzător. Și fata aceasta se arăta dispusă să pună în slujba lui toată inteligența de care dispunea.

Observația asupra pălăriei îl amuză și în-
trebă răsând:

— Ce era deosebit la această pălărie?

— Forma cam excentrică, cu borurile foarte largi coborâte peste ochi.

Individul pe care-l depășise pe drumul spre gară și în a cărui tovărășie călătorise Flo-

rence, purta o pălărie ce corespundea acestei descrieri. Patrick se gândi la acest lucru, dar nu spuse nimic.

— Ce fericită aş fi să-ţi fiu de folos cu ceva! continuă Florence; dar ştiu atât de puţin în ceea ce te priveşte! Cine-ţi poate dori moartea? Cine poate avea vreun interes s'o facă?

Era prima întrebare pe care i-o pusese şi Catherine; de astă dată, răspunsul nu putea fi tot atât de explicit.

— Cazul ar fi mai simplu dacă aş avea vreo bănuială; spuse el; dar aci, totul e mister. Să vorbim mai bine despre d-ta. Nu mai ai nici o rudă?

— Numai rude foarte îndepărtate. Nici una pe care s'o cunosc şi căreia să mă pot adresa. Pot spune că moartea tatălui meu m'a lăsat absolut singură.

— Ai, cel puţin, prieteni?

— Câteva cunoştinţe; în realitate, am o singură prietenă, cea la care mă duc azi să-i cer adăpost. După moartea fratelui meu, tatăl meu şi cu mine am dus o viaţă foarte retrasă; nenorocirea mi-a arătat că prietenii adevăraţi sunt foarte rari. Miss Despard a fost pentru mine această perlă preţioasă, această bijuterie unică, o prietenă adevărată. Rămasă singură, am găsit la ea o ospitalitate pe care ar fi vrut s'o prelungească la nesfârşit, dar pe care delicateţea m'a obligat s'o scurtez pe cât posibil. Ea şi fraţii ei cu care locuieşte, nu posedă decât rezerve modeste. Ei ocupă o vilă fermecătoare, în mijlocul unui peisaj dintre cele

mai poetice. Eri am petrecut o parte din drum în tovărășia d-lui Despard.

— Gentlemanul care s'a urcat în tren odată cu d-ta?

— Chiar el.

Amintirea absurdei bănueli născute în spiritul Catherinei și pe care el o împărtășise, îi smulse lui Patrick un zâmbet.

— Și rămâi la prietena d-tale până vei găsi un nou loc de guvernantă?

— E probabil că voi fi nevoită să-mi descopăr un alt talent, răspunse Florence cu o veselie pe care o desmințea ușorul tremur al vocii sale. Nu trebuie să sper să mă pot folosi de recomandăția lui Mrs. Haydon.

Lordul Ilden dădu din cap. Iși spunea că mătușa sa, marchiza, va ține mult mai puțin seama de recomandăția lui, dacă protejată sa nu o putea întări cu câteva mărturii scrise.

Archeta lui asupra situației lui miss Court-horpe nu putea fi dusă mai departe, fără riscul indiscreției. Reveni la problemele sale.

— Ai mai fost la Lallerton, spui. Ai întâlnit poate, întâmplător, pe cineva care mă cunoște sau se interesa de mine?

Florence dădu din cap.

— Nu. Ai și d-ta prieteni acolo?

— Nu știu. Scopul călătoriei mele este tocmai aflarea acestui lucru.

Scoase din portofel plicul pe care-l găsisese în pădure și i-l dădu fetii.

— Presupun că nu cunoști scrisul acesta?

Ea îl privi și exclamă, surprinsă:

— Ba da, îl cunosc. E scrisul d-rei Desnard.

La rândul său, lordul Ilden fu foarte uimit; faptul i se părea aproape de necrezut.

— Ești sigură de ceea ce spui? întrebă el sceptic.

— Pot să spun cel puțin că scrisul acesta seamănă perfect cu al ei. Dar d-ta trebuie să știi dacă ea e aceea care ți-a scris.

— Și asta trebuie abea să descopăr. N'am avut în mână altceva decât plicul acesta. Vezi vreun motiv care ar fi putut-o determina pe d-ra Despard să-mi scrie? Ți-a vorbit vreodată de mine?

— Niciodată.

— Atunci, nu e vorba decât de o asemănare dintre scrieri. Totuși, această mică ciudățenie îmi inspiră dorința de-a o cunoaște pe prietena d-tale și, dacă e posibil, aș fi fericit s'o văd.

Trenul intra în gara Rickerby. Noii aliați își concentrau toată atenția asupra celor ce se petreceau afară, gata să rețină cel mai mic semn suspect. Nimic nu veni să motiveze însă neliniștea lor.

Schimbarea trenului trezi în Patrick amintirea călătoriei anterioare, făcându-l să pună o nouă întrebare.

— Prietenul d-tale, d-l Despard, se înapoia ieri acasă, la Lallerton?

Cu o mișcare a capului, Florence răspunse afirmativ.

— Și venise la Pennybrook să te vadă?

Ochii limpezi ai fetii se îndreptară plini de uimire, asupra lui Patrick.

— Să mă vadă? Oh! nu. Am fost foarte surprinsă când l-am întâlnit la gară; a fost

~~o surpriză~~ foarte plăcută. Nu mai primisem
vești de la Daisy, de două luni. Ultimele mele
două sau trei scrisori rămăseseră fără răspuns
și mă întrebam dacă ea era plecată bolnavă,
sau — mai rău — dacă mă uitase. Sunt fericită
că l-am întâlnit eri pe d. Despard; altminteri,
n'aș fi îndrăznit să plec azi la Lallerton. Dar
el m'a liniștit; ea lucrează acum la un tablou
care o absoarbe total. Sentimentele ei față de
mine nu s'au schimbat, și sunt sigură că voi
fi bine primită.

În ciuda siguranței cu care vorbea, vocea
tinerei fete trăda o ușoară neliniște. Emoția
ei aminti lordului Ilden responsabilitatea care
apăsase asupra lui și determină ultima lui în-
trebare:

— Dar dacă, pentru un motiv oarecare, ea
nu te-ar putea primi sau nu te va putea găzdui
decât foarte puțin timp, ce vei face?

Regretă această întrebare, când văzu că bu-
zele tinerei fete începură să tremure. Dar în
dimineața aceasta, Florence nu se temea de nici
un obstacol. Bucuria ei interioară o făcea vi-
tează.

— Nu știu, spuse ea, dar am deplină în-
credere...

Patrick rămase îngrijorat și schimbă su-
biectul.

— D. Despard nu ți-a făcut cunoscut moti-
vul vizitei lui la Pennybrook? întrebă el. Eu
îmi imaginasem că a venit din cauza mea.

Și o puse în curent cu întâlnirea lor de pe
drumul spre gară.

— D. Despard nu mi-a vorbit de motivul
76 călătoriei sale, spuse ea, și din discreție, eu

nu i-am întrebat nimic. Dar ceeace-mi spui, îmi se potrivește foarte bine. E omul cel mai distrat din lume. Credea desigur că se plimbă pe câmp, ca de obicei, și uitase ora plecării trenului. Întâlnirea trăsurii d-tale, i-a amintit-o. E întotdeauna preocupat, și melancolic; eri mi s'a părut deosebit de preocupat. Nu cred că un frate și o soră pot avea caractere mai deosebite. Totuși, cea mai profundă afecțiune îi leagă pe unul de celălalt. Cred că din pricina fratelui ei, Daisy nu va voi să se mărite niciodată; știe că are nevoie de ea și nu va voi să-l părăsească; iar el n'ar putea suporta ca ea să se îndepărteze. Fără a mai adăuga că, dacă ar vedea-o iubindu-și soțul, ar înnebuni. E atât de gelos, încât prietenia Daisy-ei pentru mine îl supăra.

— Un neurastenic, văd, spuse Patrick. Iată o gelozie cu atât mai supărătoare, cu cât d-ra Despard e singura d-tale prietenă. Oare și ea, la rândul ei, s'ar opune la căsătoria fratelui ei?

Florence ridică repede privirea asupra lui; privirile lor se întâlniră și el roși la gândul că ea putuse ghici gândul care-l făcuse să pună această întrebare. El se gândise că Guy Despard ar putea-o ajuta pe tânăra fată să iasă din situația în care se afla, căsătorindu-se cu ea. Și această idee îi fu foarte neplăcută. Din primul moment, bărbatul acesta, cu trăsături de pasăre de pradă și cu ochii neliniștiți, îi fusese antipatic; iar intervenția lui în favoarea lui miss Courthorpe nu era necesară, devreme ce el, Patrick, era acolo, dispus să facă orice.

Răspunsul protejatei sale, nu-l liniști decât

pe jumătate.

— Oh! nu, spuse ea, deloc. Daisy nu seamănă cu fratele ei; ea nu cunoaște gelozia. Dar nu cred ca d. Despard să se căsătorească vreodată; a trecut deja de treizeci de ani și e un original. De altfel, o să-ți dai seama din însuși, în curând. Iată-ne ajunși la Shipton Gate.

Părăsiră mica gară fără a observa nimic suspect, și luară loc împreună în trăsură țărănească.

Înainte de a se duce să rețină o cameră la hotel, Patrick ținu să-și conducă însoțitoarea la prietena ei. I se părea foarte puțin probabil ca d-ra Despard să fie cea care-i scrisese. Sau, dacă într'adevăr îi scrisese, chestiunea cea mai banală putea motiva această scrisoare. Ea își consacra tot timpul picturii, i se spusese. Era o artistă. Poate voise să fixeze pe pânză castelul Ilden, sau vreun fermecător colț din parcul lui, — și cerea permisiunea de a o face?

Totuși, un al treilea socotise că scrisoarea era destul de importantă pentru a o intercepta.

Era absorbit de gândurile acestea, în timp ce vechea gabrioleță alerga dealungul peisagiilor variate și fermecătoare ale văii Lallerton.

Florence tăcea deasemeni. Neliniștea ei cu privire la securitatea lordului Ilden fiind calmată, se gândea din nou la propriile ei dificultăți.

Dacă nu va avea ajutorul prietenei sale, într'adevăr nu mai știa ce să facă. Viitorul se arăta sub o lumină tragică... Dar de ce să se îngrijoreze?... Daisy era bună. Daisy o iubea

Daisy va fi pentru ea o soră; Guy Despard îi spusese că prietenia de altădată nu se schimbase. Neliniștea aceasta a ei nu putea fi un presentiment. Pe măsură ce se apropiau, dorea mai febril să ajungă să-și cunoască soarta.

Micul clopot al bisericii se ivi deasupra unui buchet de arbori. La extremitatea satului, în mijlocul unei grădini de trandafiri, se ridica vila Despardilor, purtând în litere roze, pe o placă de marmoră, acest nume promițător: *Doux Abri*.

Erau foarte aproape de vilă. La fiecare învârtitură de roată, nerăbdarea Florencei creștea, ca și neliniștea ei. Lordul Ilden însuși nu-și putea stăvili o oarecare emoție. Peste puțin timp, va cunoaște poate deslegarea acestei enigme care, de o lună de zile, îl chinuia.

Înainte chiar ca trăsura să se fi oprit, Florence sări jos.

— Mă duc să văd dacă Daisy e acasă, spuse ea cu o voce nesigură.

După ce ezită o clipă, lordul Ilden se hotărî s'o urmeze.

De îndată ce trecură bariera, vederea obloanelor ermetic închise îl făcu să înțeleagă că locuința era goală. Se apropie în grabă de Florence care, palidă, suna pentru a doua oară la intrare; ușa rămânea închisă, cu încăpăținare.

Fata întoarse spre el o figură atât de descompusă, încât se temu că va izbucni în plâns; dar, alunându-și curajul, ea mai găsi puterea de a-i spune: „Au plecat!” Apoi, nemaiputându-se stăpâni, adăugă, plângând cu disperare: „Și d-l Despard nu mi-a spus nimic!”

CAP. VIII

Stătea pe pragul neospitalier, neputându-se hotărî să-l părăsească, și neștiind încotro să se îndrepte.

— Și acum, ce voi deveni? Ce trebuie să fac? întreba fata, cu ochii febrili îndreptați asupra tovarășului ei.

Lacrimi mari, pe cari nu și-le putea reține, îi curgeau pe obraji și-l turburau pe Patrick. Încă odată, el încercă sentimentul unei responsabilități pe care n'o voise și n'o căutase. Totuși, nu avu nici o clipă ideea de a se sustrage acestei responsabilități, cu toate dificultățile cari aveau să se nască din noua situație creată.

Dimpotrivă, dacă ușa s'ar fi deschis pentru a o primi pe Florence, ar fi fost decepționat, văzând cum se încheia atât de repede — și poate pentru totdeauna — incidentul care-l apropiase de o fată atât de fermecătoare, atât de deosebită prin simplitatea ei de celelalte fete pe cari le cunoscuse până atunci.

În împrejurările acestea grele, miss Court-horpe arătase cea mai perfectă naturalețe. Nici o clipă, nu se preocupase de ea însăși. Astăzi, tovarășia ei nu numai că nu-i fusese o povară, ci fusese chiar plăcută. Găsise în ea un aliat devotat și desinteresat, căruia-i făcuse confidențe, așa cum le-ar fi făcut verișoarei Catherine. Simțise că se putea bizui pe ea așa cum se bizuise și pe Cathie.

Și hotărîrea, curajul pe care-l dovedise în ajun, pentru a-l smulge pericolului care-l amenința! Nu era uimitor să găsească asemenea

calități la o fată atât de tânără, mai tânără decât Cathie și mult mai frumoasă?

Revedea încă fermecătorul tablou pe care-l oferea, în rochia ei largă, cu părul despletit, cu picioarele albe și goale în sandale. Teroarea care o copleșise o făcea atât de grațioasă, atât de copilăroasă, încât fusese tentat s'o ia în brațe pentru a o consola și a o liniști, așa cum ar fi făcut cu un copil.

În clipa aceasta, încerca aceiaș tentatie; dar, făcând apel la toată rațiunea lui, se stăpâni și răspunse pe un ton vesel:

— Ce ne rămâne de făcut? E foarte simplu, miss Florence, o să-ți spun eu. Ne vom duce la hotel și vom dejuna, dacă-ți face plăcere, căci mor de foame. Apoi va trebui să ne interesăm de prietenii d-tale. Nu ne va fi greu să descoperim pe cineva care să le cunoască noua adresă. Călătoria lor trebuie să se fi hotărât pe neașteptate, devreme ce d. Despard nu ți-a spus nimic eri.

— Tocmai această tăcere ciudată mă neliniștește. Au părăsit, desigur, Lallertonul de mai multe zile. Vezi pânza asta de păianjen la ușă. N'a vrut să știu unde e Daisy; și casa lor era singurul meu refugiu. Ce se va întâmpla cu mine?

— În tot cazul, nu spune că n'ai alți prieteni, devreme ce eu am revendicat deja acest titlu. Și sunt sigur că vom descoperi cu ușurință ceea ce desigur că nu este un secret.

— Ești foarte bun, răspunse Florence. Mă întreb, ce aș fi făcut dacă n'ai fi fost d-ta aici ca să mă sfătuești.

Un zâmbet timid îi luminează fața.

— Cred că m'aș fi așezat pe prag și aș fi plâns, adăugă ea.

— Ceeace n'ar fi folosit la nimic. Vrei să primești ospitalitatea mea în locul celei a lui miss Despard? Șterge-ți ochii. Trăsura mai așteaptă aici și ne va duce la hotel. Vom vedea apoi ce hotărîre vom lua. E sigur că nu dela aceste ferestre vom primi inspirația.

— Și cu bagajele, ce voi face?

— Le vei lua cu d-ta, se înțelege.

Ea nu răspunse dar rămase nemișcată, perplexă, cu sprincenele încruntate, cu gândul activ.

— Nu sunt în stare să fac vreun proiect rațional; decepția suferită mi-a luat puterea de a gândi.

— Mă însărcinez să gândesc eu pentru d-ta; numai să ai încredere în mine, spuse el cu o liniște prefăcută.

Nu-și făcea nici o iluzie; de azi înainte, ea nu mai trebuia să conteze pe Despard. Tăcerea fratelui, după cea a surorii, era destul de semnificativă. Guy Despard îi făcuse impresia unui nebun, și cele spuse de Florence întăriseră această impresie. Era un maniac, și această manie lua forma geloziei; el trebuie s'o fi obligat pe sora lui să rupă această prietenie cu d-ra Courthorpe.

Fără această rezervă, situația tinerei guvernante devenea foarte dificilă. Cum putea să încerce ea să ocupe un alt serviciu, chiar cel mai madest, fără a avea referințe? În aceste condițiuni, protecția lui, titularul unei baronii

ereditare, devenea suspectă și nu putea decât să-i strice.

Mai era mătușa lui, marchiza de Dalmenay, — și Patrick era gata să-i prezinte pe protejata lui, fără să-i ascundă, de altfel, că n'o cunoștea; dar era sora unui prieten defunct, știa că e plină de curaj; știa că, în luptă cu greutățile vieții, ea acceptase cu eroism un post de guvernantă, ea, care făcea parte dintr'o clasă superioară. Eri, excelenta femeie ar fi fost încântată să-și desfășoare zelul și influența în favoarea unei persoane atât de interesante.

Dar azi va șovăi, în urma explicațiilor aproape neverosimile cari îi vor fi date. Adio postul de doamnă de companie la vreo prietenă bogată, sau locul de secretară în vreo instituție filantropică pe care o patrona distinsa doamnă!

Și nu era, deasemeni, absurd ca el să n'o poată ajuta din prinosul lui, până când își va putea procura de lucru?

Dar nu trebuia să se gândească la asta; mândria tinerei fete, mai mult încă decât conveniențele, s'ar opune acestui lucru.

Așfel, din toate părțile, situația părea fără ieșire. Totuși, lordul Ilden accentă cu calmul cel mai desăvârșit rezultatul puțin încurajator al anchetei făcute la hotel asupra perechii fugare.

La țară, cel mai mic lucru neexplicat, capătă înfățișarea unui mister; imaginația e foarte activă și limbile deasemeni.

Lallerton era un sat, și trecuse câțva timp de când nimeni nu-l mai văzuse pe d. Despard. Sora lui, dimpotrivă, nu părăsise satul

decât de patru zile. Își luase cu sine camerista și, la început, se crezuse că e vorba de o simplă călătorie. Dar în ajun, un furgon venise să ridice mobila și se află atunci că e vorba de o mutare definitivă.

— Dacă cel puțin s'ar ști unde s'au dus! spuse gazda cu necaz, ca și când, neanunțând-o, i-ar fi făcut un rău personal,

— Și cărei cauze i se atribue această plecare, întrebă Patrick, fiind aproape sigur că ya auzi vorbindu-se despre datorii mari.

Înainte de a răspunde buna cumătră ezită. Cântări cu o privire pe cei cărora le vorbea și întrebă:

— Sunteți prieteni ai d-lui și d-rei Despard?

— D-ra Despard e o prietenă a mea, răspunse Florence.

— Oh! atunci, domnișoară, vă pot spune că eu nu cred deloc în toate poveștile astea.

— Ce povești?

— Uite: gurile rele spun că astă-vară un gentleman care locuia la Castledale — satul care înconjoară dealul, acolo, — făcea curte d-rei Despard, și că de-aici s'au tras pentru ea multe suferinți și neplăceri.

— Oh! nu e adevărat, sunt sigură că nu e adevărat! protestă Florence.

— Când nu se cunoaște adevărul, imaginația are câmp liber și nu există presupunere care să nu fie făcută, spuse Patrick cu calm.

Deîndată ce gazda se depărtă, el întrebă:

— Despardii n'au aci prieteni cari ne-ar putea informa mai bine?

84. Florence dădu din cap.

— Duceau o viață foarte retrasă. Daisy accepta, pentru a nu-l supăra pe fratele ei. Dacă ar fi ținut seamă de gusturile ei, s'ar fi arătat mult mai sociabilă. Sunt sigură că nu vom afla nimic și dacă, din întâmplare, aş afla unde s'au refugiat...

— Disperi prea repede. Vrei să rămâi să te odihnești puțin aci, în timp ce eu voi face prin sat un turneu de recunoaștere sau de inspecție — cum vrei să-l numești?

Baronetul dorea să fie singur. Fără prezența lui miss Courthorpe, îi va fi mai ușor să se gândească la mijloacele de-a soluționa chestiunea.

Florence îi ghici gândul și fața ei, care nu știa să ascundă nici o emoție, exprimă o vie agitație.

— Oare e prudent să ieși neînsoțit? obiectă ea.

El uitase o clipă misterioasă primejdie care-l amenința. Vigilența însoțitoarei lui, îl mișcă.

— Cine știe dacă n'ai fost urmărit până aici? continuă ea. Nu voi mai fi liniștită, dacă nu te voi vedea.

Oftă. Gândul că într-o zi, că mâine, că poate încă astă seară, ea nu va mai fi aci pentru a veghia asupra securității „cavalerului” ei, pentru a îndepărta de el orice primejdie, o chinuia ca o durere fizică.

Preocupările momentului îl absorbeau destul pe Patrick, pentru a lăsa de-o parte amintirile nopții trecute. Cu hotărâre, el o liniștește pe Florence, apoi ieși din hotel.

Sprijinită de fereastră, ea îl urmărește cu privirea atât cât putu. Când nu-l mai putea vedea.

se hotărî să privească în față propria ei situație. Era imposibil să rămână în Lallerton. Iar dincolo de Lallerton, nu vedea decât un imens deșert, în care va fi pierdută. Ochii îi se umpleau de lacrimi. Viitorul se arăta în culori foarte întunecate; dar ceeace o întrista mai mult decât orice, era gândul de a-l ști pe prietenul ei expus unor primejdii pe care ea nu le va putea înlătura.

Lordul Ilden se duse mai întâi la Rectory din Lallerton. Dar vizita lui la Reverend, dela care aștepta multe, nu-i fu de mare folos. Clergymanul confirmă că circulau șvonuri supărătoare. Care era acum reședința d-lui Despard? N'avea nici o idee. El îi furniză totuși anchetatorului două indicii prețioase. Proprietarul vilei părăsite nu era altul decât *squirul* satului, care locuia la doi pași. Dacă cineva trebuia să fie informat, el era acela și poate că și o tânără fată, Clara Wimple, servitoarea Despardilor, care se înapoiase la părinții ei. D-ra Daisy nu-și luase decât camerista, o femeie fără vârstă care era de mult în serviciul ei.

Baronetul însemnă în carnetul său numele și adresa servitoarei și se hotărî s'o vadă întâi pe ea.

Fata nu era acasă. Mama ei, care o trimisese la Shipton după cumpărături, o aștepta să vină dintr'o clipă într'alta. Dar, prudentă, femeia își înștiință musafirul că își pierde timpul așteptând-o, căci ea nu știa mai mult decât ceilalți. Plecase dela d-ra Despard de o lună de zile, și fusese tot atât de uimită ca și ceilalți aflând că vila *Doux Abri* fusese închisă.

Ca *squire* Patrick obținut acelaș rezultat.

În ajunul zilei când fusese ridicată mobila, proprietarul primise dela d. Despard o înștiințare, prin care-l informa că putea să închirieze casa.

Scrisoarea purta stampila din Marknam, micul oraș unde fusese depusă mobila.

Baronetul reluă drumul spre hotel, mai îngrijorat încă decât atunci când plecase. Datoria de-a asigura viitorul, cel puțin viitorul imediat al lui miss Courthorpe, i se impunea ca un imperativ categoric. Timpul nu va face decât să mărească dificultățile, dintre cari susceptibilitatea mătușii sau a prietenilor lui nu era cea mai mică.

În ciuda tuturor raționamentelor, Patrick nu vedea decât cu regret despărțirea, care era necesară. Voia să creadă că acest regret nu provenea decât din nemulțumirea de-a o vedea pe sora strălucitului și simpaticului Gerard redusă la condiția unei simple servitoare.

Cum se apropia de sat, el remarcă pe marginea drumului o femeie sprijinită de zidul de pietre ce împrejmuia câmpul. I se păru că femeia, deîndată ce văzuse privirea lui îndreptată asupra ei, îi făcu un semn pentru a-i atrage atenția.

Intrigat, iuți pasul. Motivul care-l adusesese la Lallerton era lăsat în așa măsură pe al doilea plan, încât gândul unei curse nici nu-l atinse.

Femeea — o femeie foarte tânără — repetă gestul; părea că arată ceva, pe pământ. Privirea lui Patrick se îndreptă spre punctul indicat de gestul ei, dar, dela distanța la care

se afla, nu văzu nimic, pe drumul alb și prăfuit.

Când ridică capul, femeea dispăruse. Cu curiozitatea din ce în ce mai trează, el ajunse repede la locul unde stătuse femeea.

O foaie de hârtie împăturită zăcea pe pământ. O ridică și, care nu-i fu mirarea, citind acolo numele său: *Lord Ilden*.

Cine-i cunoștea, deci, numele la Lallerton? Ba îl cunoștea chiar și pe el? De când părăsise Witerby, avusese grijă să nu-și spună numele.

Trecând peste conveniențe, lăsase nesatisfăcută curiozitatea Reverendului, nerăspunzând la întrebarea directă a squire-ului.

Acum, trebuia s'o regăsească pe această femeie, s'o interogheze. Înainte chiar de a desface biletul, se urcă pe zid. Dela înălțimea acestui post de observație improvizat, privirea lui exploră orizontul; câmpia era deșartă, garduri dese înconjurau livada, mai departe, pământul devenea accidentat, acoperit de păduri.

Pe un asemenea teren, urmărirea era imposibilă. Gândul acesta era absurd. Totuși, Patrick nu se putea hotărî să coboare; stătea acolo, pândind toate împrejurimile, cuprins de o teamă superstitioasă.

Când, însfârșit, se convinse de inutilitatea temerii sale, coborî din nou pe drum, pentru a citi biletul care-i parvenise pe o cale atât de ciudată.

CAP. IX.

Biletul era conceput astfel:

88 *Lord Ilden, dacă ții la viața d-tale, părăsește cât mai repede Lallertonul.*

Patrick rămase nemișcat, contemplând cu
îmire ciudatele cuvinte, scrise în grabă de o
mână neabilă și necunoscând ortografia.

Dela cine putea veni acest avertisment? N
era imposibil să-și dea seama. Nu exista nici
un punct de plecare, nici un indiciu care să-l
orienteze. Trăia în plin mister; chiar aci, în
satul acesta al cărui nume, până acum două
zile, îi era necunoscut, se țesea în jurul lui o
intrigă tenebroasă. Ca și la Pennybrook, viața
îi era în primejdie.

Îl cuprinse descurajarea. Lupta era prea
inegală: în timp ce el mergea cu ochii legați,
dușmanii lui îi urmăreau toate mișcările, îi
numărau fiecare pas.

Totuși, avertismentul acesta îi dovedea că
cineva se interesa de el. Dar de ce folos îi
putea fi un prieten care, după exemplul duș-
manilor lui, ținea să rămână în umbră.

Prompta dispariție a tinerei femei, dovedea
importanța pe care ea o acorda misterului,
voința ei de a nu ridica vălurile.

Scoase din portofel p'icul găsit în pădurea
din Pennybrook. Comparatia scrisurilor îi do-
vedi că cele două documente fuseseră scrise
de mâini diferite. Constatarea aceas'a nu făcu
decât să lărgescă câmpul presunerilor.

Neliniștit, nervos, își reluă marșul. Era gră-
bit să ajungă la hotel. Deși încerca să se do-
mine, nu se putea împiedica de a privi în
dreapta și în stânga. În orice clipă, din dosul
unui tufiș putea porni un glonț de revolver.

Cum se apropia, o văzu pe Florence care-i
ieșea în întâmpinare.

— Cât de grăbită eram să te revăd! spuse

ea, manifestând o mare agitație. Ai întârziat mult, eram neliniștită. Sunt, desigur, foarte proastă, dar nu încetam să mă gândesc că s'ar putea ca dușmanul dumitale să-ți pândească pașii. Slavă domnului! te regăsesc viu și nevătămat! Ai cules vreo informație în privința prietenilor mei?

— Nimic care să-ți poată fi de folos.

— Mă așteptam la asta, astfel că am hotărît să plec la Londra. Am consultat ora-riul trenurilor. Peste o oră, trece un tren prin Shipton.

Patrick se miră:

— La Londra? Dece la Londra? Cunoști pe cineva acolo?

— Nu, dar cred că la Londra poți găsi oricând o slujbă. Aci, nu există nici o posibilitate; și trebuie să-mi procur mijloace de existență, înainte de-a atinge fundul pungii mele.

Vocea ei anunța o hotărîre liniștită. Patrick se întreba dacă biata copilă își dădea seama de dificultățile cari o așteptau. Nu, ea nu era pregătită pentru lupta vieții și el nu-i putea permite să aibă dovada acestui lucru.

— Ești liberă să faci ce vrei, spuse el, dar sperasem că vei voi să-mi mai fii tovarășie câtva timp. Am nevoie de un aliat, mai mult decât oricând. Simt că mă demoralizez.

Florence se alarmă brusc. Ochii ei arzători lăsau să se citească cea mai mare neliniște.

— Dar ce s'a întâmplat? spuse, emoționată. Dușmanul d-tale te-a urmărit până aici?

— Nu știu care din doi îl urmărește pe celălalt, spuse Patrick, încercând să fie vesel.

Precis e că prezența mea aci îi e cunoscută. E un argus și mi-e imposibil, vezi, să mă sustrag privirilor lui.

Îi povesti cele întâmplate. Ea gâfâia, ascultând cuvintele lui. Trăsăturile ei reflectau, cu o sensibilitate delicată, emoțiile ei successive; și încet-încet, neliniștea lui scădea, văzând cât era de împărtășită.

— Trebuie să părăsești numaidecât Laller-tonul, spuse ea.

— Acesta a fost primul meu gând. Dar la ce bun, devreme ce sunt urmărit atât de prompt?

— Oh! Ce n'aș da ca să-ți fiu de folos! spuse cu ardoare Florence. Dar cum pot eu, o simplă femeie, să-ți vii în ajutor?

Lordul Ilden rămase multă vreme tăcut.

— Dela început, spuse el ezitând, n'am văzut decât un mijloc de a-mi dezarma dușmanii. Și nu cunosc pe nimeni căruia aș vrea să-i cer ajutor... pe nimeni, afară de d-ta.

— Eu? exclamă Florence fermecată. Eu! cât mă faci de fericită! Nu există nimic ce n'aș fi dispusă să fac numaidecât! Spune ce aștepți dela mine.

Patrick mai ezita încă. El dădu din cap.

— Nu te angaja prea repede, o sfătui el, e atât de neobișnuit!

— Îți repet, nimic nu e prea mult.

Patrick își cufundă privirea în ochii ei.

— Miss Courthorpe, consimți să te căsătorești cu mine?

Ea deveni de o paloare mortală; îi oferea cel mai pur, cel mai arzător devotament și el îi răspundea cu o batjocură. Ochii ei plini

de dojană și de tristete, îi cântară pe ai lui Patrick. Dar se întoarseră numaidecât și un val de sânge îi împurpură obraji.

Chipul lordului Ilden era foarte grav. Ea văzu că nu era vorba de o glumă proastă. Dar atunci, ce motiv avea? Oare mila îl împingea la această propunere cavalerască?

Își stăpâni glasul:

— Nu, lord Ilden, nu-mi cere asta.

Riscând ciudata sa cerere, Patrick nu se aștepta deloc ca ea să fie primită din primul moment. Totuși, fu foarte decepționat; și nu se putu resemna cu această înfrângere.

— Iubești pe altcineva? întrebă el aspru.

— Oh! nu! nu! nu! protestă repede Florence. N'am întâlnit încă pe nimeni care...

Dar se opri numaidecât.

Patrick zâmbi. Era liniștit, în această privință... cea mai importantă.

Putea să reia atacul.

— Dacă nu ți-ai fixat încă alegerea, spuse de ce refuzi să te oprești la mine? Voi căuta să fiu un soț bun pentru d-ta, Știu să-mi țin promisiunile... E adevărat că mă cunoști atât de puțin...

— Oh! nu e asta, îl întrerupse Florence. Te cunosc mult mai mult decât crezi. Te cunoșteam foarte bine, înainte de a te fi văzut. Știu că ești bun, cinstit, generos. Dar tocmai de aceea, nu vreau să profit de generozitatea d-tale, lord Ilden.

La rândul său, Patrick rămase stupefiat. Nu se gândise că ea ar putea motiva astfel intențiile lui. Se simți foarte rușinat.

— Nu mă face să rosesesc vorbind de om

neputința mea, spuse ei. Egoist cum sunt, nu mă gândeam decât la mine, cerându-ți să împarți cu mine penibila mea existență. Primejdia ce mă amenință, o va amenința și pe soția mea. Nu ți-am descris încă această cursă îndrăcită împotriva vieții mele. O atribui mai puțin unei uri personale, decât lăcomiei după moștenire. Da, am convingerea că sunt mai mulți cei cari îmi râvnesc titlul și averea; atâta timp cât numai existența mea se va interpune între ei și ambițiile lor, activitatea lor va continua să se exercite. Vezi, n'am deloc dreptul să ofer unei femei o asemenea situație; înseamnă să-i cer aproape să-și sacrifice viața. Și nu m'aș fi gândit să-ți fac această propunere, dacă d-ta însăși nu mi-ai fi cerut, cu o perfectă sinceritate, să-ți pun la încercare devotamentul. Îți cer iertare.

Florence îl asculta, cu ochii plecați; degetele ei subțiri, cari se înodau și se desnodau fără încetare, trădau profunda ei turburare. Ah! dacă l-ar putea crede! Dar povestea dela Rugby povestită de Gerard și cea mai recentă, cu bancnotele, o chinuiau și o cufundau în nesiguranță.

Și totuși, nu avea decât să accepte, și visul ei minunat ar fi devenit realitate. Să nu-l mai părăsească, și astfel să-l poată înconjura cu vigilența ei continuă. Suferise atât, se temuse atât în timpul acestei ore pe care o petrecuse departe de ea.

Cum ea tăcea mereu, Patrick continuă:

— Soția mea ar împărtăși primejdiile cari mă amenință; și multă vreme, un an sau doi cel puțin, va trebui să trăim ascunși ca

niște proscriși, poate chiar să ne exilăm. Nu, nu-ți ofer o existență strălucită sau demnă de invidiat, miss Courthorpe. Uită egoismul meu.

Florence ridică asupra lui ochii strălucind de lacrimi, și mai mult de dragoste. Și întinse ambele mâini:

— Să împărtășesc primejdiile ce te amenință, ar fi cea mai mare fericire pentru mine. Imi ceri într'adevăr asta, mie, pe care mă cunoști atât de puțin?

— E rândul meu să-ți spun că te cunosc mai mult decât îți închipui, răspunse el zâmbind. Nu cunosc pe nimeni, mai bine decât pe d-ta. Dela prima noastră întâlnire, fiecare ceas a făcut să crească simpatia și admirația mea. Ești bună, amabilă, inteligentă; mi-ai arătat până unde poate merge devoțamentul d-tale. Și, permite-mi să adaug, spuse el roșind foarte tare — căci nu mai adresase asemenea complimente unei femei și nu avea încredere în aptitudinile sale — că farmecele d-tale fizice, nu sunt mai mici decât calitățile morale; ești foarte frumoasă. De când te-am văzut la Pennybrook, în pădure, frumusețea d-tale m'a fermecat. Așa de îndrăznesc să-ți spun cât de fermecătoare mi-ai părut aseară; părul d-tale frumos e prea ordonat, azi; aș vrea să-l văd din nou despletit.

Florence îl asculta, palpitând. E înțotdeauna plăcut, pentru urechile unei femei, să audă cum îi este lăudată frumusețea. Dar lordul Ilden o privise cu prea multă bunăvoință și ea voia să protesteze împotriva laudelor cari modestia ei le socotea exagerate.

tele îi muriră în gâtlee: isbucni în lacrimi.

Cu o mișcare spontană, Patrick îi înșinse brațele; și, împinsă de un elan irezistibil, ea se aruncă la pieptul lui.

— Nu mai plânge, scumpa mea Florence spuse el pe tonul blând și mângâietor pe care l-ar fi întrebuintat pentru a consola o fetiță mică.

Ea ridică spre el ochii înlăcrămați. Pactul era încheiat.

Patrick mângâe ușor părul pe care-l admirase; ea se abandona ca un copil; și suspi-
nele ei încetară curând. Iși ridică obrazul dulce până la obrazul lui. El o sărută îndelung.

Atunci se trezi în ea o forță necunoscută; își aruncă brațele în jurul gâtului logodnicului ei și îi oferî buzele.

Duiosia care luminase trăsăturile mobile ale lui Patrick, făcu deodată loc unei expresii grave, întristate parcă:

— Mă iubește, gândi el cu remușcare. Am avut oare dreptul să-i impun acest pact care e cu totul în favoarea mea?

CAP. X

In a treia zi a acestei luni, la biserica Sainte-Agathe, la Fulham, a fost celebrată căsătoria lui Patrick Henry Sterwart Ilden, baron de Ilden Castle, cu miss Florence Estelle, fiica unică a lui Charles Courthorpe, decedat.

Nu se vor trimite scrisori de faire-part.

Acest anunț, care apăru în dimineața zilei de 4, în toate principalele ziare din Londra, revoluționă întreaga societate înaltă

Lordul Ilden, care lansase el însuși această lovitură de trăsnet, ar fi fost uimit de efectul pe care-l produsese în numeroase familii unde erau fete de măritat. Doamnele caritabile de orice rang, al căror salon făcea concurență agențiilor matrimoniale, nu-și puteau stăpâni supărarea, văzând că le scăpa o pradă atât de frumoasă.

La Pennybrook, Jaspar fu acela care, aruncând o privire în *Times*, descoperi senzaționalul anunț.

Exclamația lui făcu să se ridice toate capetele. După ce ținu câteva clipe în suspensie curiozitatea auditoriului său, el citi articolul.

De uimire, de consternare, nimeni nu găsi vreun cuvânt de spus.

— Ei bine, continuă Jaspar adresându-se nepoților săi, vărul nostru v'a făcut o farsă! Și nici n'a binevoit să vă trimită un cuvânt de înștiințare.

Soția lui, mrs. Jaspar, deveni purpurie. Rânjetul soțului ei îi dădu prilejul să-și exteriorizeze furia, revărsând-o asupra lui.

— Și asta e tot ce ai de spus despre această purtare! strigă ea. S'ar spune, zău, că aprobi insulta adusă familiei. E o infamie! Nu există alt cuvânt care să caracterizeze purtarea acestui băețandru. Cum! a primit ospitalitatea ta, a mâncat pâinea ta, și acum a uitat că există! Natural, tu nu ești supărat pe el. Găsești că e foarte nostim, ce a făcut. Procedul lui, te amuză.

Stăpânul din Pennybrook nu dădu mai multă

Importanță decât de obicei, cuvântării soției sale.

— Ei! draga mea, dacă m'ar fi invitat la nuntă, n'ai fi strigat tot atât de tare? răspunse el cu cinism.

— Mă întreb cine poate să fie această Florence Courthorpe, spuse gânditoare Catherine May. N'am auzit niciodată vorbindu-se de ea.

Intrebarea făcu să se reverse mânia lui Mrs. Jaspar.

— Cine poate să fie? spuse ea furioasă. E fata aceea de nimic dela Rectory, intriganta aceea mizerabilă! Dacă aş fi putut ghici că imbecilul acela e atât de slab, n'aş fi comis imprudența de a-l chema aici. Mrs. Haydon m'a prevenit împotriva ei; dar cum mi-aş fi putut închipui că o s'o întâlnească? Ah! Ah! a știut ce vrea, maimuța!

— Dar cine e? întrebă din nou Catherine, nerăbdătoare; și toți ceilalți din jurul mesii, întrebă: „Da, cine e?”

Mrs. Jaspar răspunse cu un calm afectat:

— Nimic mai mult decât o guvernantă, o bogată moștenitoare pe care Mrs. Haydon a cules-o la moartea tatălui ei, care era bancrutar. Pentru a-i mulțumi, frumoasa a încercat să-l atragă în mrejele ei pe fiul stăpânei sale dar el a refuzat și Mrs. Haydon a trebuit s'o concedieze.

— Și acum, când mă gândesc, îmi amintesc că idiotul acesta de Patrick a părăsit Pennybrookul odată cu ea. Niciodată nu-mi voi deplânge orbirea. Ar fi trebuit să-l a-

vertizez pe nenorocitul acesta, să-l salvez chiar fără voia lui. Grant, d-ta care ai fost la gară, ai văzut dacă stricata aceea vorbea cu el?

Grant răspunse printr'un „nu” distrat. Nu dăduse nici o atenție ocărilor mătușii sale, fiind ocupat să urmărească cu gelozie pe obrazul Cathiei, impresia pe care o producea știrea și vexat de faptul că ea nu încerca să-și ascundă mâhnirea.

Catherine încerca într'adevăr o suferință reală, pe care remușcările o agravau. Refuzase să se sacrifice pentru a-și salva vărul și refuzul ei îi aruncase în brațele unei femei nedemne. Nu se îndoia că cele spuse de Mrs. Haydon erau adevărate. Rapiditatea cu care se făcuse căsătoria — era mai puțin de o săptămână de când Patrick îi ceruse ei să-i fie soție—era o dovadă evidentă. Nu simțise niciodată pentru vărul ei altceva decât prietenie. Dar, în lipsa unui sentiment mai adânc, ea i-ar fi adus un devotament sincer. L-ar fi făcut mai fericit decât îl putea face această intrigantă. Nu sacrificase oare o datorie reală, unor speranțe romantice cari nu se vor realiza, poate, niciodată?

Privirea ei se îndreptă, inconștientă, asupra frumosului obraz al poetului și îi întâlni ochii, cari o scrutau. I se părea că Grant îi citise gândurile. O roșeață arzătoare înlocui paloarea de adineauri.

Dar Jane Barton i se adresa acum.

Soția baronetului era și ea vexată de această căsătorie care putea atinge prestigiul familiei. Bucuria răutăcioasă de a tachina pe

cineva pe care-l credea mai lovit decât ea, îndulci amărăciunea decepției sale.

— E cu putință, miss Hay, ca vărul d-tale să nu te fi informat asupra intențiilor lui? spuse ea pe un ton acru. Credeam că erăți buni prieteni și că-ți făcea confidențe.

Cathie sesiză intenția perfidă și-și recăpătă sângele rece. Răspunse, calmă, că surpriza era tot atât de mare pentru ea ca și pentru ceilalți.

— La plecare, Patrick mi-a promis că-mi va scrie adăugă ea. Mă mir că n'am primit vești dela el.

— Era ocupat în altă parte dragă, răspunse Jane batjocoritoare.

Grant o fulgeră cu privirea.

— Dar ție trebuia să-ți faci această promisiune, Jane, căci te-am auzit de atâtea ori solicitând-o.

Jane părăsi numaidecât câmpul de luptă; și fu rândul lui Grant să zâmbească.

— Doamne, ce să fac? ce să fac? gemu Mrs. Jaspar.

Honorable Jaspar începuse să mănânce din nou liniștit. Această insensibilitate dădu soției lui ocazia unui nou atac.

— Nu te gândești decât la burtă! strigă ea furioasă. Ți bați joc de onoarea familiei, numai paharul tău să fie plin și farfuria bine garnisită.

— Dar, draga mea, onoarea familiei îmi cere să postesc? Trebuie să-mi pun cenușă în cap, pentru că nepotul meu s'a căsătorit? Nu ți-a cerut consimțământul, nu pot să-l blamez pentru asta. Cred că și-a economisit multe

plietiseli. căsătorindu-se întâi și permițându-ți să-ți spui părerea după aceea... Nu ești de aceeași părere, Rupert?

Sir Rupert, cufundat în gânduri, nu păruse să acorde vreo atenție celor ce se spuneau în jurul său. El răspunse evaziv, ca și când s'ar fi smuls dintr'o altă lume.

— Sper că Patrick va fi fericit.

Fosta actriță avu un râs amar.

— Fericit! Cum ar putea fi fericit în mâinile unei asemenea femei?

E datoria noastră să intrăm în acțiune. Căsătoria aceasta poate fi anulată.

— Anulată? întrebă Jane, interesată subit. Pentru care motiv?

— Oh! Pretextul se va găsi ușor. Va fi destul să-l luminăm pe acest naiv, și, dacă ai puțină inimă, Jaspar, îți vei lua această sarcină. Regret că Percival nu e aici. Ar fi găsit numaidecât un remediu pentru a-l vindeca pe Patrick de entuziasmul său.

— Oh! remedii se găsesc întotdeauna; cât despre eficacitatea lor, asta e altceva, replică Grant batjocoritor. Și de-altfel, baronetul nostru a avut grijă să se pună la adăpost de neplăceri. A uitat să ne dea adresa: nimeni nu va ști de unde să-l ia pentru a-i face morală. E puțin probabil că va repara această omisiune, înainte ca timpul să-și poată exercita efectul lui pacificator. Pentru aceia dintre noi cari au nevoie de această pacificare, cel puțin. Din partea mea, eu sunt fericit că-l știu căsătorit.

Mrs. Jaspar îl privi cu dispreț. Ce interesa părerea acestui poet, puțin zăpăcit, ca toți

poetii. Deplânse mai mult absența fratelui lui, Percy. El nu ar abandona atât de repede ambițioasele speranțe pe cari le nutreau amândoi, de douăzeci de ani.

Oricum, era necesar să-l prevină. Ea părăsi numaidecât sufrageria, pentru a-i scrie. Așternu pe hârtie tot ce avea pe inimă, când deodată, își dădu seama că din pretinsa nenorocire, putea ieși un mare bine. Patrick, odată informat, își va părăsi soția; dar reținut de onoarea sa și de oroarea pe care o avea de scandaluri, el nu va recurge la divorț. Va rămâne încurcat în lanțurile căsătoriei; și astfel, ei vor putea obține într-o zi moștenirea lui.

Dăduse scrisoarea majordomului, cu ordinul de-a o duce numaidecât la poștă, și se înapoia în salon, când fu anunțată Mrs. Haydon.

Soția reverendului intră, roșie și aferată. A-bea avu timp să-i salute.

— Vin să vă comunic o scrisoare a lui Mrs. Morgan Wright, cu privire la miss Court-horpe, fosta mea guvernantă, spuse ea pe un ton important, și trebuie să vă spun cu părere de rău că ea îl privește și pe nepotul d-v., lordul Ilden.

Mrs. Jaspar avu un gest detașat:

— Da, știu, marea d-tale veste am citit-o în *Times*.

O expresie de durere se ivi pe fața lui Mrs. Haydon, ca și când ar fi primit o lovitură în inimă.

— În *Times*! repetă ea consternată. A de-

venit deci un scandal public? Prietena mea se temea de acest lucru.

La rândul ei, Mrs. Jaspar fu uimită:

— Un scandal public? Ce vrei să spui? strigă ea.

— Lordul Ilden a urmat-o pe persoana aceasta la Witerby; poftim, ci este d-a însăși scrisoarea lui Mrs. Wright, vei înțelege mai bine. Fata asta s'a purtat într'un mod cu totul scandalos.

— Cu nepotul meu, sau cu alții? întrebă fosta actriță.

— Imi pare rău pentru d-v., dar nepotul dumneavoastră e singurul în cauză. La ce se referă acest articol din *Times*?

— E anunțul căsătoriei lor; a fost celebrată eri într'o mică biserică din apropierea Londrei.

— Ah! s'au căsătorit? murmură Mrs. Haydon pe un ton în care era mai multă uimire decât indignare.

— Da, s'au căsătorit. E un scandal, o încurajare la intrigă, la purtare proastă.

Mrs. Haydon își reveni și, pe un ton hotărât, spuse:

— N'am acuzat-o niciodată pe miss Courthorpe de purtare proastă sau de intrigă, afirmă ea cu îndrăzneală. Natural, mi-ar fi dispăcut ca fiul meu, care n'are o situație destul de bună pentru a lua o femeie fără avere, să se căsătorească cu ea. Dar poziția lordului Ilden e cu totul alta. Ea îi permite să nu consulte decât înclinațiunile sale. Miss Courthorpe e de familie bună — mama ei mi-a fost prietenă — și a primit o educație;

excelență. Nu s'a născut a fi guvernantă. Sper
că, în strălucita ei poziție, își va aminti că
am primit-o, că am cules-o aproape de pe
stradă, în zilele ei de suferință... Te părăsesc,
prietenă dragă, trebuie să-i scriu numaidecât
lui Mrs. Wright, pentru a o liniști.

Ea se grăbi să se înapoieze la Rectory,
dorind să anunțe Reverendului cât mai repede
vestea și să afle la cât se puteau ridica ve-
niturile lordului Ilden.

Pe terasă, Grant se plimba agitat. Voia
să se ducă să stea de vorbă cu Cathie despre
acest eveniment; dar când se apropie, o văzu
plângând. Incet, fără a se trăda, se retrase.

— Plânge pentru monstrul acela, gândi el,
iritat. Ce plăcere mi-ar face să-l pot lovi cu
propria mea mână.

Și blestemă soarta care refuză darurile sale
sufletelor sensibile, pentru a le acorda celor
cari nu știu să le aprecieze.

Vocea mătușii sale, Mrs. Jaspar, îl smulse
din aceste gânduri melancolice.

— Tatăl tău s'a culcat; se plânge că e
bolnav, spuse ea. Încearcă să-l faci să înțe-
leagă că trebuie să trimită după doctor.

Știrea că unchiul Rupert era grav bolnav
și că cerea să-l vadă, parveni lordului Ilden
când prima săptămână a lunii de miere nu
trecuse încă, — lună de miere în afara con-
vențiilor mondene cari presupun că soții nu-i
put gusta dulceața decât la o depărtare de
sute de kilometri de „home”-ul lor.

Florence emisese părerea că Londra le oferea cel mai sigur azil și Patrick acceptase să încerce. Până acum, n'avuseseră dece să regreta acest fapt. Căsătoria fusese celebrată într'o biserică de suburbie, fără să se întâmple ceva care să le turbure liniștea.

Anunțul publicat în ziare, fusese o sfidare aruncată de lordul Ilden dușmanilor săi; se apăra luând el însuși ofensiva.

Totuși, prudența fiind necesară, tinerii căsătoriți părăsiră numaidecât după cununie cartierul Fuiham, pentru a se instala la Sydenham. După toate aparențele, acest refugiu era tot atât de sigur ca și cel dintâi.

Deși nimic nu turburase încă liniștea refugiului lor, pericolul rămânea suspendat deasupra capetelor lor și, sub această amenințare perpetuă, fiecare zi de pace căpăta o savoare specială. Primejdia comună îi lega pe unul de celălalt, tot atât de mult ca și dragostea. Dacă Patrick ieșea singur pentru cea mai scurtă plimbare, o scurta cât mai mult și, apropiindu-se de casă, o neliniște crescândă îl făcea să se grăbească și mai mult. Nu se întâmplase nimic rău Florencei, în timpul absenței sale? se întreba mereu.

De îndată ce revenea, soția lui i se arunca de gât și îl lăsa să vadă neliniștea pe care i-o provocase absența lui.

Patrick, care se temuse întotdeauna de căsătorie, se mira găsind jugul ei atât de ușor. Când îi ceruse Florencei, ca și Catherinei Hay, de-altfel, să devină soția lui, el se gândise numai să încheie o asociație, în care dragostea nu avea să intervină.

'Abia mai târziu înțelese cât de diferite erau dispozițiile Florencei.

Odată cu prima sărutare, ea se dăduse toată, cu certitudinea că Patrick îi făcea acelaș dar.

El îi lăudase frumusețea; și aceste laude, ea le primise, naivă, ca pe o declarație de dragoste. Patrick se simțise prost. Pentru a nu-și decepționa logodnica, trebui să joace rolul îndrăgostitului.

Și rolul acesta, îl juca cu ușurință. Zâmbetul delicios al Florencei, îl făcea să zâmbească. Mângâerile ei naive chemau sărutările și dulcea ei încredere aducea în mod natural intimitatea. El se minuna descoperindu-i în fiecare zi noi farmece.

Totuși, se temea ca ea să nu descopere într-o zi adevărul. 'Ar fi preferat să-și taie mâna, decât să-i facă această mărturisire: „M'am căsătorit cu tine, fără să te iubesc; aveam o datorie față de tine și apoi, și interesul meu era în joc. Dacă ești soția mea, e pentru că soarta te-a adus în drumul meu tocmai când aveam eu nevoie”.

Nu, nu va face niciodată această mărturisire. Și continua să-și joace rolul de amant cu o plăcere crescândă când îi parveni scrisoarea ce-l chema la Pennybrook.

Era scrisă de Percival, chemat și el în grabă la căpătâiul tatălui său; dar bolnavul o dictase. Adresată la castelul Ilden, credinciosul Jardine o trimise stăpânului său. Numai Jardine era informat în ceea ce privea pe baronet, și-i cunoștea adresa. El servea de inter-

mediar între stăpânul său și cei cari aveau deaface cu el.

Patrick nu uitase promisiunea pe care i-o făcuse Cathiei de a-i scrie. Dar amâna acest lucru depe o zi pe alta, sub pretextul că încă nu putea indica o adresă definitivă. La orice oră din zi, necesitatea unei plecări, a unei fugi mai curând, se putea impune.

Se mira de indiferența în care îl lăsa amintirea verișoarei sale și a caldei ei simpatii. Nici ei nu i-ar putea da vreodată explicația adevărată a căsătoriei sale. I-ar fi prea rușine...

Trebuia deasemeni să ascundă evoluția sa sentimentală. Angajat în aceste legături sfinte, ar fi comis o profanare mărturisind unei străine, secrete cari nu erau numai ale lui.

Cei doi soți luau masa, când sosi nedoritul mesaj. Patrick îl ceti tare, apoi îl puse pe masă, fără a spune un cuvânt.

Florence păli.

— Ai hotărît să pleci? spuse ea.

Ii citea hotărîrea pe obraz. Dela căsătoria lor, Patrick abia de avea nevoie să exprime un gând sau o dorință; ea le ghicea numai-decât.

Acum, știind că hotărîrea lui era luată, ea era sigură că era inutil să încerce a-l convinge să renunțe. Această despărtire o îndurera. Era sfârșitul frumosului vis de a veghea fără încetare asupra lui. Dacă se ducea singur la Pennybrook, îl va mai revedea oare?

— Da, socotesc o datorie a mea să plec, spuse el. Unchiul Rupert mi-a arătat destulă afecțiune, pentru ca să mă consider obligat

Să răspund chemării sale, chemarea unui muribund. Să mă las condus de teama mea, ar fi o lașitate.

— Nu crezi că ar putea fi o cursă pentru a te atrage? întrebă ea, ezitând. Scrisoarea e semnată de ruda care îți inspiră cea mai puțină încredere.

Ideia unei curse, nu-i venise și admiră limpezimea spiritului aliatai sale. Se gândi o clipă.

— Această cursă, spuse el, dacă există, nu are ca scop decât descoperirea reședinței mele actuale. Voi ști să fiu foarte discret. Dar eu cred în sinceritatea chemării unchiului Rupert.

Fermitatea vocii sale arăta voința lui de a nu da înapoi. Florence nu încercă să-l abată de la hotărîrea lui, dar îi înconjură gâtul cu brațele și se rugă:

— Scumpul meu, n'ar fi posibil să te însoțesc? Te rog, permite-mi să te urmez.

Dulceața vocii ei tremurânde îl mișcă pe Patrick. Se aplecă și sărută frumoșii ochi plini de lacrimi.

— Nu, dragă, nu se poate, spuse înduioșat. Trebuie să rămâi aci. Din dragoste pentru mine, nu trebuie să te expui, căci siguranța ta e o garanție pentru a mea. Eu nu mai sunt decât o jumătate, acum, știi, spuse zâmbind. La ce ar servi să mi se ia mie viața! Atâta timp cât nu va fi descoperit refugiul tău, vei fi îngerului meu păzitor.

Tânăra femeie se resemnă și Patrick consultă orariul trenurilor, aproape cu veselie. Avea să facă dovada abilității calculului său. Călătorind

liber, el arunca o nouă sfidare dușmanilor săi. „Priviți, părea să le spună, iată pieptul meu; loviți dacă îndrăzniți, dacă nu socotiți că riscul este prea mare pentru un profit îndoielnic”.

Un alt motiv, mai ascuns, îl împingea pe Patrick să se depărteze. Fără prezența soției sale, el va analiza mai bine sentimentele pe care le avea față de ea. Durerea pe care o arătase ea, îl făcuse să spună că această despărțire îi sfâșia inima. Era oare sincer? Da, desigur, în clipa în care pronunța cuvintele.

Dar erau ele expresia adevărată a gândului său? Nu o credea; juca un rol impus de împrejurări; îl juca, încercând să-l joace bine. Asta era totul poate. Câteva zile de absență, îl vor lămurii.

Florence, vitează, își înghițea lacrimile. Când el nu va mai fi aci, va avea tot timpul să plângă.

— La ce oră pleci, întrebă ea cu o voce care ascundea cu greu eforturile pe cari le făcea pentru a se stăpâni.

— Cu cât voi pleca mai devreme, cu atât mă voi întoarce mai curând, spuse el. Dacă mă grăbesc, pot lua azi dimineață trenul de York.

Nevoia de a se ocupa de pregătirile necesare, îi absorbi, în această ultimă oră. Trebuia să înfrâneze manifestările de dragoste, sărutările, poate ultimele, al căror gust avea să-l păstreze Florence.

Când ușa se închise în urma lui Patrick, îi fu teamă. O cuprinsese o dorință nebună de-a fugi după el, de a-l reține sau de a-l urma; dar

ea ținută de o forță superioară, ea căzu inertă pe un scaun.

Nu-și reveni din amețală decât pentru a lua cunoștință de ceea ce o aștepta în cursul zilei care avea să urmeze. Avu viziunea unei nesfârșite succesiuni de chinuri. Fiecare oră va fi un veac de suplicii.

Dar nu se căsătorise pentru ea însăși, pentru a fi fericită. Să-l ajute, să-l protejeze, acestea erau rosturile ei. El n'o înlăturase din calea lui decât pentru a se supune unei datorii. Trebuia să se supună fără a se plânge.

Căzu în genunchi lângă divan și, luând o fotografie pe care o făcuse Patrick special pentru ea, o acoperi cu sărutări fierbinți.

„Iubirea inimii mele, scumpul meu, spuse ea cu pasiune, dea Domnul să mi te întorci curând. Acum nu pot decât să sufăr pentru tine”.

Ar fi rămas mult timp așa, dacă o bătae în ușe n'ar fi obligat-o să se ridice brusc.

Proprietăreasa deschise ușa și rămase în prag, puțin jenată. Fața umflată de lacrimi a tinerei femei, mărturiea destul de elocvent suferința ei.

— Vă cer iertare, doamnă, spuse ea scu-
zându-se. Dar jos e o persoană care dorește
să vă vorbească. Insistă mult s'o primiți.

CAP. XI

Lordul Ilden profită de trecerea sa prin Londra pentru a face o vizită avocatului său și să-i cere să-i întocmească un alt testament pe care să-l semneze numaidecât.

Azi, îndatorirea avocatului era mult simpli-
cată: lordul Ilden o instituia pe soția lui un
moștenitoare a tuturor bunurilor sale.

Înainte de căsătorie, testatorul nu lăsa
lui miss Courthorpe decât o pensie mare, în-
destulătoare pentru a-i asigura o viață on-
tabilă, dacă el murea. Căsătoria lor nefi-
decât un contract în care fiecare asociat avea
avantagiile lui, Patrick nu se credea în dre-
pt să frusteze, în favoarea unei străine, pe moș-
tenitorii lui naturali — îndeosebi pe cei din
partea mamei sale, cari îi erau mai simpatici —
de niște bunuri cari li se cuveneau.

Nu trecuse de atunci de cât o săptămână și
vederile lui se schimbaseră cu totul. Oricari ar
fi fost sentimentele lui, oricari ar fi fost mo-
tivele cari îl făcuseră să se căsătorească, el
nu le putea neglija pe cele ale Florencei. Nic
un interes n'o condusesese; nu făcuse nici un
calcul, se căsătorise cu el fiindcă îl iubea. El se
dăduse întreagă și era convinsă că el făcuse
la fel.

Era soția lui; erau uniți prin niște legături
cari primau pe cele ale prieteniei sau ale
rudeniei.

Când semnă acest nou act care asigura
Florencei, dacă el dispărea, toate drepturile
de succesiune pe cari legea le conferă vădu-
vei, el își reproșă mai puțin amar că o lă-
sase singură.

Până atunci, viziunea obrazului ei descom-
pus de durere, îl chinuise fără încetare. Gându-
că viața lui era folositoare, că cineva o prețuia
tot atât de mult — dacă nu mai mult — că
el, îl umplu de o mulțumire intimă, în to-

mpul călătoriei. Datorită Florencei, el luă toate precauțiunile impuse de prudență și pe-
ari, altfel le-ar fi disprețuit.

De altfel, stând mereu la pândă, el nu se descoperi obiectul niciunei atenții speciale; ni-
meni nu păruse să-l fi urmărit.

La Rickerby, unde schimbase trenul pentru Pennybrook, se regăsi într'o atmosferă mai
elinistitoare, mai primejdioasă; dar acest lu-
u, care ar fi trebuit să-i biciuiască nervii, îl
isă indiferent.

După o pauză de cincisprezece zile, în cari
vusesse o existență pașnică și fericită, pierduse
astul pentru luptă; și, trist, se plictisea.

Deodată își dădu seama ce îi lipsește; pre-
ența aliatei sale, a soției sale. Dacă Florence
r fi aci, totul s'ar schimba, desigur. Poso-
morâta călătorie, ar deveni o aventură pasio-
nantă.

El revăzu acum, unul câte unul, toate inci-
dentele călătoriei sale dela Witerby la Lal-
berton.

Din ziua aceea, fiecare oră, fiecare clipă,
fusesse plină de interes. Se mira că nu-și dă-
luse seama dinainte de monotonia existenței
sale.

Dece oare revenea el azi la Pennybrook?
Ah, da! Printr'o sfortare a memoriei, își aminti
de o datorie pe care trebuia să și-o îndeplinea-
scă față de un muribund.

Na socotise necesar să-și anunțe sosirea.
Nimeni nu-l aștepta la gară. Făcu drumul
până la Hall pe jos și nimic nu-i turbură li-
biștea.

Vederea întunecatului conac, îl întristă. Efect
al decorului, sau presentiment? In orice caz

nu era oare o nebunie să se întoarcă aci pentru a satisface capriciile unui bolnav?

Pătrunzând în vestibul, se găsi față în față cu verișoara Cathie. O expresie de consternare se arătă pe fața tinerei fete.

— Oh! Patrick! exclamă ea pe un ton tragic, de ce te întorci aici?

— Dece? repetă Patrick uimit; pentru a-l vedea pe unchiul Rupert. M'a chemat, doar. Am plecat îndată ce am primit scrisoarea lui Percival.

— Sunt trei zile de când ți-a fost trimisă. Vii prea târziu: sir Rupert a murit azi dimineață. Intoarcerea ta nu face decât să-ți pună viața în primejdie.

— Ne vei însoți mâine la Nordenhale pentru funeraliile sărmanului meu tată, cred, Patrick? se informă Percival, seara, în clipa când vărul lui se pregătea să se retragă în camera lui.

CAP. XII

După cum se așteptase, Patrick avu la Pennybrook o primire rece. Nu-l putea mira această atitudine a unor rude pe cari nu le iubea și pe cari le rănise adânc căsătorindu-se fără a ține seamă de existența lor.

Numai Catherine Hay îi arăta o solicițitudine afectuoasă, și aceste efuziuni îl făceau să se simtă mai prost decât pentru ostilitatea abea ascunsă a celorlalti. Nu-și dădea seama că datora această deosebită afecțiune milei pe care o inspira verișoarei sale.

112 Vanitos ca toți bărbații, el își închipuia mai curând că aceasta îl iubea de fapt mai mult

decât voia să se creadă și că ea regreta respingerea cererii lui în căsătorie.

Ei bine! regretul nu era împărtășit și ingratul se mira chiar că voise vreodată să-și unească viața cu a ei.

Mrs. Jaspar îl primise cu răceală, nemăcerând să ascundă cât de mult o supăra purtarea lui puțin curtenitoare.

— E foarte drăguț din partea d-tale că ne oferi însfârșit prilejul de a-ți prezenta felicitări, nepoate, spuse ea ironică. Nu din cauza noastră nu le-ai primit mai curând, nu uita; n'ar fi drept să ne acuzi.

Jane Barton îi tăie vorba:

— Dar, mătușe, nu socotești că ești indiscretă vorbind despre un eveniment pe care ar trebui să-l ignorăm?

— Faci aluzie la căsătoria mea, Jane? răspunse Patrick, foarte liniștit. Dar nu e un secret. Nu publici în ziare un lucru pe care vrei să-l ascunzi. Și primesc felicitările dumitale cu aceeași plăcere cu care mi le adresezi, mătușe.

Jane își mușcă buzele. Nici ea, nici Mrs. Jaspar nu avură dorința de-a insista.

Percival nu făcuse nici o aluzie la acest eveniment. De fapt, el îl evitase pe Patrick și nu-i adresase nici un cuvânt, până acum, când voia să-i cunoască intențiile.

Baronetul ezită să răspundă. Moartea unchiului său era o complicație neprevăzută. Părăsise Sydenham cu intenția de-a se înapoia a doua zi, dimineața.

Intârziind mai mult, avea să procure cea

mai crudă decepție soției sale, și deja el își reproșa că o lăsase singură, fără protecție.

• Totuși, datoriile de familie păreau a-i impune această nouă obligație. Nu li se putea sustrage, acum când venise la Pennybrook.

— Da, vă voi însoți, spuse el sec.

O imprudentă convenție făcută între el și Florence, măsura părerile sale de rău. Pentru a nu-și trăda refugiul, ei hotărâseră să nu schimbe nici o scrisoare în timpul absenței lui.

La nevoe, se putea duce a doua zi la Sydenham și să se întoarcă la Nordenhale la timp, pentru funeraliile fixate pentru ziua următoare. Dar această călătorie ar fi o adevărată imprudentă. Avea să uite oare că acum primejdia se întindea și asupra Florencei?

— Atunci, ne-am înțeles, pleci mâine cu noi, nu?

În vocea vărului său, Patrick observă o ezitare, care-l făcu să devină bănuitor.

— Nu, spuse el. Voi asista la funeralii; dar voi veni direct la Nordenhale, mâine dimineața. Și trebuie să te previn că n'am să rămân acolo mult timp. Am plecat la drum îndată ce am primit scrisoarea ta și am de aranjat unele afaceri cari nu suferă întârzieră.

Percival rânji.

— Mărturisește că te grăbești să te întorci lângă lady Ilden. A propoz, nu ne-ai spus unde-ți adăpostesti dragostea, pe ce cer strălucește luna ta de miere. Nu se poate cunoaște Edenul din care te-a smuls scrisoarea bietului papa?

Ilden zâmbi și el cu viclenie:

— Sunt condamnat să-l țin în secret. De

îndată ce un muritor îl va descoperi, îmi va pierde fericirea. Aceasta e voia Destinului.

Batjocura nu-l descurajă pe indiscret.

— Ai motive să păstrezi secretul?

— Cele mai serioase motive, replică scurt Patrick.

Si părăsi salonul.

Nu-l interesa dacă procedeul său îl jignea pe Percival. Dacă era vinovat, era mai bine să cunoască neîncrederea al cărei obiect era.

În hall o întâlni pe Catherine.

— S'a terminat, aşadar, întrevederea între patru ochi? spuse ea. Sunt foarte îngrijorată, când te ştiu singur cu ticălosul ăsta. Gândeşte-te că moartea tatălui său a suprimat obstacolul care se ridica între el şi moştenire; şi, dacă el e acela care a mai atentat la viaţa ta...

— Linişteşte-te, scumpă verişoară. Câteva zile nu trebuie să mă tem de el. Dacă nutreşte planuri funeste — şi, Dumnezeu să ne ierte, bănuelile noastre sunt poate nedrepte — el va aştepta să fie la Nordenhale pentru a le executa. Acolo e pe terenul lui: riscurile vor fi reduse la minimum.

— Atunci, nu te duce la Nordenhale, se rugă ea.

— Trebuie să mă duc la înmormântare. Tu însăşi m'ai dispreţui, dacă aş da înapoi, de teamă, din faţa unei datorii. Dar voi reduce la minimum riscurile, rămânând la Nordenhale numai atât cât va fi strict necesar. Datoria odată împlinită, îmi va fi îngăduit să mă gândesc la mine, — şi mă voi întoarce lângă soţia mea.

Suiseră împreună scara; intrară în salon, 115

pe care-l găsiră gol. Baronetul făcea pentru prima oară aluzie la căsătoria lui, vorbind cu ea. Fața Catherinei luă unmaidecât o expresie închisă. Crezuse că Patrick nu-i va face confidențe, și nu dorea să le provoace.

Totuși, dacă el era primul care atîngea subiectul, nu trebuia ea oare să-i spună câteva cuvinte folositoare?

— E drept; primejdia care te amenință o amenință și pe ea. Știe ea asta?

Baronetul o privi, uimit.

— Intrebi dacă știe? Crezi deci, Cathie, că m'aș fi putut căsători cu o femeie fără a o preveni asupra primejdiei la care se expune?

Catherine roși.

— Nu m'am îndoit niciodată de loialitatea ta, spuse ea.

Se gândea că avantajile poziției oferite compensau din plus, pentru fosta guvernantă, niște riscuri destul de problematice.

— Cred că am făcut bine, spuse el după o scurtă tăcere; dar poți fi vreodată sigur că nu te-ai înșelat?

Înșelată de aerul lui gânditor, Catherine îl crezu în prada unor melancolice păreri de rău.

— Lady Ilden se plânge de ceva? îndrăzni ea, presupunând că, odată căsătorită, „intri-ganta” dela Rectory se răsvrătea împotriva recluziunii impuse.

— Să se plângă? exclamă Patrick. Doamne, nici nu se gândește. Dață fiind mediocritatea contribuției mele, cred chiar că ea înclină, dimpotrivă să se socotească prea fericită.

— Sunt sigură că lady Ilden știe să aprecieze

toate avântagiile poziției sale, răspunse Catherine.

Tonul verișoarei sale, ca și cuvintele ei, îl răniră adânc pe Patrick. Cu ce drept își închipuia ea că soția lui primise această căsătorie din interes? În enervarea lui, era gata să răspundă, când înțelese deodată că propria lui atitudine autoriza această părere. Supărarea sa se întoarse asupra lui însuși și simți nevoia să afirme cu hotărîre desinteresul Florencei.

— Soția mea nu s'a căsătorit cu mine dintr'un calcul meschin, spuse el cu căldură, ci numai din dragoste.

Surâsul sceptic al Cathiei îl jigni din nou.

— Un „coup de foudre”, spuse ea batjocoritoare.

O flacără de mânie se aprinse în ochii baronetului.

— Exact, afirmă el cu energie. De-alfel, eu nu-i eram cu totul necunoscut lui miss Courthorpe. Ea l-a auzit vorbind despre mine pe fratele ei, care era cel mai bun prieten al meu. Bietul băiat, a murit la Oxford, înecându-se, în timpul unei plimbări, acum patru ani.

Catherine răspunse cu răceală:

— Sunt fericită că te aud spunând că cunoșteai familia d-rei Courthorpe înainte de a te căsători. Căsătoria cu o necunoscută e totdeauna plină de surprize. Sper că nu vei avea niciodată motive s'o regreti.

— Sunt sigur că nu voi regreta niciodată nimic, afirmă el calm, cu toată furia violentă de care era stăpânit.

Acum, când Catherine începuse să vorbească, nimic n'o putea împiedica să meargă până la capăt. Era în interesul lui Patrick să-i deschidă ochii.

— Cu atât mai bine, spuse ea, căci mă socotesc oarecum răspunzătoare de cele ce s'au întâmplat. Dacă aş fi fost convinsă că eşti absolut hotărît să te căsătoreşti, poate n'ai mai fi fost nevoit să faci acest lucru la întâmplare. În ultimele zile, am avut unele remuscări.

— Oh! te rog, nu te necăji din pricina mea. Fii sigură că totul e cum nu se poate mai bine, spuse el repede.

Niciodată Cathie nu i se păruse mai lipsită de farmec şi, neîndemânatecă, ea alesese tocmai acest moment pentru a afişa pretenţii ridicule. Ce se credea ea oare, pentru a îndrăzni să pretindă că fericirea lui era mai sigură alături de ea, decât de delicioasa faptură care-l aştepta plângând la Sydenham? Era mai mult decât putea să suporte; dar politetea îl împiedica să se certe cu o femeie şi preferă să schimbe subiectul.

— Aşteaptă să-mi cunoşti soţia, pentru a o judeca! spuse el pe un ton hotărît. Apoi, mai împăciuitor: — N'ai aflat nimic nou, de când am părăsit Pennybrook?

Intrebarea îi aminti de un lucru pe care voia să i-l spună.

— Îţi aminteşti de bărbatul în negru pe care l-am depăşit când ne duceam la gară? întrebă ea.

— Da, da, foarte bine, răspunse Patrick râzând. Şi m'am gândit de multe ori la e-

motia nemotivată pe care ne-a cauzat-o această întâlnire. D. Despard, acesta e numele omului nostru, e perfect inofensiv, e un prieten, sau mai precis, o cunoștință a soției mele. Ce vrei să-mi spui de el?

Această mărturisire a legăturilor dintre miss Courthorpe și un om bănuț de intenții criminale, smulse Catherinei o exclamație. Pa-loarea ei se accentuă.

— O cunoștință a soției tale, murmură ea, e cu putință Patrick?

— Dece nu?

— Pentru că sunt sigură că el face parte din complotul organizat împotriva vieții tale.

El o privi neîncercător. Fața ei căpătase o expresie tragică pe care el nu și-o putea explica.

— Te înșeli, Cathie. E cu neputință. Pe ce te bazezi, pentru a afirma această ineptie?

Expresia era cam brutală și abea o întrebuintase, când omul galant din el, o regretă. Dar Cathie nu se gândea la asta și fără a-i lăsa lui Patrick timpul să se scuze, răspunse:

— Ți amintești cât de grăbit ne-a părăsit Percy în ajunul plecării tale? Am aflat dela Grant că hotărîrea lui a fost luată în urma unei întâlniri cu acest domn Despard, care se plimba încă de dimineață, prin apropierea casei.

Și îi povesti amănunțele pe cari i le dăduse Grant.

Patrick o ascultă cu atenție, dar mărturisirea ei nu-l convinsese deloc.

— Ceeace-mi spui, dragă Cathie,, arată că

Percy are, ca și mine, un câine pe urmele lui.

— În acest caz, nu poate fi decât unu și acelaș. E puțin probabil că aveți fiecare câte un dușman care vă urmărește, dorindu-vă moartea. Nu, sunt convinsă. Dacă există un complot, d. Despard este complicele lui Percy. Poate îl judecăm rău pe vărul nostru, mai rău decât merită, dar suntem hoțărîți, nu-i așa, să nu menajăm nici un suspect și să nu ne lăsăm influențați de calitatea persoanei.

Aștepta o aprobare. Patrick o dădu, fără căldură.

— Desigur, spuse ei, putem vorbi deschis între noi. Dar dacă Percy și d. Despard sunt complici, dacă există o înțelegere între ei, cum îți explici că sosirea unuia l-a speriat atât de mult pe ~~celălalt~~, încât l-a pus pe fugă?

— Contradicție numai aparentă. În materie de crimă, dela plan la act, e de făcut un pas greu. E nevoie de o îndrăzneală puțin comună, pentru a asista la o crimă pe care ai ordonat-o. Și oare prudența nu-i comanda lui Percival să-și creeze un alibi? Vezi că avem multe motive să ne temem. Chiar în clipa când l-am întâlnit pe acest Despard, vederea lui m'a impresionat. Și spui că e un prieten al ladyei Ilden?

Asprimea tonului ei aținse neplăcut urechile tânărului soț.

— Sora d-lui Despard e cea mai bună prietenă a soției mele, care o cunoaște încă din copilărie, răspunse el; și tot ce mi-a spus lady Ilden despre fratele prietenei sale, îl scoate din cauză. E un original, dar el nu mă cunoaște și n'are nici cel mai mic motiv

să mă urască. Cum ar putea acest gentleman de țară, care duce o viață retrasă alături de sora lui, să fie un asasin în slujba lui Percy?

— Dar dela lady Ilden ai aceste amănunte asupra lui?

Patrick tresări și o apucă de mână:

— Ce spui, Cathie?

Catherine izbucni în lacrimi.

— N'am convenit, Patrick, să vorbim deschis? Și mă tem, oh! da, mă tem grozav că, încercând să fugi de primejdie căsătorindu-te, te-ai expus și mai mult. Ce știi, în realitate, despre femeia cu care te-ai căsătorit? Nimic decât ceea ce a vrut să-ți spună ea însăși... Și știu că la Rectory, purtarea ei a obligat-o pe mrs. Haydon s'o concedieze.

Pentru a doua oară, Patrick încercă să-i taie vorba. Dar Cathie se credea obligată să-și lumineze vărul. Ea continuă cu tărie:

— Da, da, ghicesc, ea s'a arătat fermecătoare, te-a cucerit. Femeile acestea au darul de-a seduce. Spune sincer, crezi că în atât de puțin timp ai putut inspira unei tinere fete o dragoste destul de sinceră, destul de mare, pentru ca, fără a ezita, să-ți încredințeze însăși viața ei? Recunoaște că e imposibil.

Acum, Cathie plângea convulsiv. Exaltarea ei îl calmă pe Patrick și-l făcu îngăduitor.

— Și tu, Cathie, poți crede că miss Court-horpe a consimțit să-mi devină soție, pentru a mă putea preda mai ușor dușmanilor mei?

— Ce știu eu? spuse ea. Căsătoria are ca scop favorizarea complotului, sau complotul n'avea alt scop decât să asigure căsătoria?

Patru atentate la viața ta, patru atentate eșuate! Un dușman hotărât să te răpună, n'ar fi reușit, cel puțin odată, să te rănească?

O clipă, Patrick rămase tăcut. Fără să vrea, recapitula toate întâmplările cari au condus la căsătoria lui, — și le privea din punctul de vedere sugerat de Cathie.

Fiecare pas care-l apropiase de Florence, fusese determinat, de un atentat la viața lui. Prima lor întâlnire, fusese marcată de cea mai dramatică din aceste încercări. Apoi, sticla otrăvită îl făcuse să părăsească Pennybrookul a doua dimineață, în acelaș tren cu Florence.

Despre atentatul dela Witerby, nu avea altă dovadă decât cuvintele soției sale. Și acest atentat, cu toate consecințele lui, între cari și concedierea dela Minerva House, o pusese pe miss Courthorpe cu totul sub dependența lui. Iși amintea că în drum spre Lallerton, ea întrevedea plecarea prietenilor ei, părea să-l pregătească pentru asta... Era oare verosimil ca Despard să fi călătorit în ajun cu ea, fără a-i spune că sora lui plecase din Lallerton?

Intr'adevăr, chiar în ochii unei persoane mai puțin pornite decât verișoara lui, totul tindea să dovedească că vânătoarea aceasta nu era decât vânatoarea după un soț.

Florence, o nerușinată! Obrazul ei dulce se ridică înaintea lui și Patrick n'o mai văzu decât pe ea. Goni aceste sugestii, ca pe un vis rău. Nu, nu, nu se îndoise nici o clipă de ea.

— N'o cunoști pe soția mea, Cathie, asta e scuza ta, spuse el blând. Va fi deajuns s'o vezi, pentru a-ți da seama de absurditatea bă-

nuelilor tale. Să oprim discuția, vrei? E mai bine să rămânem prieteni buni. Mă duc să-l caut pe Percy; aş vrea să-i vorbesc de Despard. Dacă această scenă din landă, nu este un efect al imaginației lui Grant, trebuie să recunosc că e bizară.

Catherine era prea doborâtă pentru a se formaliza, în numele favoritului ei, de această ultimă afirmație.

— Patrick, spuse ea, credința ta poate fi neîndreptățită. Atâți bărbați, înaintea ta, au fost înșelați. Dacă ar fi vorba numai de o căsătorie nedemnă de tine, aş putea să tac. Aş lăsa pe seama timpului, grija de a te lămurii. Adevărul, în aceste cazuri, se descoperă întotdeauna, mai devreme sau mai târziu. Dar e în joc viața ta, și afecțiunea mea mă obligă s'o apăr. Ah! cât e de trist, cât e de trist gândul că ești trădat de o femeie pe care o iubești!

Ea plângea mereu și Patrick rămânea nepăsător; nu resimțea nici o parte din emoția pe care i-o pricinuiseră lacrimile Florencei. Observa chiar cu cinism că plânsul o urîtea, îi roșea nasul. Era gata să se supere cu adevărat. Dar își aminti că dacă verișoara lui era insuportabilă, faptul provenea dintr'un exces de afecțiune, o afecțiune rău înțeleasă, dar desinteresată, și sentimentul lui înăscut de dreptate, îl obligă să-și înăbuse resentimentele.

— Liniștește-te, Cathie, spuse el; soția mea nu mă va trăda. Mă iubește; dar chiar de nu m'ar iubi, interesul ei n'ar lăsa-o s'o facă. Nici o femeie n'ar accepta să intre într'un

complot care, dacă ar reuși, ar face-o să piardă o poziție înaltă și o avere mare.

— Ești sigur că ea e într'adevăr soția ta? Căsătoria voastră e valabilă?

Hotărât, Cathie își pierduse capul. Patrick dădu din umeri:

— Țiu la dispoziția ta toate dovezile căsătoriei, spuse el zâmbind. Vei vedea că sunt în ordine. Căsătoria mea e valabilă, fii convinsă.

— Doar dacă femeea cu care ți-ai căsătorit n'o fi fiind deja soția altuia. N'o fi în realitate soția acestui Despard, sau cine știe, poate a lui Percy? Grant mi-a spus că a auzit ceva despre o căsătorie pe care Percy a contractat-o vara trecută.

Patrick nu dădu nici o atenție acestor extravagante.

— Mergi prea departe, Cathie, spuse el cu răceală. Uiți că-mi vorbești de soția mea. Dacă până acum am suportat toate înșinuările tale, am făcut-o ținând seama de vechea noastră prietenie. Dar te opresc să mai pronunți numele ei, în fața mea.

Cathie răspundea enervată, când Grant apărură la ușa salonului. O văzu pe față în lacrimi. Spuse câteva cuvinte de scuze și se retrase.

Patrick făcu acelaș lucru și porni în căutarea lui Percy. Voia să se explice numai decît cu el, în privința relațiilor sale cu Guy Despard.

CAP. XIII

Din ziua când lordul Ilden constătuse că avea un dușman care-i voia moartea, el îl bănuise — am văzut — pe vărul său, Percival. De mai multe ori, încercase să lămurească acest lucru care-i otrăvea viața. Percy se sustrăsese însă de fiecare dată acestor explicații, cari l-ar fi scos, poate, din cauză.

De-altfel, Patrick, neputând da o bază precisă acuzațiilor sale, abandona repede un teren pe care cel mai mic pas greșit îi era interzis.

Astăzi, el își putea lua interogatoriul, fără ca întrebările lui să pară a avea vreo legătură cu afacerile lui personale.

Se îndreptă spre sufragerie, unde-și lăsase vărul.

Camera era cufundată în întuneric. Percy plecase și stinsese lampa. Baronetul voia să se retragă, când o voce, venind din întuneric, îl făcu să tresară.

— Cine-i acolo? și în această simplă întrebare, fremăta teroarea.

— Oh! nimeni de care să te temi, răspunse Patrick, recunoscând vocea lui Percy și, râzând, frecă un chibrit pentru a aprinde iar lampa. Drept cine m'ai luat? continuă el pe un ton batjocoritor. Drept o fantomă?

Infățișarea lui Percy, care, palid și nervos, stătea în picioare lângă fereastră, a cărei perdeă o ținea ușor îndepărtată, pentru a privi afară, sugera această idee. El însuși ar fi putut să fie luat drept un spectru.

— M'ai speriat, spuse el. Voiam tocmai să ies.

— Acordă-mi o clipă, dacă vrei, am să-ți cer o informație.

— Repede, atunci, sunt grăbit.

Țigara i se stinsese între buze. O reaprinsă la lampă și veni să se sprijine de cămin.

— E vorba de d. Guy Despard; voiam să-mi spui ce știi despre el.

Percival păli mai mult și degetele lui tremurânde lăsară să-i cadă țigara. Trecu o clipă, înainte de-a putea să vorbească. Apoi stăpânindu-și agitația, își reluă țigara și răspunse cu un calm prefăcut:

— D. Guy Despard? Cine e acesta?

— Cred că îl cunoști și ți-aș fi foarte recunoscător dacă mi-ai da unele amănunte care mi-ar fi foarte utile. Soția mea o cunoaște pe sora lui, e cea mai bună prietenă a ei, și de câțva timp, n'a mai avut vești dela ea; a aflat numai că și-a schimbat reședința și ar voi să știe unde o poate regăsi. Am auzit că-l cunoști pe d. Despard.

Percy îi aruncă o privire ascuțită.

— Sora lui o prietenă a soției tale, spuse el neîncrezător.

— Da, dar dece te interesezi, dacă într'adevăr nu-l cunoști pe d. Despard. Totuși, când l-ai văzut aci, acum cincisprezece zile, ai preferat să părăsești Pennybrookul, decât să riști să-l întâlnești.

Tot mai neîncrezător, Percy încercă să citească pe fața vărului său adevăratele-i gânduri. El socoti mai prudent să nege din nou.

— Nu știu ce vrei să spui; nu-l cunosc pe individul de care vorbești, afirmă el cu îndrăzneală.

— Fi bine! eu cred că știu mai mult decât vrei să spui. E ceea ce am vrut să aflu. Din motivismul tău, vei trage concluzii ciudate asupra naturii relațiilor voasire.

Catherine avea dreptate. Despard era agentul acestei rude ticăloase. Cu convingerea formată, Patrick voia să se retragă, când Percy îl opri.

— Așteaptă, spuse el. La ce bun să ne facem scene pentru un lucru atât de puțin important. Pe onoarea mea, n'am avut nicio dată vreo legătură cu Despard. Nu i-am vorbit în viața mea. Tot ce știu, e că acum o săptămână sau două a petrecut câteva zile la hanul „La armele lui Ilden” și că, de mai multe ori, părea să mă urmărească. Il luam drept un creditor — am câțiva, știu, prea mulți, chiar. Expresia lui era puțin liniștitoare și, neavând cu ce să-i astup gura, am preferat să plec. Îmi spui că e un prieten al ladyei Ilden? V'a vorbit de mine, ție sau soției tale?

Vocea lui era febrilă și ochii lui neliniștiți nu-l părăseau pe Patrick, trădând importanța pe care o acorda răspunsului său.

Cum acesta continua să tacă, el spuse nerăbdător:

— Poftim, eu ți-am spus tot ce știu. Nu vrei să fii tot atât de sincer? Baronetul râse batjocoritor:

— O sinceritate egală cu a ta? Spune-mi mai întâi unde l-ai putea regăsi pe Despard.

— Ce vrei cu el?

— Numai să-i vorbesc sau să-i scriu, pentru a-i cere adresa surorii lui.

Percival aprinse o țigară. Se vedea că e tot mai încurcat.

— Dacă îți dau adresa lui, îmi spui ce s'a întâmplat între tine și el?

— Desigur, nu va fi o poveste prea lungă, căci n'am avut niciodată nici o legătură cu el și n'am schimbat niciodată vreun cuvânt cu el. Vezi, ca și tine.

— Da, ca și mine. Eu l-am revăzut astăseară, adică l-am zărit de departe, ceeace dovedește că a revenit la Pennybrook.

— La Pennybrook? Patrick încerca o senzație ciudată. El întrebă:

— E tot la „La armele lui Ilden”?

— Nu știu nimic. L-am zărit, asta-i tot. Dacă vrei să știi mai mult, esti liber să î te adresezi lui.

— E ceeace intenționez.

Cu acest scurt răspuns, Patrick părăsi odaia.

Percival devenise încă mai palid. Cu un gest nerăbdător, el își aruncă țigara, apoi se apropie de bufet. Își turnă un pahar de brandy pe care-l goli dintr'o înghițitură.

Sângele îi reveni în obraji. Un râs nervos îi încreți gura.

— Du-te, du-te să-l cauți dacă vrei, lord Ilden, spune el vorbind cu sine. Fii sigur că nu va fugi; el ține, ca și tine, la această întâlnire. În speranța că se va găsi față în față cu tine, dă el târcoale casei. Numai că, ia seama, fără voia ta. ti-ar putea scurta plimbarea.

CAPITOLUL XIV

Părăsind sufrageria, lordul Ilden zări o clipă silueta Catherinei la capătul culoarului. Temându-se de o catastrofă, devotața verișoară rămăsese de gardă. Patrick fu mulțumit că îl scutea de o nouă întrevvedere. Dacă ar fi auzit convorbirea lui cu Percy, fără îndoială că ar fi găsit în ea confirmarea bănuelilor ei.

El știa acum în mod sigur, că între cei doi bărbați exista o legătură pe care vărul său nu voia s'o mărturisească.

Oricât ar fi fost de neverosimil, gentlemanul de țară, căruia-i plăcea viața retrasă și care nu căuta niciuna din satisfacțiile societății, devenise o unealtă în mâinile lui Percival.

Fără îndoială că el era acela care trăsese focul de armă în păduricea de brazi și care turnase otrava în sticla pusă pe marginea ferestrei. Tot el îl urmărise când plecase din Pennybrook și îi regăsise la Witerby urma pierdută la Rickerby.

Despard era omul cu pălăria cu boruri largi trasă peste ochi care, cu revolverul în mână, se pitise sub fereastră lui, la „Taurul negru”, pândind momentul favorabil. Ducându-se la Lallerton, Patrick se aruncase, cum se spune, în gura lupului. Imprudența lui motivase avertismenul care-i fusese transmis în mod atât de misterios printr'o persoană care se bucura de încrederea d-rei Despard: căci nu se mai îndoia că ea era autoarea scrisorii

interceptate; ea socotise o datorie să-l prevină împotriva planurilor criminale ale fratelui ei. Florence nu se înşelase, recunoscând scrisul prietenei sale.

Printr'o bizară înlanţuire a împrejurărilor, dispariţia atacatorului şi a surorii sale determinase căsătoria lui. Verişoara lui ar vedea aci jocul altor resorturi decât cele ale hazardului. Dar Cathie n'o cunoştea pe Florence, căci altfel ar fi fost cea dintâi care să râdă de prostia ei.

Pentru a-şi da lui însuşi dovada imparţialităţii, el încercă s'o vadă pe Florence din punctul de vedere din care o vedea Cathie. Încercarea fu hotăritoare. Florence, o intrigantă.

Absurditate flagrantă, care-i aduse pe buze un zâmbet încrezător şi vesel.

Totuşi propria lui prostie îl irita. Această părere greşită o provocase el, cu confidenţele lui inutile şi, mai ales cu această ridiculă aluzie a căsătoriei contractate într'un moment de zăpăceală. Putea ea să ia în serios o legătură în care — o ştia din proprie experienţă — el se angaja cu atâta uşurinţă?

Ultima observaţie a Cathiei, îl obseda: „Preţinzi că-ţi iubesti soţia; dar faptele desmint această afirmaţie. Dacă o iubeai, ai fi părăsit-o, ştiind că o laşi în primejdie?”

Săgeata îi intrase în carne şi fiecare încercare de-a o scoate nu făcea decât s'o înfigă mai adânc.

Aşadar, fusese crud? Lăsase să primeze datoriile sale faţă de obligaţiile rentu soţiei lui? Fiecare ceas al lipsei lui era pentru biata copilă un ceas de chinuri. Regreţ amar pru-

dența care-i făcuse să se înțeleagă că nu vor comunica sub nici un pretext până când se va întoarce.

Își pusese deja pardesiul cu intenția de-a se duce la hotelul satului pentru a-l găsi pe d. Despard și a afla dela el adevărul. Dacă era pus de cineva Patrick îi va oferi o sumă mai mare. Oamenii aceștia cari se vând, se duc acolo unde se plătește mai bine. Într-o oră, va fi stăpân pe situație.

Primejdia pe care avea s'o braveze, îi excita ardoarea. Gândul la Florence îl făcu din nou mai circumspect. Avea el dreptul să-și expună viața, devreme ce ea nu-i mai aparținea? Avea de-a face cu un dușman viclean, care, ascuns în umbră, înțocmai ca la Witerby, îl putea lovi înainte de-a avea vreo explicație cu el. Nu era deajuns că asigurase situația materială a soției sale.

Percival, care asculta atent, fu decepționat, când îl auzi pe moștenitorul titlului Ilden înapoiindu-se în camera lui, în loc de-a ieși, cum avusese de gând...

Cu zece minute înainte, el văzuse silueta întunecată a străinului strecurându-se, cu precauțiune, în parc.

— Dracu să-l ia pe bleștematul de văr al meu, spuse el. Mă întreb ce o fi știind.

Și își turnă alt pahar de brandy.

Toți se retrăseseră, pentru a se culca.

În singurătatea lui, baronetul era obsedat de amintirea Florencei. Nu-și închipuise niciodată că, fără sprijinul ei va fi atât de desorientat.

Și el nu regreta numai sfaturile ei dis-

crete și înțelepte. Duiosia cu care-l înconjura ea, îi lipsea mai mult.

Nu se putea obișnui cu gândul că venise. Dece n'ar lua de mâine dimineată trenul care să-l ducă la Sydenham? Ce mizerie, aceste convenții sociale. S'o ia dracul de familie!

Dar nu, plecarea lui ar fi o dezertare; numai cei lași dezertează. Și el voia să lupte și să învingă.

Primejdia creată de întunericul nopții va dispărea odată cu venirea dimineții, sau va deveni mai puțin redutabilă; chiar de dimineată îl va vedea pe Despard și această întrevvedere va justifica drumul lui la Pennybrook.

De altfel ea, nu-i va cere nici o justificare, dulcea copilă al cărei chip îl obseda. Lacrimile îi umpluseră ochii și totuși, cât de curagioasă se arătase!

În mijlocul reflecțiilor sale, îl cuprinsese o teamă. Dacă, în lipsa lui, Florence va afla ceva despre prietena ei, îi va scrie numaidecât. În condițiile actuale, acest lucru ar însemna să se dea ea însăși pe mâna dușmanului.

Deodată, dorința de-a se înapoia la Sydenham îl cuprinsese, mai violentă ca totdeauna.

El rezistă, totuși, oprindu-se la un compromis. Se va duce de dimineată la Ilden și de acolo va trimite o telegramă soției sale. Experiența îi dovedise că la castel, corespondența lui nu era supravegھیată. Poate că Despard îl va urma acolo. Dar ce importanță avea acest lucru, devreme ce el însuși voia să-l câștige de partea lui.

visase încă mai copleșitoare decât realitatea. O vedea pe Florence în primejdie, departe de el, voia să sboare în ajutorul ei. Trenul pleca și el era încă departe. Când voia să se apropie, un inoportun îl reținea pentru un lucru de nimic. Clopotul de plecare suna. Trenul pleca fără el.

Patrick se trezi, scăldat în sudoare. Era visul care continua, sau o iluzie a auzului său? Auzea încă clopotul... Unde se afla, oare? Ii trebuiră câteva clipe, pentru a-și da seama.

Atunci el înțelese că clopotul de alarmă îi turburase somnul și el continua să sune, un clopot instalat acolo de vreun prevăzător proprietar al Hall-ului pentru a da alarma în caz de incendiu. Era prima oară când îl auzea.

El crezu, întâi în realitatea incendiului, apoi bănuî că ar fi o mână criminală, care voia să găsească, în învălmășeală, ocazia de a-l lovi. Cine știe dacă alarma nu fusese dată cu singurul scop de a-l face să părăsească odaia pe care o zăvorîse cu grijă?

Gândul acesta îl făcea bănuitor. Iși puse o haină și-și luă revolverul.

Fără sgomot, trase zăvorul, întoarse cheia și deschise repede ușa.

Pe culoar se auzi un sgomot brusc; un braț se întinse, o armă luci.

Patrick închise repede ușa, a cărei clantă n'o lăsase din mână. Arma se înfipse în lemn. Lovitura l-ar fi putut atinge în plin piept, dacă n'ar fi fost în gardă.

Sângele i se înfierbântă. De astă dată, banditul nu-i va scăpa. Lama vibra încă în lemn, când baronetul deschise din nou ușa, cu vio-

lentă. El sări asupra unei forme neprecise care fugea în întuneric. O atinse.

Surprins de impetuozitatea atacului, bărbatul căzuse în genuchi. Fără a se întreba dacă mâinile lui mai țineau arma ucigăse, Patrick îi înfipse degetele în beregată.

Invinsul se răsucea în eforturi neputincioase, încercând să se ridice și să se libereze. Imbrățișarea nemiloasă se strângea, gata să-l stranguleze.

Clopotul continua să sune, smulgând somnului pe toți ai casei. Ei ieșeau din camerele lor, speriați, încercând să înțeleagă ce se întâmpla.

Grant, al cărui apartament se afla la capătul aceluiaș coridor, apăru, cu un sfeșnic în mână, în pijamaua lui verde.

Catherine, care locuia la etajul inferior, apăru în acelaș timp la locul dramei.

La primul sunet al clopotului, avusese intuiția unui atentat nocturn îndreptat împotriva lordului Ilden. Instinctul n'o înșelase. Ea sbură spre cei doi adversari înlanțuiți.

Grant înainta mai încet, apărând cu o mână flacăra lumânării sale. Când o rază de lumină căzu asupra feții omului pe care-l ținea, degetele lui Patrick își desfăcură strânsoarea.

Dela început, el ghicise cine era agresorul, și totuși inima i se strânse când recunoscu în acest bărbat cu fața convulsionată pe vărul său Percy.

Grant îi puse o mână pe umăr.

— Patrick! Patrick! îl omori!

Patrick îi arătă cu mâna cuțitul rămas înfipt în lemnul ușii.

— Are ceeace i se cuvine, spuse el. E a șasea oară când sceleratul acesta atentează la viața mea. Incercam să mă conving că nu ești tu acela, spuse el, adresându-se lui Percy; îți cunoșteam ura și te știam laș; dar nu puteam să cred că un Ilden va coborî până la un asasinat. Ai distrus ultima iluzie pe care o aveam despre tine.

Percival se ridică cu greu. Când fu în picioare, spuse iritat:

— Nu vorbi prostii, Patrick. Știi bine că n'am avut niciodată de gând să te asasinez. Credeam că e Despard.

Baronetul dădu din umeri.

— Despard? N'ai găsit o scuză prea bună. Ce să caute Despard în camera mea, la ora asta?

— L-am văzut încercând să intre pe fereastră. Cum dracu să-mi fi închinuit că va dura cinci minute până să ieși din cameră, când clopotul te înștiința să te grăbești? Nu m'am îndoit o clipă că era hotul: astfel că n'aș fi ezitat să lovesc.

Vocea lui avea un accent de sinceritate care-l impresionă pe Patrick și îi pricinui o indispoziție aproape fizică.

— Preînzi că l-ai văzut pe Despard gata să pătrundă în camera mea? mai spuse Ilden, pe jumătate neîncrezător. Dece nu m'ai prevenit?

— Dar voiam tocmai s'o fac, când am auzit că cineva deschidea ușa cu nesfârșite precauțiuni. Puteam eu să bănuiesc că tu erai atât de prudent? Am fost trezit, ca și ceilalți, de sunetul clopotului și, plecându-mă deasupra ferestrei pentru a încerca să-mi dau seama

de cauza acestui semnal, am văzut o scară sprijinită de fereastră ta. Un bărbat, în care mi s'a părut că-l recunosc pe Despard, ajunsese deja la capătul ei. Am venit să te previn și...

Grant îl întrerupse:

— În cazul acesta, răufăcătorul trebuie să mai fie în cameră, afară doar dacă nu va fi profitat de timpul pe care-l pierdem aci discutând, pentru a fugi. Dacă scara se mai află sub fereastră ta, Patrick, va trebui să primești explicația lui Percival.

— Dacă-l regăsim pe individul acesta, îți prezint scuzele mele, Percy.

El împinse ușa întredeschisă și era să intre, când Cathie îl apucă de braț, reținându-l.

— Nu intra chiar tu, de vreme ce pe tine te caută, spuse ea.

Grant auzi și cu buzele strânse, spuse:

— Eu voi intra cel dintâi; viața mea nu interesează pe nimeni.

Percival se aruncase înapoi. Pe fața lui se citea spaima.

Cuvintele lui Grant făcură să roșească obrazii Cathiei.

— Viața d-tale interesează foarte mult, Grant, spuse ea cu blândețe. Eu sunt cea care riscă mai puțin; așa că eu voi intra întâi.

Aranjară lucrurile, intrând toți trei odată. Percival îi urmă, mereu la pândă.

— Fereastră mea era închisă când am ieșit, spuse Patrick; acum e deschisă.

Cineva a fost într'adevăr aci.

Din trei pași, ajunse la fereastră. Scara nu mai era acolo; dar dedesubt, doi oameni o du-

ceau. Erau doi grădinari cari, dormind în saloanele comune, fuseseră treziți, ca și ceilalți de clopotul de alarmă.

Ei văzuseră scara sprijinită de casă, și o luaseră, pentru a tăia hoțului posibilitatea de a se retrage.

Această explicație o dădură grădinarii, văzând capetele aplecate deasupra ferestrei.

— Așadar, omul nostru e încă în odaie spuse Patrick; s'o cercetăm. Inchide ușa cu cheia, Percy.

În acest moment, lady Mary Hay, urmată de camerista ei, apăru în cadrul ușii. Rătăcise prin toată casa, căutând zadarnic să afle cele întâmplate.

— E mai bine să te retragi, mătușe, o sfătui baronetul, și ia-o și pe Cathie. Vânătoarea pe care o începem, nu e un sport pentru femei.

În sinea lui, continua să fie oarecum neîncrezător; răufăcătorul nu era, poate, străinul pe care-l bănuiau. Percy putuse să pună el însuși scara, pentru a simula un atac nocturn. Deși pretindea că-l trezise clopotul, el era complet îmbrăcat.

Cathie refuză s'o urmeze pe mama ei. Patrick nu insistă. Finețea, perspicacitatea naturală a femeii, puteau fi de folos.

Grant dădea la o parte perdelele, deschidea dulapurile. Cu coada ochiului, baronetul îl urmărea pe Percival, care ar fi vrut să bată în retragere odată cu lady Mary, dar nu îndrăznea, prefăcându-se că-l ajută pe Grant, pe care-l urma cu o vizibilă febrilitate.

Un strigăt al Catherinei îl smulse pe Patrick

gândurilor pe cari i le sugera atitudinea ciudată a vărului său. Dând la o parte o perdea care ascundea un colț al încăperii, lângă fereastră, Grant descoperise un bărbat care stătea lipit de perete. Baronetul îl recunoscu numaiidecât pe Guy Despard.

Până în ultimul moment, mizerabilul sperase să scape de cercetările lor minuțioase. Trăsăturile-i crispate, ochii rățaciți, toată atitudinea lui vrednică de milă, arătau chinurile prin care trecuse.

Totuși, văzându-se descoperit, omul regăsi deodată toată energia disperării. Respingându-l pe Grant, el sări în mijlocul odăii. Ținea în mână un revolver și-l îndreptă spre Patrick.

Înainte ca el să fi apăsat pe trăgaci, Grant îi lovi brațul cu atâta putere, încât arma căzu jos. Cu o altă lovitură, nu mai puțin puternică, el îl aruncă spre perete. Înainte de-a fi avut timp să-și revină, cei trei bărbați tăbăriră asupra lui. Într-o clipă, omul zăcea, distrus, neputincios. Patrick îi scotoci buzunarele.

— N'are altă armă, spuse el, luând revolverul. Ți mulțumesc, Grant, fără prezența ta de spirit, n'aș mai fi, poate, pe lumea asta.

— Ai dat dovadă de un sânge-rece și de-o îndemânare puțin obișnuite, Grant. Te admir cu adevărat, exageră Catherine.

Poetul roși de plăcere.

— N'am făcut nimic deosebit, spuse el. Dar acum, cred că Patrick trebuie să-i ceară scuze lui Percy.

Patrick n'avea nevoie să i se amintească acest lucru.

El prezentă în grabă, și nu cu prea multă

sinceritate, scuzele aşteptate.

În timpul acestei scene, ochii lui Despard asemeni celor ai unei fiare urmărite, nu-l părăseau pe ce din care voia să facă o victimă a sa.

Patrick, întâlnind această privire, avu din nou, şi mai puternică decât prima oară, convingerea că nenorocitul acesta nu era în toate minţile.

— Acum, când l-am prins, ce vom face cu el? spuse Grant. Nu trebuie să-l ducem astă-seară la închisoarea oraşului. Propun să-l oprim aci peste noapte şi să-l închidem la loc sigur, într'o pivniţă sau o cocioabă oarecare.

— Aşa e, să-l închidem la loc sigur, şi mâine, unchiul Jaspar va hotărî asupra soartei sale, îl susţinu Percival, care, cu toate scuzele vărului său, rămânea nervos şi încurcat.

Tonul vocii sale trezi bănuelile adormite ale lui Patrick.

— E treaba mea, nu a unchiului Jaspar, spuse el. Îl voi interoga eu însumi, pe omul acesta.

— La ce bun? spuse Percy. Îţi va povesti o istorie abracadabrantă pentru a-ţi dovedi că nu avea nici o intenţie rea.

— Într'adevăr, eu cred că asta îl priveşte pe unchiul Jaspar, remarcă Grant, şi apoi, el va fi încântat de această ocazie pentru a-şi exercita drepturile de magistrat.

Nu terminase aceste cuvinte, când tresăriră cu toţii. Prizonierul, ieşind brusc din impasibilitatea lui, spuse tare:

— Lordul Ilden ştie bine că e o chestiune ce trebuie lichidată între el şi mine. Dacă nu

— un laș, nu va admite intervenția nimănui.

— Sunt foarte fericit că te văd dispus să vorbești, căci nu știu deloc despre ce e vorba, spuse Patrick. Nu vreau altceva decât să mă înțeleg direct cu d-ta și sunt gata să te las să pleci numaidecât, dacă explicația d-tale e satisfăcătoare. Mărturisești că te-ai introdus aici cu intenția precisă de a atenta la viața mea?

— Da, și-mi voi executa planul, frumosul meu domn, chiar de-ar trebui să te urmez până la capătul celălalt al lumii.

— Ești sincer, cel puțin, recunosc lordul Ilden. Vei recunoaște așadar că, acum șase săptămâni, la castelul Ilden, ai tras un foc de armă care, fiindu-mi destinat mie, a rănit din greșală un paznic?

— Eu sunt acela.

— Tot dumneata ai tras asupra mea, într-o zi când vânam la Kirby?

— Da, eu.

— Nu se poate mai multă sinceritate. Amintesc în treacăt glonteale tras aici, în pădurea de brazi și otrava turnată în termosul meu.

— Recunosc.

— Trebuie să pun tot la activul d-tale, încercarea dela Witerby? Trebuie să te recunosc în acest personagiu nocturn care veghia sub fereastra mea?

— Da, și ai avut un noroc orb, scăpând de atâtea ori.

— De vină e numai neîndemânarea d-tale; nu ești un bun trăgător și ești mai mult viclan decât curagios.

Patrick se întoarse spre Grant.

— Vezi, Grant, că afacerea asta mă pri-

Nește mai mult pe mine decât pe unchiul. Grant urmărise cu uimire mereu crescândă acest extraordinar interogatoriu. Percival părea de-a-semeni foarte mișcat.

— Dar, pentru Dumnezeu, de ce n'ai cerut mai de mult să fie arestat banditul acesta? exclamă Grant.

— Pentrucă, edificat asupra realității aten-tatelor, nu știam cine e autorul lor. Acum, când mi-am găsit omul, înțelegi că nu-l voi lăsa să plece, fără să-mi explice motivele lui.

— Știi foarte bine, lord Ilden, că ai de ispășit o nelegiuire și că n'o vei ispăși decât prin mâna mea, spuse prizonierul pe un ton solemn.

— Să mă ia dracu dacă am vreo bănuială! exclamă Patrick.

— Nu-mi cunoști oare numele?

— Pardon, cred că ești domnul Guy Despard. Am fost informat acum vreo cincispre-zece zile de lady Ilden, pe care am văzut-o că-lătorînd împreună cu d-ta dela Pennybrook la Witerby. Dar numele d-tale nu-mi explică deloc faptele d-tale. Înainte de a-l fi auzit din gura soției mele, el nu mi-a atins urechile. Ceeace trebuie să știu...

Percy îi tăie vorba:

— La ce să prelungești acest interogatoriu? Vezi bine că n'ai în fața ta decât un maniac.

— Cred că-i rămâne destulă rațiune pentru a încheia un târg. Ascultă, Despard. N'am nici un resentiment pentru d-ta și d-ta nu mă poți urî, devreme ce nu mă cunoști. Dar vreau să-ți cunosc învinuirile imaginare. Dacă con-simți să vorbești, te voi lăsa să pleci, fără

să te mai neliniștesc. Mai mult, spune-mi numele celui pentru care lucrezi și îți promit că te voi plăti eu mai bine. Vreau să lovesc în capul care comandă. Cine te-a plătit ca să-l scapi de mine?

Fața bărbatului pe care baronetul îl ținea de mâini exprima, pe măsură ce acesta vorbea, cele mai diverse sentimente, trecând dela mânie la uimire, pentru a reveni dela uimire la mânia împinsă până la turbare.

— Știi bine că nu m'a plătit nimeni, lord Ilden, strigă el. Știi bine că numai moartea d-tale mă va putea răzbuna.

— Hotărît, e nebun; să sfârșim cu el, spuse din nou Percival. Și insistența lui îi aminti lui Patrick că între acești doi bărbați trebuia să existe o legătură oarecare.

— Și, pentru a fi complet satisfăcut, răzbunarea d-tale trebuie să se extindă și asupra vărului meu Percival? întrebă el. Știu că și el te-a întâlnit în drumul său.

Ochii prizonierului se îndreptară asupra lui Percival, care roși tare și se depărtă, nemulțumit.

— Nu l-am văzut niciodată pe vărul d-tale, răspunse Despard. Nu-l cunosc.

— Ei bine! el te cunoaște și se teme de d-ta mai mult chiar decât mi-aș fi închipuit, spuse Patrick, privindu-l pe Percy, care din stacojiu devenise palid.

Prizonierul dădu din cap. După toate aparențele, părea să fie sincer, când nega că-l cunoaște pe Percival. Dece, atunci, acesta din urmă nu voia să spună ce știa despre Despard?

— S'ar spune, Patrick, că mă acuzi pe mine că aş fi înarmat mâna lui Despard, spuse el. Dece nu-l întrebi deschis? Hai, Despard, dacă eu sunt acela care te plăteşte, spune-o, nu te teme. Ai tot interesul să treci în slujba şefului meu: punga lui e mai plină decât a mea.

Patrick îl întrerupse, iritat.

— Dacă te-am bănuît o clipă, ți-am cerut deja iertare. Dece revii asupra acestui subiect? Ar fi mai nimerit să-mi spui ce ştii despre acest individ. Nu ești singurul cărui moarte nea i-ar aduce un profit...

— Ți-am spus până la urmă că nu știu nimic despre el — îl întrerupse Percy cu glasul răgușit.

— Știi cel puțin un lucru, numele lui. De unde l-ai aflat?

— L-am întrebat pe Potter, hangiul la care a descins Despard.

Dar pretinsul maniac, care urmărea cu multă atenție desbaterile, se grăbi să desmintă formal aceste aserțiuni.

— Nu-i adevărat, nimeni nu-mi cunoaște numele aci, spuse el privindu-i cu furie pe cei doi veri.

Percival se mulțumi să ridice din umeri.

— Nu văd deloc ce ai de câștigat depe urma acestui interogatoriu, sau depe urma conflictului vostru, spuse Grant neliniștit.

E clar că acest răufăcător n'are de gând să-și rădeze complicități, dacă are. Dacă cearta te înălzește pe tine, Patrick, noi înghețăm. Cătuiește să se îmbolnăvească. Asta vrei? Inclinați crede, ca și Percy, că ne aflăm în fața unui

maniac. Tribunalul va trebui să lămurească chestiunea, dacă într'adevăr nu știi de ce te urăște.

Tonul lui Grant lăsa să se întrevadă o îndoială, care-l jigni pe Patrick.

— Jur că până acum cincisprezece zile, nici n'am auzit pronunțându-se numele acestui personaj, afirmă el cu energie; și el își începuse deja seria isprăvilor sale. Dar, devreme ce nu putem afla nimic dela el, e mai bine să-l închidem până mâine. Imi pare rău că am uitat că ai putea răci, Cathie. Ne vom regăsi omul ceva mai târziu.

În momentul acesta se auzi o bătaie puternică în ușă. Grant se grăbi s'o deschidă și unchiul Jaspar apăru, într'un costum sumar. Toți ai casei îl urmau și, printre ei, o servitoare, o domnișoară care se plecase asupra ferestrii — desigur pentru a contempla stelele — și văzuse o scară sub fereastră lordului Ilden și un bărbat care o escalada.

Foarte prevăzătoare, nu găsisese ceva mai bun de făcut decât să se repeadă la clopotul de alarmă și să trezească toată casa.

Unchiul Jaspar, investit cu privilegiul de-a împărți dreptatea, înclina spre o pedeapsă imediată și exemplară. Nu se lăsă decât cu greu convins să amâne judecata pe-a doua zi, când el însuși își va fi regăsit, pe cât posibil, facultățile de judecată.

Despard fu dus și închis într'o pivniță care nu primea lumina decât printr'o ferestruică apărută de un grilaj de fier. O ușă masivă de stejar bine zăvorită, îi închidea intrarea. A-

ceastă închisoare oferea toate garanțiile de siguranță necesare.

Văzând ușa închizându-se în urma prizonierului, Patrick nu luă deloc parte la bucuria generală.

— Aș fi preferat de o sută de ori să-i smulg adevărul chiar acum, îi spuse el Cathiei.

— Nu crezi că e nebun? întrebă ea.

Baronetul avu un gest de îndoială. Nu, nu credea. Dela început, el fusese convins că era vorba de un complot și rămânea la această convingere.

CAPITOLUL XVI

Pendulele casei sunau orele două, când lordul Ilden intra din nou în camera lui, destul de mulțumit de rezultatele acestei serii.

Căpătase certitudinea că diversele atentate îndreptate împotriva lui porneau dela aceiași sursă și că asasinul era bine închis.

Li rămâneau totuși multe puncte de elucidat între altele, rolul jucat de Percival, deși acesta nega orice participare.

Desigur, adevărul rămânea înconjurat de mister. Dar când ții în mână un fir conducător, cu ferma voință de a-l urmări până la capăt, e îngăduit să sperî în victorie. Dacă Despard nu era nebun, el va sfârși prin a înțelege că nu câștiga nimic, că, dimpotrivă, pierdea, păstrând tăcerea.

Ar fi fost deajuns să-l vadă singur, să-l interogheze fără prezența martorilor supărători. Și în aceiași zi, liberat de grijile cari îl rodeau,

va aduce Florencei simbolica ramură de măslin. Se va duce s'o ia pentru a o conduce la castelul Ilden, vechea locuință a familiei și o va face doamna și stăpâna acestui castel.

Nu se putea apăra însă de un gând ascuns. Dacă toate acestea n'ar fi decât opera unui nebun, dacă complotul urzit împotriva averii sale nu existase, niciodată, toate măsurile luate pentru a-l dejuca — deci și căsătoria — ar deveni ridicole.

Agitat de această alternare de îndoieli și speranțe, el nu putu închide ochii toată noaptea.

Din zori, se sculă și se îmbracă. Voința lui era precisă. Înainte ca ceilalți să se fi sculat, el va avea deslegarea enigmei. În casă, totul era încă cufundat în tăcere. Patrick se duse în saloanele de dormit ale servitorilor. Acolo, după cum prevăzuse, începuse mișcarea. În grajduri, servitorii erau ocupați cu caii.

Chemând pe unul din ei, un tânăr valet, un fel de Hercule, el îi ordonă să lase lucrul și să-l urmeze. Era mai bine să fie prevăzător.

— Am de spus un cuvânt prietenului nostru, spărgătorul de geamuri de aseară, spuse el bine dispus. Vei sta de gardă la ușă și dacă încearcă să fugă, ai să-l oprești.

Se îndreptară fără zgomot spre pivniță. În fața ușei de stejar, lordul se întoarse spre însoțitorul său.

— Rămâi aci și stai de pază, spuse el. Te voi chema, la cel mai mic semn de primejdie.

Patrick trase zăvorul și împinse ușa. Pivnița mai era cufundată într'un întuneric aproape complet. Baronetul regretă că nu-și luase o

lampă. La lumina unui chibrit, ochii lui explorară repede pivnița și colțurile ei.

Stupoare! Pasărea zburase, închisoarea era goală. Nevoind să-și creadă ochilor, el aprinse un al doilea chibrit, dar toată cutia, toate chibriturile din lume nu-l puteau face să vadă un prizonier care nu mai era acolo. Uluit se întoarse în coridorul unde-l aștepta Tobbit, valetul.

— Omul a fugit, spuse el încercând să fie calm.

Tobbit rămase cu gura căscată.

— A fugit! repetă el. Dar, milord, el n'a putut totuși să treacă nici printre zăbrele nici prin ușă. Zăvoarele erau puse.

— Da, zăvoarele erau bine puse, ceeace dovedește că omul nostru are cel puțin un prieten aci, spuse el cu un râs bizar. Cât mai ești aci, vom face înconjurul casei, pentru a vedea dacă ușile și ferestrele sunt toate închise.

Toate deschizăturile comunicând cu exteriorul erau bine închise.

— E ascuns în casă, milord, sugeră Tobbit. Baronetul dădu din cap.

— Nu, prietenul lui a avut numai grijă să închidă poarta în urma lui, spuse el.

CAPITOLUL XVII

Lordul Ilden intră în camera vărului său, fără a mai bate la ușă. Percival dormea încă, sau se prefăcea că doarme. Se întinse, căscă, deschise un ochiu și, recunoscându-l pe Patrick:

— Ce mai e nou? întrebă el prost dispus.

— I-ai dat drumul lui Despard, nimic alt-
ceva, spuse Patrick.

Percival se ridică într'un cot:

— Ce-mi cânti acolo?

— Îți repet că Despard a plecat și că a
fost pus în libertate de cineva care mai e încă
în casă. Acest cineva, ești tu, e inutil să negi.

Percival manifestă o vie indignare.

— Ia ascultă, Ilden, spuse el. Am suportat
destul dela tine, dar de data asta, mergi prea
departe. Nu vreau să mă cert; o ceartă între
noi, lângă patul de moarte al tatălui meu,
e imposibilă. Știind că nu-ți pot răspunde,
profiți de acest fapt pentru a mă insulta. Dar
așteaptă ca tatăl meu să odihnească în groapa
lui și vei avea cu cine să vorbești.

— Foarte bine, spuse lordul Ilden; să amâ-
năm pe poimâine explicația noastră. Dar țin
să-ți spun că dacă,, de acum încolo, Despard
mă va mai ataca vreodată, te fac răspunzător
pe tine. Alții decât mine știu că ai legături
mai strânse cu el decât vrei să mărturisești.

Percival nu scoase nici un cuvânt. Tăcerea
lui resemnată era o dojană pe care vărul
lui o înțelegea. Acesta se îndepărtă, dând din
umeri. Lângă ușă, se întoarse:

— Am amânat pe mai târziu grija de-a
lichida conflictul nostru; bine. Dar până atunci,
orice legătură între noi ar fi neplăcută. Cum
tu nu poți părăsi casa, eu voi fi cel care voi
pleca. Nu mă vei mai revedea decât la Nor-
denhale, la înmormântare. Consider că e de
datoria mea să asist.

148 Plecarea lui Despard îl iritase la culme și
hotărî să părăsească castelul fără a preveni n-

cineva. Dar, ca și când i-ar fi ghicit gândul, în clipa plecării Cathie îi ieși înainte.

Această întâlnire nu-i slăbi furia, ci dimpotrivă. Dușmana declarată a Florencei găsi mijlocul, cu prilejul dispariției lui Despard să-și manifeste din nou neîncrederea în tânăra femeie; se alarma văzând că Patrick se înapoia lângă ea.

— Linștește-te, Cathie, spuse Patrick cu ironie. Pericolul, din această parte, nu e iminent. Dar dacă nu mă întorc azi lângă soția mea, e pentru că țin mai mult la siguranța ei decât la plăcerile mele. Nu vreau să dau dușmanilor noștri ocazia de a-i descoperi refugiul.

Cu toată această punere la punct, miss Haylinea să-și conducă vărul la gară. Intr'adevăr, Despard putea să dea târcoale prin împrejurimi.

Patrick nu putea refuza oferta verișoarei sale, dar, plictisit de aceste dovezi ale unei simpatii pe care el însuși o solicitase, cu puțin înainte, rămase tăcut aproape tot drumul. Trebui totuși să mărturisească acestei aliate de care nu-i mai păsa, că se duce la Ilden, unde va rămâne până când va trebui să se ducă la Nordenhale.

— După funeralii, spuse el, voi avea o explicație cu Percy. Dacă continuă să refuze a-mi spune ce știe despre Despard, îl voi socoti complicele său și voi da afacerea pe mâna unui detectiv. Aș prefera, pentru a menaja onoarea familiei, s'o lichidez între noi.

— Il acuzi pe Percival de evadarea lui Despard; dar dacă nu-i așa? Grant nu crede că Percy i-a deschis ușa.

Patrick înțelese că ea avea ceva de spus. Se resemnă.

— Dar pe cine acuză el? întrebă.

— El crede că tu ești acela.

Baronetul tresări.

— Eu! exclamă el. Intr'adevăr, e fermecător felul în care ne judecăm unul pe celălalt.

Și care e motivul sollicitudinii mele față de asasinul meu?

Catherine roși:

— Oh, un motiv absurd. El își închipue că l-ai liberat pentru ca acuzațiile pe cari ți le aduce să nu fie cunoscute.

— Acuzațiile pe cari mi le aduce?

— Ai putut, de exemplu, să ofensezi o persoană pe care o iubește, iar el să se soco-tească dator să se răzbune.

Ajunseră la gară. Patrick, fierbând de mânie, fu fericit că nu trebuia să răspundă.

Chiar încrederea Cathiei e sdruncinată, gândi el cu amărăciune. Dacă n'o aveam pe Florence, peste puțin timp, părăsit de toți, n'aș mai fi fost decât un paria.

Baronetul vorbise lui miss Hay de intenția sa de a pleca la Ilden. Pe drum, el își schimbă hotărîrea și coborî la Shipton Gate, pentru a se duce la Lallerton. Avea cel mai mare interes să cunoască tot ce îi privea pe Despard și această mică localitate care-i adăpostise multă vreme, îi va furniza elementele fundamentale ale anchetei sale.

Se îndreptă spre coliba pe care o mai vizitase odată, și în care locuia Clara Wimple împreună cu mama ei. Dar nu le găsi.

Patrick se îndreptă atunci spre hotel. Dacă Despard a făcut să se vorbească despre el în ultimul timp, proprietăreasa hotelului îl va informa. Acest al doilea demers îl despăgubi pentru insuccesul celui dintâi. Patroana se afla în sala principală a hanului,

Ea îl recunoscuse imediat pe oaspetele de acum câteva zile.

— Oh! iată o surpriză, sir! exclamă ea. Dacă ați fi venit mai devreme, m'ați fi scutit să pun o scrisoare la poștă.

— O scrisoare? Pentru mine?

— Da, pentru dv., milord, sau mai curând pentru tânăra dv. doamnă. Am dus-o eu însumi la poștă, acum aproape o oră.

Intr'o clipă, Patrick stabili o legătură între această scrisoare și ancheta pe care o urmărea.

— Ați aflat deci ceva despre persoanele pe cari le căutam, d. și d-ra Despard?

Proprietăreasa se miră.

— D. Despard? Dar desigur, l-am văzut dela vizita dv. aci. Dacă aș fi știut că asta vă poate face plăcere, v'aș fi informat printr'o scrisoare. D. Despard a fost aci chiar azi dimineață, devreme.

Vestea îl interesa pe baron mai mult decât își închipuia hangița. Văzând că e ascultată cu interes, plăcerea ei de a vorbi se dublă; nu scăpă nici un amănunt, nici chiar pe cel mai neînsemnat.

Guy Despard se prezentase foarte devreme la hotel, înainte de deschidere, și trebuise să bată pentru a putea intra. Nu venise cu trenul, căci primul tren nu trecuse încă și părea obo-

sit. Ceruse de mâncare și înghițise de parcă nu mâncase de o săptămână. Apoi, ceruse o trăsură pentru a se duce la Castledale, mica localitate din apropiere. Patronul se însărcinase el însuși să-l conducă și nu se înapoiase încă; dar nu putea să mai întârzie mult.

— Sunt peste trei ore de când au plecat, continuă ea. După terminarea treburilor dela Castledale, d. Despard trebuie să-i fi cerut soțului meu să-l conducă la gara din Shipton.

— La ce depărtare e Castledale? se informă Patrick, întrebându-se dacă trebuia să-l caute numai decât pe Despard, sau dacă era mai bine să aștepte înapoierea iminentă a hangului.

— De aci sunt aproape trei mile până în sat, răspunse hangița.

— Nu știi dacă d. Despard are acolo prieteni?

— Nu știu. D. Despard trăia ca un urs; n'avea prieteni, sau cel puțin nimeni nu știa de ei. Cred că d-ra Despard n'avea altă prietenă decât pe d-na Patrice.

Patrick tresări.

Sub numele de Patrice se ascundeau ei în Sydenham.

— Imi cunoști numele? întrebă el.

— Desigur, sir, d. Despard mi l-a spus azi dimineață. A știut numai decât despre cine vorbeam, când i-am spus că l-ați căutat la vila lui, împreună cu o tânără doamnă care era foarte neliniștită că n'a găsit-o pe miss Daisy. Grație acestor indicii, v'am putut scrie, milord.

— D-ta ai scris scrisoarea pe care ai expediat-o adineauri?

— Da, eu, și scrisoarea mea era adresată mai mult soției dv. Aproape numai decît după plecarea dv., am găsit o mică broșă de aur pe care a pierdut-o doamna. Credeam că-mi va scrie pentru a o reclama; dar neprimind nici o veste, am fost fericită să vă aflu adresa prin d. Despard și v'am expediat obiectul.

— Pe ce adresă l-ai expediat? întrebă el. Ii fu greu să-și ascundă turburarea, când hangița îi răspunse că îl expediase la Sydenham, după indicațiile lui Despard.

— D. Despard m'a informat, după cum v'am spus. Mi-a spus că avea de gând să se ducă el însuși azi la Sydenham, pentru a o vedea pe Mrs. Patrice, s'a oferit chiar să-i ducă el broșa. Dar purtarea lui mi s'a părut atît de ciudată — iertați-mă că v'o spun, d-le, căci sunteți prieteni, — dar mi s'a părut atît de puțin la locul lui, încât am socotit mai bine să recurg la serviciile poștei.

— Ai făcut bine, spuse Patrick mașinal. Era palid, și abea își stăpînea nervii. În ultimile cincisprezece zile, se crezuse în deplină siguranță și totuși fusese urmărit pas cu pas.

Se interesă de o trăsură care să-l conducă la gara din Shipton. Din nefericire, singura trăsură care se putea găsi în Lallerton, era cea a hotelului, adică cea pe care o rechiziționase Despard.

Pe stradă se auzi zgomot de roți. Se întorcea trăsura așteptată.

Dar nu avu timp să se bucure căci, abea

Scoborât din trăsură, hotelierul îi explică motivul întârzierii sale. Era cel pe care-l bănuise. După vizita la Castledale, d. Despard ceruse hotelierului să-l conducă la gară, unde luase trenul care, cel puțin pe orar, corespundea la Rickerby cu expresul de Londra.

— La ce oră trece alt tren prin Rickerby spre Londra? întrebă Patrick.

— După vreo două ore.

— Și ce distanță e de aci la Rickerby?

— Cam zece mile.

— Ia un cal odihniț. Iată o sută de franci cari îți vor aparține dacă sosesc la timp la Rickerby pentru cel de-al doilea tren.

— Veți sosi la timp, sir.

Patrick își recâștigă liniștea. Dacă din întâmplare, Despard pierduse trenul, amândoi vor ajunge deodată la Londra. Patrick va fi înaintea lui, la Sydenham.

CAPITOLUL XVIII

La gara Rickerby, nu descoperi nici o urmă a celui pe care-l căuta. Despard sosise la timp pentru a lua expresul. Patrick va fi la Londra mai târziu cu trei ore. O nenorocire se putea produce în mai puțin de trei ore. Rămânea o singură șansă: dacă asasinul, presupunând că lordul Ilden era încă la Pennybrook, nu se va duce numaimdecât la Sydenham.

Trebuia s'o prevină pe Florence. Timpul menajărilor inutile, trecuse. Patrick se duse la oficiul telegrafic și-i expedie soției sale o telegramă explicativă.

După spatele hangului, Despard făcuse la Castledale mai multe vizite, dar cu toate încercările făcute, nu putuse afla nimic despre scopul acestor vizite.

În telegrama lui, Patrick îi cerea soției sale să părăsească numai decît apartamentul mobilat și să se ducă la Palatul de Cristal, unde se vor întîlni. Pe măsură ce se apropia de locul de întîlnire, inima îi bătea mai tare; și când ajunse acolo, cunoscu o tortură nouă, mai mare decît toate torturile încercate pînă atunci.

Nimeni, la hotel, nu-l aștepta pe sir Patrick. Mistress Patrice nu venise acolo.

Pentru ca Florence să nu fi răspuns numai decît chemării sale, trebuie să nu fi primit telegrama, sau să fi survenit vreun obstacol.

Ce obstacol?

Patrick tremură. Inima îi devenise grea ca plumbul. Dar încă nu trebuia să dispere, căci poate, în timp ce-l devora neliniștea, Florence îl aștepta, liniștită, în camera ei.

Se va duce s'o găsească. Alături de ea, își bătea joc de Despard.

Sări într'un „Lansom” și dădu vizitiului adresa. Din câteva sărituri, el urcă scara și deschise repede ușa vestibulului.

Primul lucru care-l frapă, fu telegrama lui pusă pe măsuță, fără să fi fost deschisă. Unde era, deci, Florence?

Sună cu atîta impetuozitate, încît proprietărea veni numai decît, alarmată; buna doamnă fu foarte turburată, când tânărul se informă de soția lui.

— Cum! gemu ea, nu e cu dv.? Când am

văzut că timpul trecea și că nu se întoarce, mi-am închipuit că a venit după dv.

Patrick trebui să se sprijine de perete. Urechile îi vâjâiau, un nor îi trecea prin fața ochilor, totul se învârtea în jurul lui.

— Spune-mi exact ce s'a întâmplat, spuse el cu greutate.

Din cuvintele incoherente ale femeii, reuși să înțeleagă cele petrecute. În ajun, imediat după plecarea lui, o tânără femeie — o cameristă, după înfățișare — venise să-l caute pe lordul Ilden.

Intrucât Mrs. Fitz Morris, proprietăreasa, îi afirmase că nimeni, cu acest nume, nu locuia acolo, femeia insistase, spunând că-l văzuse de mai multe ori pe lordul Ilden, venind și plecând în tovărășia unei tinere doamne. — „Indiferent care e numele pe care ți l-a dat, cer să vorbesc locatarului d-tale”, mi-a spus. Și când i-am spus că ați plecat, a insistat să o vadă pe soția dv.

Ilden făcu un gest de înțelegere.

— D-na Patrice mi-a spus că o va primi pe tânăra femeie și a chemat-o înăuntru.

— Singură?

— Da, Mrs. Patrice m'a invitat să rămân în cameră: dar cum femeia refuza să vorbească în fața mea, Mrs. Patrice m'a rugat să le las singure și să aștept în vestibul.

— Și apoi, ce s'a întâmplat?

— Au părăsit casa împreună. Mrs. Patrice își pusese hainele de stradă. Făcea preocupată. Cum a trecut pe lângă mine fără să-mi vorbească, am întrebat-o dacă se înapoiază la

dejun, mi-a răspuns distrată: „Da, fără îndoială”.

— Nu ți-a lăsat o scrisoare pentru mine?

— Nu, sir, nici un cuvânt. Sunt sigură că, plecând, spera să se înapoieze mult înaintea venirii dv.

Toate întrebările lui Patrick nu-i mai aduseră nimic nou. În disperare de cauză, el scotoci tot apartamentul, căutând scrisoarea pe care Florence trebuia să i-o fi lăsat.

Febril, goli sertarele, scutură cărțile, revistele, cercetă marginile ziarelor. Nu putu descoperi nici un rând, nici un cuvânt.

Mrs. Fitz Morris îi întrerupse cercetările. Vizitiul „Lansomului” rămas în fața casei, întreabă dacă trebuia să mai aștepte. Poate că mr. Patrick îl uitase.

De fapt, Patrick, uitase și propria lui existență. Dar, de vreme ce i se amintea că îl aștepta o trăsură în fața ușii, el hotărî să profite de ea pentru a încerca unele demersuri. Luă din nou trăsura și se duse la un detectiv particular din Londra, a cărui abilitate era universal cunoscută. Oroarea de publicitate, dorința de-a salva onoarea familiei, totul se șterse în fața imperioasei nevoi de-a o regăsi pe cea dispărută.

Gândul acesta îl înnebunea. Crezuse totdeauna că Despard îl va căuta pe el mai întâi. Vedea acum că banditul putea tot atât de bine s'o aleagă pe Florence ca primă victimă.

De îndată ce detectivul fu pus în curent cu cele întâmplate, el reveni în grabă la Sydenham. Poate, în lipsa lui, Florence se întorsese?

Zadarnică speranță. Imensa lui disperare, deveni mai profundă.

— O, Florence! Florence! gemu el, cât timp n'am să te văd? Cât de goală îmi pare lumea fără tine!

Un suspin îi strânse gâtulejul... Și o lumină isvorî din durerea lui. Dragostea, dragostea la care nu se gândise încă, dragostea era azi învingătoare. Sentimentul de simpatie, de interes afectuos, se schimbase într'un sentiment mult mai arzător și mai dulce. Iubea...

CAPITOLUL XIX

În timp ce soțul ei o căuta astfel, Florence trecea printr'o încercare mult mai cumplită decât el.

Când proprietăreasa venise s'o înștiințeze că o persoană ceruse mai întâi să vorbească lordului Ilden și insistase apoi s'o vadă pe ea, fusese în acelaș timp uimită și înfricoșată.

Dar, dominând acest sentiment, hotărîse numaidecât s'o primească. Cum să combați cu eficacitate o primejdie pe care n'o cunoști?

Vederea unei tinere fete cu ochi candizi și cu obrajii trandafirii, care părea abea ieșită din satul ei, o liniști. Această țărancă simplă nu putea fi o conspiratoare primejdioasă.

Florence cedă numaidecât dorinței ei de-a vorbi între patru ochi.

— Voiam să-l văd pe lordul Ilden, declară fata, fără a se opri la vreo formulă de poli-

Florence roși. Niciodată în viața ei, nu spusese vrece minciună. Va fi oare nevoită s'o facă, astăzi?

— Lordul Ilden? repetă ea. Cine e acesta?

Fata o privi mai întâi cu uimire, apoi ochii i se umplură de milă.

— Adevărat? spuse ea. Nici nu v'a spus numele lui? Oh! mizerabilul, nu i-a fost rușine să vă înșele!

Indignarea ei candidă și prea sinceră în expresii, jigni mândria tinerei femei. Ar fi vrut să protesteze, să strige acetstei fete că neștiința ei era doar prefăcută și explozia aceasta ar fi ușurat-o.

— Aș putea să știu dece vrei să-l vezi pe lordul Ilden și ce ai să-i spui? întreabă ea.

Tânăra țarancă ezită. Simțea o adevărată milă pentru această doamnă care avea cel mult vârsta ei.

— Am venit să vă informez că soția lui e pe moarte, spuse ea, cu privirea în covor, și că îi cere, îl roagă să vină să-i spună adio, sărmana.

Ridică privirea și, pe furiș o cercetă pe Florence. Fu foarte uimită văzând că lovitura n'o atinsese.

— E o greșală, fata mea, poți să mă crezi, spuse liniștită Florence. Am cele mai serioase motive să cred că soția lordului Ilden e sănătoasă și că și-a văzut soțul foarte de curând.

Fata dădu din cap:

— Inteleg că vorbiți de dv. spuse ea. Văzându-vă, am ghicit că vă credeți soția lui, fără a vorbi de călătoria pe care ați făcut-o împreună la Lallerton. Dar singura căsătorie

care contează, e cea care a fost întâi înregistrată la biroul de stare civilă, adică cea a bieteii mele stăpâne. Și acum, ea moare de durere, pentru că cel care vă înșeală pe dv. i-a zdrobit și ei inima.

— Sunt absolut sigură că te înșeli, afirmă din nou Florence, încă plină de încredere. Dar vorbești de Lallerton, cine ești d-ta?

— Mă numesc Clara Wimple și sunt din satul Lallerton, răspunse fata. În ziua când ați venit acolo, v'am urmărit de departe pe amândoi, pe d-ta și lordul Ilden, până la gara Shipton. Deaceea nu m'am înșelat când l-am văzut aci, împreună cu dv. Când mă gândesc că în ziua aceea s'a făcut că nu știa că biata mea stăpână plecase. Totuși, știa bine la ce trebue să se aștepte, ea îi scrisese pentru a-l pune în curent cu toate. Intr'adevăr, dacă vă înșeală cum a înșelat-o pe stăpâna mea, nu-mi voi ierta niciodată că l-am prevenit în ziua aceea. Dacă i s'ar fi întâmplat o nenorocire, n'ar fi avut decât ceea ce merita... E drept că nu din dragoste pentru el ci din interes pentru sărmanul Mr. Despard, i-am recomandat să plece cât mai curând. Il văzusem pe bietul meu stăpân umblând în dimineața aceea în jurul vilei și, știind ceea ce știu, am crezut că fac bine.

— Spui că lordul Ilden s'a căsătorit cu stăpâna d-tale? Cine e aceasta?

— Lady Ilden, doamnă. Numai eu și ea știm acest lucru, căci, din dragoste pentru soțul ei, care i-a cerut să păstreze secretul, ea și-a păstrat numele de domnișoară.

— Dar eu vreau să știu care e numele ei

de domnișoară, reluă Florence nerăbdătoare.

— Miss Despard, doamnă. Eram în serviciul ei, la Lallerton. Când a plecat de acolo, m'am înapoiat la mama mea. Dar după ce s'a instalat aci, mi-a cerut să revin; și iată, am revenit, pentrucă o iubesc mult.

Numele lui miss Despard nu pricinuisese nici o surpriză Florencei, căci îl ghicise dinainte. Iși trecu mâna peste frunte. Nu mai înțelegea nimic, și totuși trebuia să vadă limpede.

Știa bine că era o minciună, această aserțiune că ea nu era soția lui Patrick. Era absolut sigură că el nu mai contractase niciodată o altă căsătorie. Era o calomnie inventată pentru a sdrusgina credința ei în el. Dar Daisy Despard era incapabilă să se alăture unei mașinațiuni atât de murdare. Daisy îi inspira aceeași încredere ca și Patrick... Era ciudat, într'adevăr, foarte ciudat. Dacă Daisy afirma că lordul Ilden s'a căsătorit cu ea, — dar nu, era imposibil. Patrick nici n'o cunoștea. Va fi deajuns să aibă o explicație cu Daisy, pentru a descoperi originea acestei extraordinare erori.

— D-ra Despard e de multă vreme cea mai bună prietenă a mea, spuse ea. Am fost foarte mâhnită că a încetat să-mi scrie și că nu mi-a dat noua ei adresă când a plecat din Lallerton. Dacă mi-o poți da, voi fi foarte fericită s'o vizitez.

— Oh! E foarte ușor. Locuște aci, în apropiere.

— Atunci merg cu d-ta, spuse Florence.

Nici nu-i trecu prin minte gândul unei capcane. Imbrăcă în grabă haina și pălăria. Așa

în stradă își aminti un amănunt pe care i-l dăduse fata.

— Mi-ai spus că d-ra Despard e foarte bolnavă. Sper că ai exagerat puțin.

— Oh, nu, doamnă. Aș vrea să mă înșel, dar chiar doctorul a spus că a ajuns la capătul puterilor și că nu e nici o speranță să se refacă. Și de aceea am luat hotărîrea să vin să-l caut pe soțul ei, pe care îl cheamă mereu. În ultimul timp, când era deja bolnavă și avea nevoie de liniște, o știre citită în ziar a doborât-o cu totul. A leșinat și de atunci e din ce în ce mai rău. Medicul spune că nu se poate vindeca, fiindcă nu mai vrea să trăiască.

Tragicul situației, impresiona tânăra ei imaginație; tot restul drumului, fata rămase tăcută.

Din partea ei, Florence nu era deloc dispusă să rupă tăcerea.

Oare trebuia s'o regăsească muribundă pe singura ei prietenă, care o ajutase și sprijinise în cele mai grele împrejurări ale vieții sale?

Durerea ei era mare. Nu acorda decât o mică importanță ciudatei istorii care amesteca numele ei cu cel al lui Patrick, n'avea nici o grijă în această privință, și, reprimându-și curiozitatea instinctivă, n'o va întreba nimic pe Daisy.

Apartamentul Despardilor era foarte aproape. În câteva minute, fură acolo.

De îndată ce deschise ușa, tânăra servitoare își înăbuși o exclamație de surpriză înspăimântată:

— S'a întors stăpânul! șopti ea.

Florence fu uimită de emoția ei. Nu era deloc

prevenită împotriva lui Guy Despard și găsea foarte normal să-l găsească la căpătâiul surorii sale.

El măsura vestibulul în lung și în lat. Cât de mult se schimbase, de când îl întâlnise la Witerby! Ochii i se rostogoleau înspăimântați, rătăciți. Paloarea și slăbiciunea lui, crescuseră.

Aștepta întoarcerea servitoarei, dând vădite semne de neliniște și, deîndată ce o zări, o dojeni aspru fără a observa că o însoțea cineva.

— Cum îți permiți să părăsești casa? Domnișoara s'ar fi putut trezi și putea avea nevoie de tine. Intră în camera ei, încet.

Atunci o văzu pe Florence; și fața lui răvășită de furie, se transformă numaidecât. Vederea tinerei femei îi făcea o adevărată plăcere.

— Am aflat că Daisy e bolnavă și că suntem aproape vecini, îi spuse Florence întinzându-i mâna.

Clara Wimple rămăsese acolo, ezitând. Ar fi vrut să vorbească, dar nu îndrăznea. Despard se întoarse spre ea, mâniat.

— Nu ți-am poruncit să te duci la domnișoara? spuse el.

Fata ascultă, cu părere de rău. Despard se întoarse spre vizitatoare.

— Sunt foarte mulțumit că te văd, spuse el. Locuești aproape, spui? Cu soțul dumitale, desigur?

Această întrebare o liniști pe Florence. Servitoarea era victima imaginației ei, sau făcea o ciudată confuzie. D. Despard era în curent cu căsătoria ei, o accepta ca pe un fapt normal.

— Da, răspunse ea, locuim la Selwood House bulevardul Woodborough.

— Și lordul Ilden e acum acolo?

— Nu. A plecat tocmai la Pennybrook. A primit azi dimineață o scrisoare care-l anunța că un unchiu al său, foarte bolnav, voia să-l vadă. A plecat imediat. E prima noastră despărțire.

Un zâmbet bizar flutură pe buzele lui Guy Despard.

— Și ultima, sper, spuse el. Dar voiai s'o vezi pe Daisy, nu? O vei găsi foarte schimbată. Era într'o stare de completă prostație, acum o clipă când am părăsit-o. Dacă-și revine și-ți vorbește, te rog să nu-i spui că m'ai văzut. Nu știe că sunt aci. Viu dintr'o călătorie și trebuie să plec din nou, numaidecât.

Florence îl privi uimită.

— O părăsești, acum? spuse ea. Mi s'a spus că e foarte bolnavă.

Trăsăturile lui Despard se crispară convulsiv; era îngrozitor. Florencei îi fu teamă.

— Din dragoste pentru ea, plec. Când mă voi întoarce, îi voi aduce o veste bună, o veste care o va reînvia.

Tânăra femeie avusese prea multe emoții în ziua aceea, pentru a căuta să afle sensul acestor cuvinte enigmatice. De altfel, o întrebare îi ardea buzele; dar agitația interlocutorului ei era atât de mare, încât nu îndrăzni s'o formuleze.

Florence intră în cameră.

La căpătâiul bolnavei, veghia o infirmieră. Ceva mai departe, sensibila Clara Wimple n'o pierdea din ochi pe muribundă.

Uitând orice altă preocupare, Florence căzu în genunchi lângă pat și, luând una din mâinile

slabe ce zăceau pe cuvertură,, o acoperi de sărutări.

— Daisy, murmură ea plângând, eu sunt, Florie a ta. Mă recunoști, nu-i așa? Spune-mi că mă recunoști, că mă auzi.

Nici un gest, nici o șoaptă, nu răspunse sfâșietoarei chemări.

Florence plângea, chinuită. Infirmiera îi puse o mână pe umăr, cu un gest binevoitor.

— Așezați-vă, doamnă, spuse ea pe un ton autoritar care răsuna ciudat în această atmosferă solemnă; pareți obosită și așteptarea noastră se poate prelungi încă multă vreme. Doctorul crede că bolnava noastră se poate stinge așa, încet, dar se poate ca înaintea sfârșitului, să-și revină pentru câteva clipe.

Florence o ascultă, dar continuă să plângă încet.

— Sunteți desigur, prietena pe care a chemat-o de atâtea ori. De mai multe zile, două cuvinte, două nume mai curând, sunt mereu pe buzele ei; le șoptește chiar și în delir: al dv. desigur și, desigur, cel al soțului ei.

Florence o privi.

— Al soțului ei? repetă ea.

— Locul lui ar trebui să fie aci, nu? Atâta timp cât a putut vorbi, ea n'a încetat să-l cheme: „Patrick! Patrick!”

Florence tresări, fața i se descompuse. Memoria ei trezită îi amintea toate detaliile ciudatei istorii pe care i-o povestise servitoarea... De ce să se sperie? Știa chiar dela Patrick că n'o văzuse niciodată pe Daisy. Și totuși, un spirit batjocoritor îi șopti la ureche că atunci când îl întâlnise pe Patrick, la gara din Witerby, a doua

zi după ce-l salvase dela moarte, el se ducea la Lallerton ca s'o vadă.

Își amintea fiecare cuvânt al convorbirii lor. El o întrebase: „D-ra Despard ți-a vorbit de mine?” Și așteptase cu mult interes răspunsul ei. Ea se mirase că el îi cunoștea prietena, coincidența i se păruse ciudată; atunci îi afirmase el că, până atunci, nu știa nici că ea exista.

— Ar trebui să-l prevenim pe soțul ei; ar trebui s'o vadă înainte de-a muri. Nu sunteți de aceeași părere?

Această sugestie o smulse pe Florence din dureroasa ei visare. N'ar fi putut spune de cât timp ședea acolo, lângă patul muribundeii, străină de scena lugrubă, pierdută în teribilul conflict în care voința ei lupta împotriva unei monstruoase posibilități.

Clara Wimple fusese cea care vorbise.

— Pe soțul ei? repetă Florence cu greu, ca și când cuvintele i s'ar fi oprit în gât.

— Da, pe lordul Ilden. Ar fi păcat să moară fără să-l vadă; îl iubea atât de mult! Devreme ce știți unde se află, nu vreți să trimiteți după el? N'am îndrăznit să vă cer acest lucru cât era stăpânul aci; dar el a plecat și nu se va înapoia prea curând, căci a luat trenul. Dacă lordul Ilden vrea să vină pentru o oră sau două, o poate face fără teamă. Dacă biata doamnă îl va vedea, chiar și numai o clipă, va muri fericită, căci n'a putut crede niciodată că el a părăsit-o pentru totdeauna.

Florence încercă să fie tare:

— Ți-am explicat deja, fată dragă, că te

înşeli. Soţul meu n'a avut nici un fel de legături cu miss Daisy, o ştiu chiar dela el.

Clara dădu din cap:

— Toţi bărbaţii sunt la fel, nu le e greu să mintă, afirmă ea cu convingere. Nu trebuie să-i crezi. Indiferent dacă sunt domni mari sau oameni simpli, le place să înşele femeile.

Florence o întrerupse:

— Ce dovadă ai despre căsătoria stăpânei dumitale?

— Mai întâi, dânsa mi-a spus că s'a căsătorit, spuse ea triumfătoare ca şi când cuvântul lui miss Despard ar fi fost literă de lege. Apoi, eram cu ea prima oară când l-a întâlnit. Era la începutul verii, în pădurea din Castledale. Miss Daisy s'a dus acolo să picteze vechile ruine. Adusesem un coş în care pusesem gustarea noastră, şi, în timp ce mâncam, a apărut lordul Ilden. Se întorcea dela pescuit şi rătăcise drumul. Ne ceru să-i arătăm drumul spre Castledale unde, spunea el, locuia de câteva zile. Eu îmi spuneam că dacă nu cunoştea drumul, ceeace mi se părea ciudat, în orice caz, era uşor să-l găsească singur; dar acesta era doar un pretext pentru a începe convorbirea, pe care o prelungi, căci domnişoara îi plăcuse. Eu nu-l priveam cu ochi buni; dar ea, nevinovată, nu-şi dădea seama de nimic, şi-l conduse până la cărare. Vorbiră multă vreme şi înţelesei, după unele cuvinte cari îi scăpară, că străinul îi plăcuse foarte mult. Imi ceru să nu vorbesc nimănui despre această întâlnire, de teamă să nu ajungă la urechile lui mr. Guy. El nu putea suferi ca ea să facă cunoştinţe noi, şi, mai ales, să vorbească unui bărbat.

„A doua zi, ne înapoiarăm la ruine, și frumosul domn veni și el. În toate zilele următoare, domnișoara făcea aceiași plimbare și ghiceam că tânărul domn venea s'o întâlnească, întrucât, dacă tabloul nu înainta de fel, fața ei strălucea și ea era foarte veselă.

„De atunci, eu nu l-am mai revăzut pe lordul Ilden decât odată, de departe, în ziua când a venit cu dv. la Lallerton. Nu s'a prezentat niciodată la vilă. Miss Daisy trebuie să fi prevenit că fratele ei nu l-ar vedea cu ochi buni.

„Mr. Guy lucra deasemeni la un tablou; pleca de dimineată pentru toată ziua și nu se ocupa de sora lui. Într'o zi, se duse la Londra; trebuia să rămână acolo câteva zile, pentru a vizita o expoziție de pictură.

„Deîndată ce plecă el, miss Daisy plecă și ea pentru o săptămână.

„Câteva zile după ce se înapoie, îmi spusă în taină că s'a căsătorit cu lordul Ilden. Nu trebuia să vorbesc nimănui despre asta, căci soțul ei avea motive foarte serioase să nu aducă la cunoștința familiei sale această căsătorie; dacă s'ar afla despre căsătoria lui, îi scria el, totul ar fi pierdut, adică interesele sale ar avea mult de suferit. Miss Daisy nu avea nimic împotriva acestor fapte; dar mie nu-mi plăceau. Eu n'aș fi putut iubi un om care mi-ar fi scris asemenea scrisori.

„Și iată că într'o zi, Mr. Guy descoperi adevărul. Miss Daisy, care promisese că va păstra secretul, refuză să mărturisească. Dar eu, animal nenorocit ce sunt, căzui în capcana pe care mi-o întinse și îi spusei totul despre că-

istorie și numele soțului. Miss Daisy fu foarte supărată și mă concedie; ea continuă să neghe era măritată.

„Mr. Guy nu era tocmai întreg la minte. Din ziua aceea, el și-o pierdu cu totul. Până atunci, își iubise mult sora. Mânia lui fu tot atât de desordonată ca și dragostea lui. Și jură că va lua viața celui care răpise onoarea surorii sale. Să-l ucidă pe lordul Ilden, ăsta era singurul lui gând.

„Miss Daisy — sau mai curând lady Ilden, dar n'am obiceiul să-i spun așa — continuă să-i scrie soțului ei. Ii expedia scrisorile pe o adresă străină, căci el o oprise să-i scrie la Ilden.

Nemaiprimind nici un răspuns, își închipui că scrisorile nu-i ajungeau; totuși, chiar și atunci, nevoind să fie neascultătoare, întrerupse corespondența până în ziua când află de planurile fratelui ei.

Citise într'un jurnal că lordul Ilden era în vizită la niște rude, undeva, în Yorkshire. Profită de acest lucru, pentru a-l pune în gardă.

În delirul ei, miss Daisy a povestit multe lucruri: oh, știu că febra te face să aiurezi și că nu trebuie să dai prea mare importanță celor spuse în acest timp. Totuși, dacă ar trebui să cred cele auzite, lordul Ilden nu e decât un monstru. Și dacă mai are puțină inimă, nu poate refuza să vină s'o vadă, mai ales dacă dv. i-o veți cere. Spuneți, nu vreți să trimitem după el?

Florence dădu din cap:

— Aș face-o, dacă aș crede că ceeace spui d-tă e adevărat, spuse ea. Dar sunt sigură

că e o confuzie în ceea ce privește persoana și stăpâna d-tale ar recunoaște acest lucru dacă ar putea vorbi. Lordul Ilden n'a putut contracta decât o singură căsătorie, și el e soțul meu.

Ea afecta o perfectă siguranță, în ciuda îndoelii pe care n'o mai putea goni.

Complotul acesta ciudat, sub a cărui teroare trăia, nu era decât o invenție.

În momentul acela, o chemare slabă, dar foarte distinctă, venind din patul de agonie, o făcu să vibreze toată.

— Clara!

Camerista se plecă asupra muribundeii.

— Da, domnișoară, sunt aci.

— Mr. Guy le aici?

— Nu, domnișoară, e plecat.

— Te-am auzit vorbind. Cu cine vorbeai?

Florence se apropiase, cu inima palpitând; era clipa de revenire pe care o prevăzuse medicul.

— Sunt eu, prietena ta Florie, spuse ea cu vocea tremurândă.

— Dulcea mea Florie, cum m'ai necăjit! Dar te-am iertat, când am aflat că o făceai fără să știi. Sper că pe tine te iubește, te iubește cu adevărat. Nu-ți voi mai sta multă vreme în cale. Eu l-am iubit, vezi tu? L-am iubit, dar el nu mă iubea.

Cuvintele îi ieșeau din gură încet, întretăiate.

Florence, aplecată asupra ei, cu urechea lângă gura ei, își reținea răsufkarea. Oboseala impuse bolnavei o tăcere, în timpul căreia păru că se reculege, că-și adună gândurile.

— Imi pare rău că fratele meu nu-i aci.

170 I-aș fi mărturisit ceea ce ar fi trebuit să-i mărtu-

risesc din primul moment, că... Patrick s'a căsătorit cu mine. Asta l-ar fi consolât puțin și i-ăr fi potolit ura. Tu, Florence, să-i spui lui Guy că eu i-am cerut să renunțe la răzbunarea lui. La ce-ar mai servi, acum? El a jurat că-i va lua viața, dar tu nu vrei asta, nu-i așa, Florie? Și tu îl iubești, pe Patrick al nostru? Pe tine nu te-a făcut să suferi...

Se opri, epuizată...

Cu o voce tot atât de joasă, tot atât de chinută ca și a muribundeii, Florence spuse:

— Da, îl iubesc.

— Atunci, nu-i spune lui Guy unde-l poate găsi.

Un geamăt ieși din gâtulejul Florencei. Intr'o străfulgerare, ea înțelese că Guy Despard era cel ce-l urmărea pe soțul ei, ca o fiară.

Tăcerea Florencei o neliniști pe bolnavă.

— Promite-mi că nu-i vei spune unde se află, Florie, repetă ea. Știu că și inima ta e zdrobită. Eu însămi am suferit atât de mult aflând că te înșela și pe tine, printr'o așa zisă căsătorie!

— E prea târziu, spuse Florence, cu o voce răgușită care nu mai era a ei. I-am spus adineauri unde-l poate găsi.

Accentele ei tragice nu avură puterea să turbure seninătatea care se reflecta acum pe fata bolnavei și care-i destindea trăsăturile obosite.

Ochii i se închiseră; buzele-i murmurară aceste cuvinte nedeslușite: „Sărmanul Patrick! Sărmanul Guy!

Erau ultimile cuvinte pe cari le pronunța.

Florence se ridică; se clătina; dar moartea Daisyei, oricât de tristă era, o sfâșia mai puțin

decât remușcările involuntarei trădări, mai puțin decât tragedia propriei ei existențe.

Guy Despard era în drum spre Pennybrook; era sigură de asta; o catastrofă era iminentă, o catastrofă de care era răspunzătoare. Dacă Patrick murea, sângele lui va cădea asupra ei. El o înșelase, poate; era incapabilă să judece limpede. Dacă Daisy spusese adevărat — și va afla acest lucru — căsătoria ei nu era legală. Pentru moment, nimic nu interesa mai mult decât viața lui Patrick. Il iubea și-l dăduse pe mâna ucigașului. Trebuia să-l salveze.

Trebuia să plece numaidecât la Pennybrook.

Se plecă asupra cadavrului credincioasei prietene și o sărută pentru ultima oară.

CAPITOLUL XXI.

Trenul nu mergea mai departe de York și, cum nu mai era altul până a doua zi, Florence fu nevoită să se ducă la hotel pentru o noapte.

Chiar în aceiaș noapte, era capturat, la Pennybrook, Guy Despard.

Călătoria porni din nou a doua zi, în zori, roasă de nerăbdare, disperată de incelina a trenului. Când ajunse, înfărșit la capătul călătoriei sale, nu mai era decât o umbră a fermecătoarelor fete care petrecuse o săptămână de vis la Sydenham.

Apropiindu-se de conac, Florence văzu că stourile erau trase. Ce însemna acest semn de doliu, dacă nu că ea venea prea târziu? Patrick era mort, Patrick, singura ființă din lume care conta pentru ea.

Sună cu febrilitate. Wardle îi deschise și fu foarte uimit auzind-o pe această tânără palidă, al cărei obraz îi era cunoscut și care-l întreba dacă lordul Ilden era la castel.

Când răspunse că milord plecase de vreo jumătate de oră, ea îl privi cu neîncredere. Decă încerca acest servitor s'o mintă?

— Storurile sunt frase. E vreun mort în castel?

— Da, doamnă, Sir Rupert, fratele stăpânului castelului a murit ieri.

Atunci își aminti ea că Ptrick plecase să-și vadă unchiul bolnav. Așadar, nu era un pretext inventat.

— Mi-ai putea spune unde s'a dus lordul Ilden plecând de-aici? întreabă ea.

— Nu știu. Mă pot informa.

El o introduse în vestibul și, după ce-i oferise un scaun, voi să plece, când o întrebare a Florencei îl opri.

— Nu știi dacă un domn Despard s'a prezentat aseară sau azi dimineață, ca să-l vadă?

Fața majordomului exprima o intensă uimire, pe care o reprimă imediat. Lordul Ilden promisese o recompensă de o mie de franci celui care-l va regăsi pe Despard sau va descoperi complicele care l-a liberat.

Ocazia putea fi bună.

— Da, doamnă, răspunse servitorul. Și adăugă cu abilitate.

— Acest domn Despard e, poate, un prieten al domniei-voastre?

Anchetatoarea se grăbi să răspundă afirmativ. Va avea poate ocazia să-l vadă pe nefericitul desechilibrat, să-i comunice dorința surorii lui.

În acest moment, o tânără fată anăru în fuadul

vestibulului. Florence o identifică numaidecât, e verișoara despre care-i vorbise Patrick și, iștită, găsindu-se în prezența unei fete nu mai în vârstă decât ea, făcu un pas înainte.

Dar privirea aspră, neîncrezătoare, ce se drepta spre ea, o opri pe loc. Catherine, rînd dela gară, unde-l condusesese pe vărul auzise întrebarea vizitatoarei. Ca și majordo crezuse că avea de aface cu o complice a l Despard, care încă nu știa că proiectele complice ei eșuaseră și că identitatea lui era descoperi

— Intră, spuse ea tinerei fete, ascunzându-ostilitatea. Eu îți pot da informațiile dorite ceeace-l privește pe Mr. Despard și lordul l'de Așteaptă aci, Wardle.

Punându-se astfel în gardă împotriva unei persoane care putea fi periculoasă, miss Hay conduse pe Florence într'un salonaș ce dădea i vestibul.

Dar, deîndată ce văzu fața vizitatoarei sale Cathie, cu toată dispoziția ei răuvoitoare, rec noscu absurditatea precauțiunilor luate. Aceas fată grațioasă și timidă, n'avea nimic din tip clasic al femeii-brigand. Expresia neliniștită marilor ei ochi violeți, ar fi înduoșat și inima cea mai aspră.

Cathie era gata să se lase cucerită, când de dată se gândi că poate acești ochi erau cei ce suciseră capul vărului ei.

— Ați spus, mi se pare, că d. Despard e un din prietenii d-v. Vă pot întreba ce motiv ave să-l căutați aci?

— I-am adus un mesagiu din partea suror lui, care a murit, răspunse prietena Daisy.

Dacă știți unde se află, aveți bunătatea să mi-o puneți; e foarte important să-l văd imediat.

— Dar nu mi-ați spus de ce îl căutați aci și nu într'altă parte.

— Pentru că știu că l-a urmărit pe lordul Ilden.

— Il cunoașteți pe d. Despard și știți că l-a urmărit pe lordul Ilden aici, sublinie ea satisfăcută că a putut stabili aceste două puncte.

Imi puteți spune de ce îl urmărea?

Acest uimitor interogatoriu o duse la disperare pe Florence.

— S'a întâmplat o nenorocire lordului Ilden și nu vreți să-mi spuneți? strigă ea, gata să izbucneasă în lacrimi. Spuneți-mi adevărul, vă conjur!

Strigase cu atâta ardoare, cu atâta sinceritate încât Cathie trebui să lupte din nou pentru a-și domina emoția; dar și de astă dată, rațiunea triumfă asupra sensibilității ei și răspunse cu răceală:

— Știi deci că prietenul d-tale Despard avea intenția să atenteze la viața lordului Ilden? Da, într'adevăr, a încercat, dar sunt fericită să-ți pot spune că n'a reușit. Pentru a scăpa de judecată, el a fugit, dar nu se poate să nu fie prins în scurt timp.

O expresie de bucurie atât de intensă luminează fața sărmaneii femei, încât Cathie se întrebă neliniștită, dacă nu pornise pe o cale greșită. Femeia aceasta atât de tânără — o copilă aproape — e adevărat sinceră, altfel n'ar fi putut găsi aceste accente.

— Sper că nu e rănit? întrebă Florence, încă neliniștită.

— Nu, grație curajului și prezenței de spirit a vărului său, Grant Ilden, a putut scăpa așa-

sinului, fără a avea ceva de suferit. Dar nu știu cine ești, doamnă; te pot întreba?

Florence ezită și-și privi interlocutoarea; ceea ce ceti pe obrazul ei, n'o incurajă de loc. Cathie o primise cu o vădită neîncredere și ea însăși se prezentase la conac cu destul de puțină încredere. Iși aminti că Ilden socotise prudent să nu comunice rudelor sale unde se afla și hotărâ să-și ascundă identitatea.

— Numele meu nu interesează, răspunse ea repede. E vorba de lordul Ilden. Am venit să-l gădesc și să-l salvez. Spuneți că Mr. Despard se ascunde prin apropiere?

Fruntea Catherinei se întuneacă din nou. Această neîncredere o rănea. Pentru ea, nu exista nici o îndoială că aceasta era aventuriera cu care se căsătorise vărul ei. Dacă nu urmărea vreun scop urât, ce motiv avea să-și ascundă numele, un nume de care ar fi trebuit să fie mândră?

— Incăpățânarea dumi'ale de-a păstra anonimatul, m'ar putea face să cred că ești complicea sceleratului care, după propria d-tale mărturisire, face parte din cercul cunoștințelor d-tale spuse ea. Aș avea dreptul să cred că el te trimite ca să obțină informațiile de cari are nevoie pentru realizarea planului său blestemat.

Și, după această vehementă apostrofă, deschise ușa.

— Wardle, strigă ea, roagă pe sir Jaspar să vină numaidecât.

Majordomul se grăbi să execute ordinul primit.

Florence fu îngrozită. Sir Jaspar, care o văzuse la Rectory, o va recunoaște. Teama pe care i-o inspirau locuitorii castelului, se mări; refuzau să-i spună ceea ce dorea să știe și voiau, poate,

s'o rețină cu forța. Neascultarea față de recomandările soțului ei, o aruncase în primejdia de care el voise, desigur, s'o apere. Nu degeaba nu voise el să-l întovărășească; el vedea mai limpede decât ea, sau știa lucruri cari ei îi erau necunoscute.

Trebuia să fugă, cu orice preț. Se îndreptă spre ușă.

Mai iute decât ea, Catherine se lipise de ușe și-i bara trecerea. Cu puterile îndoite de exasperare, Florence o dădu deoparte, deschise și fugi în vestibul.

Acolo, un nou obstacol o opri. Doi tineri intrau, venind din grădină. Florence scoase un țipăt de bucurie și alergă spre unul din ei, strigând: Patrick!

Dar se opri deodată. Tânărul se întoarse spre ea și femeia recunoscuse eroarea. Teroarea puse din nou stăpânire pe ea.

Catherine, roșie, agitată, o ajunse și, punându-i mâna pe umăr, încercă s'o rețină. Cei doi tineri rămaseră de loc, uimiți de această scenă de care n'o puteau înțelege.

Dar Percival înaintă spre ele. Își scoase pălăria și se inclină curtenitor în fața Florencei.

— Lady Ilden, dacă nu mă înșel? Ați aflat desigur de atentatul a cărui victimă era să cadă soțul dv. și ați venit să vă convingeți că e viu și nevătămat. Ce întâmplare supărătoare! Cred că a plecat din Pennybrook.

Vocea plăcută a lui Percival, cuvintele lui binevoitoare și mai ales asemănarea cu Patrick, cuceriră imediat inima Florencei.

— Vreți să-mi spuneți, domnule, unde a plecat?

Tași fi foarte recunoscătoare. Trebuie să-l întâl-
nesc pentru a-l preveni asupra primejdiei care-l
pândește.

— Oh! Ilden, a primit deja toate avertismentele
necesare; dar e foarte explicabil că vrei să-l
întâlnești.

Grant, oprit lângă ușa vestibulului, n'avea ochi
decât pentru Catherine. Evident, între cele două
femei avusese loc o scenă violentă. Era posibil
ca gelozia s'o rătăcească în așa măsură pe Cathe-
rine?

Era groaznic de nefericit, dar voia să se lămu-
rească definitiv, poate pentru plăcerea de a suferi
mai mult.

— Și presupun că nimeni nu se gândește să
vă împiedice, doamnă, spuse el.

Privirea Florencei, îndreptându-se instinctiv
spre Catherine, dădu un răspuns destul de lim-
pede acestei întrebări.

Ea se adresă din nou lui Percy, asupra căruia
se concentrau acum toate speranțele ei.

— Sora lui Mr. Despard m'a însărcinat să-i
duc un mesagiu care i-ar putea schimba pla-
nurile. Dacă reușește să-l ajungă pe soțul meu
— și sunt sigură că-l urmărește încă — trebuie
să mă găsească alături de el, gata să-mi împli-
nesc misiunea. Mr. Despard va ține seama de
voința surorii sale.

Percy păli.

Sora lui Mr. Despard v'a incredințat un me-
sagiu pentru el?

— Îi aduc ultimele ei cuvinte.

Paloarea lui Percy se accentuă. Fața lui era
acum lividă, trăsăturile descompuse, se întoarse.

Catherine îl scuti de-a mai răspunde. Evi-

denta desăprobare a lui Grant, privirea cu care o învăluia, o chinuiau; voia să se explice. Cel doi tineri nu păreau să-i împărtășească bănuelile; poate că erau nedrepte. Totuși ea vorbi cu prea multă căldură.

— Refuzul lady-ei Ilden de a-și divulga numele — deși îl ghicisem — mi s'a părut destul de ciudat, pentru a mă hotărî s'o rețin până când va voi să se explice.

— Ei bine, acum s'a făcut, spuse Grant pe un ton mușcător. Știm că lady Ilden a fost însărcinată de sora lui Despard să-i transmită fratelui ultima ei dorință.

Contrazicerea o exasperă pe Catherine, care se încăpățână și mai mult.

— Dar n'a spus care e motivul care-l întărește pe asasin. Dacă refuză să ni-l spună, ne este îngăduit să presupunem că e complicea lui.

— Complicea lui! repetă Grant, sufocat. Catherine, e absurd.

— Iar motivele cari îl animă pe asasin îl privesc mai mult pe Patrick decât pe noi, adăugă Percy. Dece s'o mai reținem pe lady Ilden? Înțeleg foarte bine că sunteți grăbită să plecați, doamnă, și dacă-mi permiteți, vă voi însoți numaimăcel până la gară.

Un șomot de pași ce venea depe scară, îi anunță că se apropie cineva. Percy, luând-o pe Florence, ieși în grabă.

Când unchiul Iaspar, cel cu pașii ajunse în vestibul, persoana pentru care fusese chemat, dispăruse.

— Ce s'a întâmplat? îl întreabă el pe Grant. Grant se întoarse pe călcâie.

— Catherine are să-ți povestească totul. Eu prefer să nu mă amestec.

Ieșind din alee, Percival după ce se convinsese că nimeni nu era în apropiere pentru a-l putea auzi, începu conversația.

— E un noroc că vărul meu mi-a împărtășit planurile lui, spuse el. Atentatul din noaptea trecută, care se pare că a fost precedat de multe altele, l-a afectat mult și a hotărât să plece cât mai departe până în ziua când Despard va fi arestat. S'a gândit că cel mai bun lucru ar fi să se refugieze în Scoția. Știți desigur că el posedă la Lochtarry o mică proprietate, un pavilion de vânătoare? Trebuie să vă fi scris aseară pentru a vă cere să-l întâlniți acolo. N'ați primit azi dimineață scrisoarea lui?

— Am călătorit toată noaptea, răspunse Florence, puțin deconcertată de perspectiva unei noi călătorii, mai lungi, mai neplăcute decât cea dintâi. Dar dacă sunteți sigur de ceea ce spuneți, mă voi duce direct în Scoția, fără a mă întoarce la Sydenham.

Percival aruncă o nouă privire în jurul lui.

— Oh! sunt sigur că Ilden s'a dus direct la Lochtarry, cum avea de gând, afirmă el. Il veți întâlni, fără îndoială, chiar înainte de a ajunge la Edimbourg.

Această speranță învioră curajul Florencei și îi dădu puteri noi; dar fața ei, care se luminase, se întunecă aproape imediat și ea continuă să meargă tăcută.

Percy, neliniștit, o privi cu coada ochiului și o întrebă, nervos:

— Veți pleca numai decît după soțul dv. nu?
Florence eziă o clipă, apoi răspunse turburată:

— N'am bani. Am venit direct la Pennybrook, plecând de lângă patul de moarte al prietenei mele.

Deși nu era prea bogat, astăzi din fericire, Percy avea asupra lui o hârtie de o sută de franci. O oferi cu multă grație.

Florence fermecată de amabilitatea tovarășului ei, și știind cât de mult va aprecia Patrick acest serviciu, acceptă numaidecât, recunoscătoare.

— Cum vă voi putea mulțumi? spuse ea. Suneți oă lordul Ilden e vărul dv.; nu sunteți Mr. Percival Hden?

— Nu, eu sunt vărul Grant, spuse el.

Ii dădu mâna, pentru a putea pleca.

— Sunt foarte supărat că nu vă pot însoți până la gară, adăugă el, dar se apropie ora când va trebui să conduc la Nordenhale rămășițele pă-mântesti ale sărmanului meu tată. La revedere! Pe curând, nu?

Se înapoie spre casă. Acum, când scopul lui era atins, nu era prudent să se arate mai mult decât era necesar în tovărășia lady-ei Ilden. Era mulțumit de activitatea lui din acea după amiază. Mesagiul Daisy-ei Despard nu va fi transmis prea devreme fratelui ei. În cel mai bun caz (sau în cel mai rău), lady Ilden nu va fi înapoi înaintea funeraliilor. Și între timp, dacă Percival își cunoștea bine omul, Despard va avea grijă să-l trimită pe Patrick într'o lume mai bună și poate oă și el, asasinul, va fi încătușat. Iar el, Percival, va putea trăi în pace; nu va rămâne nici o urmă a greșelii în care-l târâse o pasiune trecătoare.

CAPITOLUL XXII

Amabilitatea lui Percy față de vizitatoare și graba cu care o condusesese la gară, dădura lui miss Hay noi motive de neîncredere. După părerea lui Patrick, pe care Cathie și-o însușise, Percival fusese cel care-l ajutase pe Despard să evadeze. Lady Ilden complecta trio-ul.

Jaspar refuză să împărtășească părerile mamei Hay.

— Dece ați lăsat-o să plece înainte de-a fi vorbit eu cu dânsa? întrebă el.

— Nu știu nimic. Nu era deloc grăbită să ne comunice secretele ei și nu s'a arătat deloc dispusă să-și prelungească vizita. Pentru a vorbi limpede, s'a speriat când am trimis după d-ta și a fugit.

— Insfârșit, miss Hay, ce vrei să insinuezi?

— Triumful acestei aventuriere asupra omului a cărui avere și al cărui titlu o tentau, n'o apără de bănuiala de a fi auxiliara unui mizerabil. Dacă n'ar avea nici un amestec, cum îți explici d-ta că cunoștea proiectele asasinului?

— Draga mea copilă, imaginația ta e prea fertilă. O cunosc pe miss Courthorpe. Am întâlnit-o la Rectory. E o fată fermecătoare. Dacă miss Courthorpe ar fi ambițioasă pe care o presupui, s'ar feri să lase să se atenteze la viața bărbatului ei; ar ține prea mult la poziția cucerită. Mi se pare că afacerea asta v'a făcut să vă pierdeți capul. Ei bine, du-te, du-te repede și ad-o înapoi. Spune-i că singurul lucru pe care trebuie să-l facă, e să se înapoieze aci și

să aștepte până când îi vom putea telegrafia soțului ei și să primim răspunsul.

— Percival a însoțit-o până la gară. Dacă eu n'am fost destul de drăguță, cred că el a avut grijă să repare greșala mea, spuse Cathie ironic, gândindu-se că cei doi își puneau împreună la cale planurile lor.

— Ah! Ah! Foarte bine!! Dacă Percy a fost drăguț, lucrurile sunt aranjate, spuse el plecând.

Catherine rămase singură cu gândurile ei. Încerca să se justifice în proprii săi ochi. Dacă miss Courthorpe se căsătorise din interes, ea n'avea într'adevăr nici un motiv să dorească să-și piardă poziția cucerită cu prețul atâtor eforturi. Și fără voia ei, fața palidă și descompusă, ochii plini de lacrimi ai Florencei, o chinuiau.

Dacă se înșelase, dacă fusese nedreaptă! Nu și-o va putea ierta niciodată.

Chinuită de remușcări, își luă pălăria și ieși în grabă, pentru a încerca să-i întâlnească pe Percy și pe tovarășa lui, intenționând să se explice.

Cu pași mari, străbătea aleea. Pentru a câștiga timp, o luă pe drumul cel mai scurt. Ora trecerii trenului nu era prea apropiată, dar era grăbită să stea de vorbă cu Florence.

Această împrejurare o împiedică să-l întâlnească pe Percy, care se înapoia la castel.

Cum se apropia de gară, văzu venind un tren. Nu luă seama la el; era un tren care pleca spre Nord. Călătoria care o interesa va lua trenul spre Ilden-Market sau spre Londra; acesta nu va trece decât peste o oră.

Mirată că n'o vedea pe Florence în gară,

trecu pe linie. Dar nici acolo n'o văzu pe cea pe care o căuta.

Oare Percival o dusesse într'adevăr la gară pe lady Ilden? Bănuelile Cathiei se treziră din nou. Dar poate că tânăra femeie trecuse, din greșală, pe linia cealaltă.

Fără a crede acest lucru, dar pentru a-și liniști conștiința, Cathie trecu prin fața locomotivei. Dar linia aceasta era goală; toți călătorii se instalaseră deja în tren.

Șeful micii gări, se pregătea să dea semnalul de plecare. Văzând o doamnă pe care o cunoștea ca fiind dela castel, el așteptă și o interogă printr'un semn. Catherine îi răspunse tot printr'un semn, negativ. Semnalul fu dat, trenul se urni din loc.

Deodată, cu riscul de a se răni, Cathie deschise o portieră și intră într'un vagon.

O zărise pe Florence, Florence care plângea. Cedând unei impulsii generoase, ea alergă s'o consoleze.

— Cred că m'am înșelat în privința d-tale, lady Ilden, spuse numaidecât Cathie, incapabilă de ocouri. Am fost nedreaptă, arătându-mă atât de aspră și-ți cer iertare. Dar unde pleci? Știi că acesta nu e trenul de Ilden Market?

Vocea care-i vorbea, părea sinceră. Totuși, un asemenea reviriment era atât de inexplicabil, încât Florence rămase neîncrezătoare.

— Plec în Scoția pentru a-mi întâlni bărbatul, spuse ea.

— În Scoția? Dece în Scoția? Lordul Ilden nu-i acolo. A plecat spre castelul care-i poartă numele; d-ta îi întorci spatele. Percival ți-a spus că a plecat în Scoția?

— Nu, mr. Grant. N'am vorbit cu fratele lui.

— Greșești. Percival te-a însoțit la gară, și numele de Grant e al fratelui său. Această uzurpare de personalitate dovedește duplicitatea lui și va furniza lordului Ilden un argument în plus împotriva lui. Cât de mult am greșit față de d-ta! Mă vei ierta oare vreodată?

Purtarea lui Percy furniza Cathiei dovada evidentă a nevinovăției Florencei. Un complice nu și-ar fi îndreptat aliatul pe o cale greșită. Căința ei era tot atât de mare ca și greșala comisă.

— Te întrebi de ce m'am arătat atât de aspră față de d-ta? spuse ea. E pentru că anunțul căsătoriei voastre mi-a produs o impresie penibilă. Nu puteam crede că-l iubești pe vărul meu, pe care-l cunoști de atât de puțină vreme. Acum văd că m'am înșelat. Sunt sigură că-l iubești.

— Cum aș putea să nu-l iubesc? răspunse Florence, devenită însfârșit ma, increzătoare. Il iubesc din toată inima. Imi vei spune unde a plecat, nu? Iartă-mă că mă îndoiesc încă, dar, sunt doborâtă! De ce voia vărul Percival să mă depărteze de soțul meu? Ce interes are?

— Tocmai răspunsul la aceste întrebări trebuie să-l descoperim.

Când îl vom fi găsit, vom avea cheia acestui mister. Acum nu pot să-mi explic cum, după ce te-am văzut, am putut continua să te bănuiesc. Dar totul s'a sfârșit; nu mă vei iubi niciodată.

— Oh! ba da, cred că te voi iubi, spuse Florence cu elan.

Cathie o îmbrățișă și o sărută de mai multe

ori. Fiecare sărutare i se părea o reparație a greșelii comise.

— Acum când ne-am împăcat, spuse ea mângâind mâinile Florencei, cred că ar fi bine să-mi spui tot ce știi despre acest Despard. Cunoști motivul urii lui față de soțul d-tale?

Fața Florencei, care se luminase, se întunecă din nou. În timp ce tremura pentru viața lui Patrick, ea uitase cealaltă tragedie, cea a vieții ei, al cărui act hotărâtor trebuia să se joace poate peste câteva ore, când îl va întâlni pe cel despre care Daisy spusese că e soțul ei.

— Vărul meu Patrick e convins că acesta e asasin plătit, mai spuse Catherine. Bănuește că e instrumentul unei rude lipsite de scrupule care râvnește la averea și titlul lui. D-ta ce crezi?

Florence dădu din cap.

— D. Despard nu e în solda nimănui, spuse ea. El crede că are de răsbunat o chestiune personală.

— O chestiune personală! exclamă Catherine. Dar sunt sigură că Patrick nici nu-l văzuse vreodată pe Despard, atunci când acesta și-a început atacurile. De altfel, vărul meu n'a făcut niciodată cuiva vreun rău. E omul cel mai drept și mai bun din lume.

— O știu tot atât de bine ca și d-ta, spuse Florence. Apoi, o forță o împinse să vorbească și adăugă: „Totuși, prietena mea Daisy Despard mi-a afirmat, câteva clipe înainte de-a muri, că lordul Ilden s'a căsătorit cu ea în taină. După cererea lui, ea n'a vorbit nimănui despre asta, nici chiar fratelui ei, care descoperind legăturile lor, crezu că are de răzbunat

• În drum, Catherine se gândise că mama ei se putea neliniști de dispariția ei și îi telegrafiasse că pleca la Ilden, de unde se va întoarce deseară. Dacă îi era imposibil să se întoarcă în aceeași zi, lady Mary Hay nu trebuia să se neliniștească.

Temându-se încă de Percival, Cathie nu vorbea nimic de Florence și nu dădea nici o explicație.

Dece s'a dus Cathie la castel, dacă nu pentru a-l întâlni pe Patrick? Și ce avea de gând să-i spună? Impinsă de emoția care o stăpânea, era în stare să facă orice... Și biata mamă, nu ghicea nimic. Ea însăși nebună, lăsa unei alte nebune libertatea de-a face tot ce voia.

Torturat de aceste gânduri, Grant rățăcea prin casă, ca un suflet păcătos. Trebuia ca cineva să o salveze pe această inconștientă, chiar și fără voia ei.

Acest cineva nu putea fi decât el. Se duse să-l caute pe Percy.

— Nu pot pleca odată cu voi la Norden-hale, spuse el, vă voi găsi ceva mai târziu.

Percy îi aruncă o privire fugară. Ce știa Grant despre întâmplarea de azi dimineață, când îi folosisse numele?

— Vrei să treci mai întâi pe la Murgatory? spuse el ironic. N'ai răbdare să aștepti până mâine pentru a cunoaște testamentul bietului papa?

Murgatory era avocatul familiei.

— Nu mă îndoiesc că tata a dat dispoziții conforme justiției, spuse Grant înțepat.

Dar insinuarea lui Percy îl puse pe gânduri. El contase totdeauna pe faptul că averea — nu

prea mare, într'adevăr, — a mamei sale, a doua soție a lui sir Rupert — Percy era fiul celei dintâi — îi va reveni la moartea tatălui său.

Înainte de revenirea lui Patrick în Angliu, el se întrebase dacă această avere îi va permite să ceară mâna unei fete bogate—se gândea la Cathie Hay, pe care o iubea din tot sufletul — fără ca alegerea lui să poată fi privită ca o afacere.

Ducându-se la gară, gândul că puțin scrupulosul Percy îl putuse jefui de partea lui de moștenire, îl chinui. Dar ce-l interesau banii? Chiar dacă ar avea posibilitatea să se căsătorească, n'ar mai dori-o. Pentru el, nu exista decât o singură femeie pe lumea aceasta, și aceea îl iubea pe Patrick.

Pe măsură ce se apropia de castel, Grant simțea cum tristețea lui crește. Castelul era parcă îndoliat. Însuși hallul, lua o înfățișare neospitalieră, cu mobilele lui acoperite cu pânze, cu tablourile și panopliile deasemeni acoperite.

În această locuință, în care viața părea că se stinsese, își făcuse Florence intrarea puțin triumfală, cu câteva ore înainte.

Lordul Ilden nu apăruse la castel și nu trimise ordine să fie așteptat. Credinciosul Jardin nu știa nimic despre el.

Catherine fu foarte neliniștită. Părăsind-o, Patrick o lăsase să înțeleagă că venea aci. Nenorocirea pe care ea căutase s'o împiedice prin toate mijloacele, se produsese oare? Simțea nevoia unui ghid mai sigur decât ea.

Deodată, scoase un țipăt de bucurie. Ca un

răspuns dat dorinței sale neexprimate, ea îl recunoscu, prin fereastra deschisă, pe Grant, care venea pe alee. Alergă în întâmpinarea lui.

— Oh! Ce mulțumită sunt că ai venit! exclamă ea, prea agitată pentru a remarca aerul lui tragic. Ne vei da sfaturi bune.

— Ai știri dela Patrick?

— Știri dela Patrick? Nu. Îl credeam aici.

— Și eu credeam că e aici, spuse Catherine. Mi-a spus că va rămâne aci până la înmormântare, dar n'a venit. E neliniștitor. Grant, trebuie să faci o anchetă asupra lui, prin toate gările. Trebuie să știm ce s'a întâmplat.

— Nu înțeleg, spuse Grant cu răceală. Îl dădă-ți-a dat întâlnire aici?

— Nu. Ce-ți trece prin minte? N'aș fi venit aici dacă n'aș fi întâlnit-o pe soția lui, spuse ea nerăbdătoare.

— Așadar, n'a fost deajuns că s'a căsătorit cu alta, pentru ca să renunți la el, spuse Grant disprețuitor.

— Grant, strigă Catherine, ce vrei să spui?

— Vreau să spun că mă înnebunești! Dragos' e! ta e nebunească, devreme ce acest mizerabil ți-a arătat limpede că nu-i pasă de tine, căsătorindu-se cu altă femeie. Dumnezeu știe că nu-l invidiez nici pentru averea, nici pentru titlul lui! Nu, nu sunt gelos decât din zina în care tu i-ai dăruit singurul bun pe care l-am dorit vreodată și pe care el îl disprețuește. Dar chiar acest dispreț, nu te face să renunți. Când m'ai văzut aici, inima ta a sburat spre el; nu te-ai gândit la mine, care mi-aș da viața ca să-mi acorzi unul din gândurile tale. Tăcerea pe care am păstrat-o până azi, as fi continuat s'o

păstrează, dacă Patrick te-ar fi iubit. M'aș fi mulțumit să te știu fericită. Dar nu pot să văd cum suferi. Ura împotriva rivalei tale, e clară pentru toată lumea. Ce-ai făcut cu biata femeie?

Rămăseseră în picioare, în hall, și se priveau. Cathie cu ochii scânteietori, palpitând, îl asculta pe Grant, fără a se gândi să-l întrerupă. Mai întâi o cuprinsese mânia,, o mânie egală cu violența lui Grant; apoi, o emoție cu totul diferită făcuse să i se urce sângele în obraji. În sfârșit, vorbise! Această mărturisire, atât de mult dorită, atât de mult așteptată și pe care se temea că n'o va auzi niciodată, fusese în sfârșit pronunțată. Nu se mai gândea la Patrick.. își savura fericirea.

Se retrăgea fără a răspunde, când deodată se găsi față în față cu Florence.

Nefericita femeie nu putuse suporta o așteptare mai îndelungată. După ea, sir Grant venise să aducă vești, vești rele; și Catherine nu se putea hotărî, probabil, să i le împărtășească; altfel, ar fi chemat-o până acum.

— Ați aflat ceva? spuse ea pe un ton rugător. Catherine, scumpa mea Catherine, nu-mi ascunde nimic, te rog.

Catherine dădu din cap.

Triumfătoare, se întoarce spre Grant. Afecțuoasa chemare a Florencei dădea un răspuns întrebării lui: „Ce-ai făcut din biata femeie?”

Isi făcuse din ea o prietenă.

— M'ai întrebat unde e lady Ilden? spuse ea, și nu mi-ai lăsat timp să-ți răspund că a venit aci cu mine. Apropos, încă n'ai fost prezentat noiei tale verișoare; Florence, draga mea, ți-l prezint pe adeveratul Grant Ilden.

Fața expresivă a poetului, trăda sentimentele diverse cari îl chinuiau. O bănuise pe nedrept pe această fată adorabilă; din vina lui, propria-i cauză era pierdută.

— Dece „adevăratul Grant”? întrebă el, căutând să pară natural.

— Să-l întrebi pe Percival, răspunse Cathie. Sunt mai multe lucruri pe cari trebuie să le afli pentru a ne putea fi de folos.

— Sunt la dispoziția voastră, răspunse Grant, și voi face tot ce se poate pentru a reuși.

Se întoarseră toți trei în micul salon în care cele două femei se aflau în clipa sosirii lui Grant și Cathie îi povesti întreaga istorie a lui Despard, urmările lui împotriva lordului Ilden, origina urei lui și explicația cu Florence, care dovedise că această ură își greșise adresa.

Pe măsură ce vorbea, Cathie vedea cum crește confuzia lui Grant și simțea o mare bucurie secretă în această nevinovată răzbunare. După ce află toată povestea, Grant întrebă:

— Nu vi se pare posibil ca, în drum, Patrick să-și fi schimbat hotărîrea și să se fi întors la Sydenham? Oricum, am putea telegrafia proprietăresei apartamentului mobilat, pentru a o întreba. Am putea deasemeni telegrafia paznicului dela Lochtarry, pentru a-l întreba dacă stăpânul lui e acolo, sau dacă, cel puțin, și-a anunțat sosirea, după cum afirmă Percy. Mi se pare puțin probabil ca Patrick să-l fi pus pe Percy în curent cu hotărîrile luate, dar nu trebuie să neglijăm nimic. Ce credeți voi?

Cele două femei fură de acord și Grant mai propuse:

— În timp ce voi veți aștepta răspunsul,

eu voi putea face o anchetă dealungul liniei ferate. Vom afla astfel în ce gară a coborît prietenul Ilden.

Catherine îl conduse până în vestibul, pentru a putea rămâne o clipă singură cu el.

Grant o privi, pocăit.

— Mă vei putea ierta vreodată? întrebă el.

Inima Cathiei bătea să se rupă; iertarea cerută, i-o acordase deja, dar nu trebuia să capituleze prea repede.

— Cred că încă nu înțelegi bine ce trebuie să-ți iert, spuse ea grav.

— Știu că m'am purtat nedemn față de tine, cea mai bună dintre femei, spuse el cu pasiune. Ar fi trebuit să te cunosc mai bine și să nu mă las influențat de aparențe.

— Va fi deajuns să-ți dau o dovadă, pentru a te face să roșești, spuse ea. În ajunul zilei în care a întâlnit-o pe miss Courthorpe, Patrick mi-a cerut să devin soția lui. Și aş fi avut onoarea să fiu lady Ilden, verișoara ta, dacă n'aş fi refuzat să iau un bărbat pentru care n'aş fi avut decât o prietenie sinceră.

Un val de sânge îmbujoră obrazii lui Grant.

— L-ai refuzat! exclamă el, nu fără o oarecare neîncredere în glas.

Cathie încruntă sprâncenele și Grant simți că intră în pământ.

— Iartă-mă, spuse el cu umilință. Nu sunt decât un gelos prost.

Glasul lui mărturisea atâta mâhnire, încât Catherine nu putu să nu-l ierte din nou.

— Te voi ierta când îl vei fi regăsit pe vărul Patrick, spuse ea. Tonul promitea mai mult

decât cuvintele; și Grant, trecând dela dispare la o imensă bucurie, îi luă mâna și o sărută cu o patimă care o înspăimântă pe Catherine; apoi ieși repede.

La poștă, expedie cele două telegrame, apoi se duse la gară și merse dela o stație la alta, interesându-se de lordul Ilden.

În ciuda hotărîrii de-a se uita pe sine, un gând îl chinuia mereu: „Voi avea oare mâine o avere destul de mare pentru a-i cere mâna? Mâine, ce va fi mâine?”

La Shipton Gate, obțină în sfârșit informația dorită. Șeful gării, recunoscându-l după descrierea făcută, spuse că-l văzuse coborând acolo din tren. Putea afirma deasemeni că nu se înapoiasese la gară.

Înarmat cu aceste informații, Grant se înapoie la castel, fără să știe că, dacă ar fi ajuns până la Rickerby, ar fi aflat că Patrick — după vizita făcută hangitei din Lallerton — se întorsese în grabă la Londra.

Telegrama trimisă la Sydenham, nu ajunsese acolo decât după ce lordul Ilden părăsise Selwood House pentru a se duce la un detectiv.

După ce așteptară în zadar un răspuns cele două femei plecară la Shipton Gate, cu primul tren.

CAPITOLUL XXIV

Ceremonia funeraliilor se sfârșise. Trupul lui Rupert Ilden odihnea lângă strămoșii lui, și lordul Ilden încă nu apăruse.

194 Miss Hay își amintea cât de hotărît fusese

Patrick să nu renunțe la această obligație de familie.

Percival, care nega cu nerușinare că se dăduse drept fratele său, continua să afirme că Patrick îi vorbise de o călătorie în Scoția și trecea sub tăcere promisiunea lui de a lua parte la înmormântare.

În fond, el se temuse că-l va vedea apărând și revenind spre conac, se felicita de-a fi mult mai aproape de moștenirea baroniei lui Ilden decât cu două zile înainte.

„Patrick e unul dintre proștii aceia cari se cred legați de o promisiune, gândi el. Trebuie să fi survenit vreo piedică, dacă nu s'a întors la Nordenhale”.

Catherine, cu sentimente deosebite, avea aceleași gânduri. Nu mai îndrăznea să vorbească de speranță, tinerei femei care mergea alături de ea și care-și pusese toate speranțele în dânsa.

Fără a se amesteca în cortegiul familiei, cele două femei se așezară în biserică, pentru a asista la ceremonia funebră. Amândouă încercaseră aceiași impresie penibilă, constatând lipsa lui Ilden printre rudele și prietenii adunați în jurul sicriului.

Plecând din cimitir, o luară pe drumul cel mare, deși drumul pe cărare era mai scurt.

Sir Charles, apropiându-se de Grant, care mergea cu privirile în pământ, încercă să lege o conversație.

— Din cele spuse de Percival, am înțeles că tatăl vostru a întocmit un nou testament, cu două zile înainte de-a muri. Jane n'a știut

nimic de asta; mi se pare foarte ciudat că lucrul a fost făcut în taină. Presupun că ești în curent?

— Nu, spuse Grant, întunecat, tatăl meu nu-mi făcea confidențe. Aș spune chiar că de câțva timp nu mai avea încredere în mine și preferința lui pentru Percival devenise mai accentuată; îl reținea mult în apropierea lui.

Neîncrederea tatălui îl mâhnise mult pe bietul băiat. Vestea aflată acum, îi dădu un nou motiv de neliniște. Era atât de preocupat, încât nici n'o văzu pe Catherine, care fugea după el, agitată.

Avea nevoie de ajutor și se gândise la el. Dar lucrul era atât de important, încât nu mai avu timp să-l urmeze.

Chemă câțiva servitori cari, mergând în urma stăpânilor lor, erau mai aproape de ea.

— Despard, omul care a încercat să-l asasineze pe lordul Ilden, e ascuns în tufiș, spuse ea. Lady Ilden l-a văzut și a alergat să-l găsească. Să fugim în ajutorul ei.

Povestea atentatului era deja cunoscută la Nordenhale și fiecare știa că sir Jaspar promisese o recompensă celui ce-l va prinde pe asasin.

Avertismentul lui miss Hay provocă senzație. Numai decît, se formă un grup în jurul ei. Catherine le arată direcția în care pornise Florence deîndată ce-l văzuse pe Despard, care-i spiona, cu ochii rătăciți, pe oamenii ce se înapoiau dela cimitir.

— Trebuie să-i vorbesc, spusese ea în goană prietenei sale, să aflu dacă l-a întâlnit pe Patrick.

Catherine n'avusesse vreme s'o rețină și, cum grupul se înapoia fără a fi descoperit ceva, ea regretă amar că n'o urmăse numai decât pe Florence în loc să pregătească aceste întăriri inutile.

În casă, nu se știa nimic de acest incident. Mr. Murgatory deschidea, cu o încetineală solemnă, documentul pe care cu două zile înainte de moarte, îl întocmise și-l semnase sir Rupert. Testamentul era foarte scurt; lectura lui dură doar câteva minute. Afară de o moștenire neînsemnată lăsată fiicei sale Jane Barton și un venit de câteva sute de lire pentru Grant, sir Rupert îl numea pe fiul său mai mare, Percival, legatar universal.

Cele mai negre temeri ale lui Grant se confirmaseră. Tatăl lui îl jefuise pe nedrept.

Sdruncinat, se ridică și rupse tăcerea jenantă care se stabilise.

— N'a fost menționată averea personală a mamei mele, spuse el. Fusese hotărât că ea-mi va reveni mie la moartea tatălui meu.

Mr. Murgatory își frecă una de alta mâinile grăsuțe.

— Dacă această promisiune a fost făcută, clientul meu a uitat-o însă scriindu-și testamentul, spuse el. Cea de-a doua soție a lui — mama dv. — i-a lăsat puțința de a dispune de averea ei cum va voi. Acest act, împreună cu cel pe care vi l-am cetit, e în perfectă regulă.

Grant se apropie de Percy.

— Tu m'ai jefuit! strigă el. Altfel, tatăl meu nu s'ar fi purtat în felul ăsta cu mine!

— Și eu sunt de aceiaș părere, spuse sir

Charles, pe care mânia îl înăbușea. Testamentul socrului meu e atât de ciudat, atât de puțin în raport cu justiția și cu drepturile copiilor lui, încât nu se poate să nu recunoști influența unei voinți străine asupra spiritului slăbit al unui bătrân.

Urmă o ceartă, la care Grant nu voi să ia parte. Devreme ce răul era ireparabil, demnitatea îi cerea să-l accepte fără nicio vorbă. Părăsi brusc odaia și se duse în camera lui. Nu-i mai rămânea altceva de făcut, decât să-și adune puținul pe care avea și să plece.

Baronul continuă să susțină lupta, apărând o cauză pierdută. Percy zâmbea triumfător.

— Dacă vreți să aduceți chestiunea în fața unui tribunal, sunteți liberi s'o faceți, spuse el. În acest caz, îl voi însărcina pe Mr. Murgatory să apere testamentul, căci eu părăsesc chiar astăseară Anglia. Și întrucât trebuie să mă pregătesc de plecare, îi las tot lui grija de a susține mai departe această discuție, dacă vrei s'o prelungești.

Părăsi salonul, cu capul sus, cu un zâmbet orgolios pe buzele lui subțiri. Dar deîndată ce trecu pragul, zâmbetul se stinse. Groaza se citea în ochii lui. În fața lui se afla nu un spectru, ci un om viu, cel pe care-l crezuse dispărut pentru vecie din drumul său.

Lordul Ilden era palid ca un mort. Trăsăturile lui obosite purtau urmele chinurilor prin cari trecuse în ultimele zile. Noaptea trecută o petrecuse urmând o cale greșită, pe care i-o indicase cunoscutul detectiv londonez. Când își dăduse seama de greșala înfăptuită, abea mai avusese timp să pună în aplicare planul pe

care-l concepușe el la început, adică să-l vadă pe Percy imediat după înmormântarea tatălui său și să-i smulgă secretul legăturilor lui cu Despard. Trebuia neapărat să-l cunoască, căci poate aci se afla soluția misterului dispariției Florencei.

Plecă numaidecât la Pennybrook. În gară zări niște bagaje purtând numele lui Percy. Află că vărul său părăsește Anglia cu trenul de ora 4.

Patrick își privi ceasul. Dacă se grăbea avea tocmai bine timpul să-i vorbească lui Percy înainte de plecarea acestuia. Am văzut că s'au întâlnit în hall.

Vestea sosirii lui, puse capăt ultimei ezitări a lui Grant. Ii promisese Catherinei că o va asista până când Patrick va fi regăsit. Acum, nu mai avea niciun motiv să mai aștepte; și mulțumirea de-a fi sfârșit cu această încercare se amesteca cu satisfacția, mai puțin egoistă, de a ști că temerile Catherinei erau nemo-tivate.

Se gândea că era inutil s'o revadă. Prudența îi cerea să renunțe. Incepu o scrisoare de adio, o scrisoare care-i cerea tot curajul de care era capabil.

În fața lui Patrick, Percival își ascunse imensa-i nemulțumire sub o prefăcută cordialitate.

— Slavă Domnului,, iată-te dragul meu, spuse el, întinzându-i mâna. Știi că eram neliniștiți? Regret că n'ai venit la timp pentru ceremonia funebră. Avocatul meu ne-a și citit testamentul.

Patrick se prefăcuse că nu observă mâna care i se întindea.

— Trebuie să-ți vorbesc, Percy, spuse el scurt.

Percy era hotărât să nu renunțe la buna lui dispoziție.

— Foarte bine! Foarte bine! Să intrăm aci, vom vorbi în liniște. Am și eu vești pentru tine. Dar să vorbim repede, știi... căci plec îndată. Sunt grăbit să părăsesc acest climat umez care nu-mi prieste. Plec cu trenul de patru.

Vorbind, îl introduse pe Patrick într'un salon, o încăpere lungă, joasă, dând spre seră, prin ale cărei ferestre se vedea grădina.

Patrick îl urmă în tăcere. Înainte de a-l răspunde, avu grijă să închidă ușa.

Atunci, privindu-l drept în față, îl întrebă hotărât:

— Unde e lady Ilden?

Percival continua să zâmbească.

— M'ai făcut paznicul ei? întrebă el batjocoritor.

Patrick se făcuse că încerca să câștige timp. Aproape cu brutalitate, el afirmă:

— Tu știi unde e.

— Pentru moment, nu. Lady Ilden și miss Hay au refuzat amândouă invitația mea de-a rămâne câteva zile la castel. Nu-ți pot spune cu precizie, unde se află acum.

Uimirea se întipări pe obrazul lui Patrick.

— Recunosti că ai invitat-o pe soția mea să locuiască aci. Nu vei părăsi această încăpere, înainte de a-mi spune unde și când ai formulat această invitație.

— Dar pentru asta nu e necesar să întrebui-

Tezi forța. Ți-o voi spune chiar cu plăcere. Invitația am făcut-o în cimitir, acum aproape o oră.

— Minți, spuse Patrik rece. Vrei să mă tragi pe sfoară.

Percy dădu din umeri apoi sună. Un valet intră.

— Spune, te rog, lordului Ilden unde o poate găsi pe milady.

Valetul răspunse fără a ezita.

— Dar nimeni nu știe asta, sir. E căutată în pădure și în parc, în jurul bisericii. Se spune că l-a zărit prin apropiere pe omul pentru a cărei arestare s'a promis o recompensă și că a alergat ea însăși în urmărirea lui. Dar se pare că nu poate fi regăsită, nici ea nici omul acela. Și miss Hay e foarte alarmată.

Percival nu prevăzuse un asemenea răspuns și zâmbetul lui se schimbă într'o grimasă dureroasă. Nu se gândi să observe efectul produs de această veste asupra tovarășului său. Dacă ea era exactă, Florence era la Nordenhale — lucru pe care-l spusese la întâmplare, — și nu numai ea, ci și Despard, coșmarul său.

Patrick blestema soarta care-l reținuse prea mult timp la Londra.

Puse o mulțime de întrebări valetului. În casă, circula zvonul că Despard, ascuns în pădurea de brazi, spiona înmormântarea și, fără îndoială, îl aștepta pe lordul Ilden pentru a trage asupra lui.

Această explicație îl liniști oarecum pe Percival. Numai decât, el înțelese că nebunul nu se lăsa ajuns de Florence și, cum ea nu va avea posibilitatea să-i transmită ultima dorință

a surorii sale, el avea mai mult de câștigat decât de pierdut din prezența lui Despard prin apropiere. Se întoarse spre vărul lui.

— Nu știam că nebunul a venit până aci, spuse el. Lady Ilden a fost văzută pornind pe poteca ce duce spre pădure. S'ar putea să aibă nevoie de noi. Iau un revolver și te urmez.

Dar Patrick nu așteptase această invitație a lui Percy; nici n'o auzi. El traversă sera și pătrunse în grădină. Dar abea pornit, se opri. Poate că valetul recitase o lecție învățată. Era o farsă pe care i-o juca Percy pentru ca să nu-i împiedice plecarea.

Își privi ceasul. Trei și jumătate. Trenul pleca abea la patru. Nu trebuia să-l piardă din vedere pe vărul său.

Cu o hotărîre bruscă, se întoarse, când două persoane îl văzură: soția lui, și celălalt, omul fatal.

Pentru Florence apariția aceasta fu un miracol.

Simți însă atât de violent pericolul care-l păstrea pe Ilden prin prezența lui Despard, încât își dădu imediat seama de realitate.

Deîndată ce nenorocitul dement o zărise, el fugise și ea îl urmărise trimițându-i apeluri disperate, rugându-l s'o aștepte. Întâmplarea îi adusesese în parcul castelului, până în grădină.

Și atunci îl văzuse pe bărbatul ei drag, care se apropia de ea; și, cum alergase spre el, îl văzuse întorcându-se din drum.

Il strigase, dar el n'o putea auzi, căci intrase deja în casă.

În acelaș timp, ea văzuse ridicându-se în dosul neretelui. În apropierea usii, o siluetă

sinistră. Dementul intrase în casă, în urma lui Patrick.

În aceeași clipă, o detunătură puternică, o făcu să înțeleagă că teribilele ei presimțiri erau urmate de o realitate îngrozitoare.

Dar voia să știe, voia să vadă. Alergă mai repede.

Când ajunsese în prag, un grup se adunase în jurul unui trup ce zăcea la pământ.

Doi oameni îl țineau pe Despard, care fusese dezarmat. Chipul neurocitului exprima o mare satisfacție și buzele-i erau întredeschise de un zâmbet.

Dar Florence nici nu-l privi. Ea căuta să-și croiască drum, să vadă obrazul victimei, să îngenunche lângă ea.

Unul dintre asistenți, care se plecase asupra trupului, se îndreptă, și spuse: „E mort! Glonțele trebuie să-i fi străpuns inima”.

CAPITOLUL XXV

Detunătura care-i îngrozise pe cei adunați în salon, îl turburase și pe Grant, care începuse să scrie scrisoarea de adio adresată fetei pe care o iubea și la care renunțase.

O clipă, el rămase perplex, fără a putea înțelege ce se întâmplă.

Dute-vino-ul dela parter, dovada unei vii agitații, îl hotărî să coboare. Regretă că cedase curiozității, când, pe culoar, se află față în față cu Catherine, pe care se hotărîse să n-o mai revadă.

Catherine se îndreptă spre el și, apucându-l de braț, întreabă:

— Ce se întâmplă? Ce-i cu defunătura asta?
Mi s'a spus că Patrick e aci!

— Nu știu nimic, spuse el. Eram la mine în odaie, și sgomotul m'a atras. Mi se pare că în salon e agitația. Acolo vom afla ce se întâmplă.

Porniră amândoi. Cathie îl ținea mereu de braț, ca și când ar fi găsit în el un sprijin natural.

În salon, grupul se depărtase puțin de cadavru. Catherine strigă:

— Patrick! Patrick! L-a ucis.

Dar numaidecât îl văzu, la oarecare distanță, pe cel pe care-l credea mort și de care se sprijinea Florence.

În acelaș moment, Grant strigă îngrozit.

— Percy! Doamne! E Percy.

— E omul care merită moartea și care trebuia s'o primească din mâna mea, spuse o voce cavernoasă, de un calm supraomenesc.

Numaidecât, ceilalți tăcură și Despard continuă:

— Vă cer iertare, lord Ilden, că am atentat de câteva ori la viața dv. Providența v'a apărat și nu m'a lăsat să fac crima de a pedepsi un nevinovat în locul unui vinovat. După ce mi-a desvăluit identitatea mizerabilului care nu s'a temut ca, făcând uz de numele d-v, să vă lase să purtați povara infamiei lui, ea a permis mâinii mele să-și atingă scopul; ea mi-a dat posibilitatea unei deosebite răzbunări.

Patrick nu văzu în acest discurs decât cuvintele fără sir ale unui maniac. Abea mai târziu Florence și Catherine îi povestiră cum, în urma unei confuzii, el era să cadă victimă odioasei rude care-și primise pedeapsa binemeritată.

Foarte calm, deși încătușat, Despard povești

cum descoperise greșala. Interogatoriul pe care l-l luase lordul Ilden, atitudinea vărului acestuia, Percival, îi treziseră primele bănuieli. Bunăvoința nejustificată a lui Percival, care-i dăduse posibilitatea evadării, îi confirmă bănuielile. Pentru fi absolut sigur, el se dusesse la Castledale și, după informațiile căpătate, ajunsese la concluzia că, atacându-l pe Patrick urma o cale greșită.

Declarația aceasta fusese spontană, nimeni nu l-o ceruse. Patrick nu se gândea decât la tânăra lui soție, care-i fusese redată și care tremura încă în brațele lui, neputând crede în fericirea lor regăsită.

Ei părăsiră salonul cei dintâi, refugiindu-se într'un budoar unde se așeză ținându-se de mână și delectându-se fiecare cu dragostea pe care o citea în ochii celuilalt.

— Patrick, întreabă deodată Florence, acum când știi că această căsătorie nu era deloc necesară siguranței tale, nu-ți pare rău că m'ai luat?

— Îndă pare foarte rău, răspunse soțul cu un zâmbet care-o liniști pe Florence, și iată de ce: dacă n'am fi fost deja căsătoriți, ne-am fi putut căsători azi în fața prietenilor mei și a întregului univers.

În timpul acesta Grant intră în camera lui și rupse în bucățele o anumită scrisoare ce devenise inutilă...

— SFARȘIT —

Rețineți din timp Nr. 7 din

Colecția EXCELSIOR

care va apare la 1 Aug. crt.

„Geniala travestire“

de RICHARD ESSEX

O formidabilă împletire
de aventuri și neprevăzut

COLECȚIA ALB ȘI NEGRU

A apărut Nr. 1

7 SEMNATURI

de RICHARD ESSEX

Sub tipar: **No. 2**

SPIONUL Nr. 7

de VAN DYK

**LOZURILE GRATUITE, OFERITE
DE EDITURA «VATRA» IN ÎNTE-
LEGERE CU MAREA COLECTURĂ A
LOTERIEI DE STAT «FORTUNA»
SUNT VALABILE NUMAI PENTRU
O SINGURĂ CLASĂ: CLASA RES-
PECTIVĂ, ÎN CARE SUNT ACOR-
DATE. CAȘTIGĂTORII ACESTOR
LOZURI VOR PUTEA SĂ CONTINUE
JOCUL, ADRESANDU-SE DIRECT
COLECTURII.**

**VOM PUBLICA LA TIMP NUME-
LE CAȘTIGĂTORILOR LOZURILOR,
PRECUM ȘI PE CEI CĂRORA A-
ESTE LOZURI LE VOR ADUCE UN
CAȘTIG LA LOTERIA DE STAT.**

**BONURILE CU STAMPILA PENTRU
LOZURI GRATUITE SUNT TIPĂRI-
TE ÎN INTERIORUL CĂRȚII, PE
UNA DIN PAGINI.**

Difuzarea, în toată țara, a publicațiilor
apărute în EDITURA VATRA se face prin
serviciul special de difuzare și colportaj al
EDITUREI VATRA S. A. R.

Str. Brezoianu 8. Tel. 4.61.40.

BUN DE IMPRIMAT

Conform aprobării Serviciului Cenzurei

Militare a Presei, No. 161 din 21.IV.943

În Capitală difuzarea este făcută prin

SOC. RAPID

Str. Domnița Anastasia, Nr. 12-14

COLECTIA EXCELSIOR

SELECTIONI
DIN
MARILE SUCCESSE
LITERARE
MONDIALE

LITOGRAFIA VENUS

COLECTIA EXCELSIOR